

ΑΠΑΤΡΙΣ

Είμαι η στοργή
είμαι το δάκρυ από το βλέφαρο
είμαι ο άνθρωπος που ενόχλησε το σύμπαν
Είμαστε εμείς
Μια σταγόνα νερό στον ωκεανό
είναι πιο μεγάλη από της γης το σύμπαν

Τιώργος Κοκκινίδης, ως η αγριελιά

εφημερίδα δρόμου

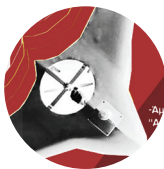
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 49 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Είμαστε όπως τα λουλούδια,
όπως οι κορμοί των δέντρων.
Μέσα μας σφύζει η ζωή.

Α. Ι.

Ο «Αρχύτας»
και η διαχρονική αρχή
της διαπλοκής Στρατού-ΑΕΙ

σελίδες 8-9

Γράμμα από τη φυλακή:
Δεν υπάρχει υγεία
χωρίς ελευθερία

σελίδες 28-29

Γυναίκες Ζαπατίστας:
Ο αγώνας συνεχίζεται

σελίδες 38-39

εκεί που φύτεωνε φλισκούνι και άγρια μέντα τώρα φυτρώνουν μπάτσοι μέσα απ' τα τσιμέντα

**Ειδοποίηση έκτακτης ανάγκης:
Εξαιρετικά επείγουσα**

Όταν το κράτος διατάσσει κάτι, θα πρέπει απλά να το κάνετε. Όσο λιγότερο το σκεφτείτε, το επεξεργαστείτε, τόσο το καλύτερο για όλους/όλες σας. Η αντίσταση στις κρατικές προσταγές αποτελεί μία από τις χειρότερες επιλογές.

Έτσι, όταν βρέχει μέινετε σπίτι. Όταν καίγεται το σπίτι και η δουλειά σας, εξαφανιστείτε προς τις ακτές. Όταν υπάρχουν κρούσματα covid, επίσης, κλειστείτε σπίτι σας (εάν έχετε). Παρόλα αυτά, εάν έχει κρύο και είστε σπίτι σας, προσέξτε γιατί πιθανά θα αυξήσετε τα κρούσματα αφού θα κολλάτε ξανά μεταξύ σας.

Εάν τα παραπάνω σας φαίνονται ανορθολογικά, ή παράλογα, τότε υπάρχει και η ελληνική αστυνομία. Αυτή θα σας δείξει τον τρόπο να αντιδράτε σωστά. Θα σας τσακίσει στο ξύλο με κάθε ευκαιρία, θα σας ρίξει στο ψαχνό χωρίς λόγο, θα σας εκτελέσει εν ψυχρώ. Η κρατική μισθοφορική συμμορία θα επιλύσει κάθε ζήτημα, εν τέλει.

***** Τέλος μηνύματος *****

Επειδή πολλά από τα παραπάνω έρχονται όντως ως πολεμικά ανακοινωθέντα από το αγαπημένο μέτρο του κράτους, το 112, να περάσουμε στην αντεπίθεση. Οι ταξικοί εχθροί, τα τσιράκια τους, το κρατικό οικοδόμημα να λάβει ως απάντηση ένα κομμάτι βίας και τρομοκρατίας από αυτό που μας δίνει. Να τσακίσουμε τα κρατικά σαλπίσματα, να αντισταθούμε στους νέους και παλιούς διαχωρισμούς, να στείλουμε στον -ψηφιακό- διάβολο τα πιστοποιητικά τους. Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.

**Αυτοοργανωμένα,
με αντίσταση και με επίθεση**

apatris.info

Κεντρικά άρθρα

σχετικά με τα πιστοποιητικά
-υγειονομικά ή φρονημάτων-,
τον εμβολιασμό και την αποκατάσταση
του σκεπτικισμού

σελίδες 18-23

- ▶ Οι σκευωρίες συνεχίζονται
Ενημέρωση από τους 14
κλητευόμενους για υποχρεω-
τική λήψη δείγματος DNA
σελίδα 5
- ▶ Πράσινη ανάπτυξη Μαύρη
στάχτη Γαλάζιες τσέπες
σελίδα 13

- ▶ Περί αφομοίωσης
και επικίνδυνης πολυσχιδείας
σελίδα 17
- ▶ Συνέντευξη με το Grup Yorum
σελίδες 30-31
- ▶ Άντρες, αγόρια
και τοξική αρρενωπότητα
σελίδες 34-35

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

editorial

Μετά τα επίπονα και άνισα lockdown της προηγούμενης περιόδου ήρθε το καλοκαιράκι. Η τουριστική βιομηχανία της χώρας έπρεπε να

ανάψει στο φουλ τις μηχανές της. Άρα ο κορονοϊός μας τελείωσε. Τη θέση του πήραν οι ηλιόλουστες ακρογιαλιές και άλλα τέτοια γλυκανάλατα. Όλο αυτό το ευχάριστο σκηνικό της ευφημίας κατέρρευσε μετά από την κρίση των εκτεταμένων πυρκαγιών σε όλη τη χώρα. Η διαχείριση από το κράτος μπορεί να χαρακτηριστεί τουλάχιστον Εγκληματική. Αν και θα μπορούσαμε να πούμε πολλά για τη διαχείριση, στεκόμαστε στο ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές επιλογές χρόνων οδήγησαν στο σημείο να πρέπει να επιλέξουν ποιος θα καεί και ποιος όχι. Δυστυχώς, οι μεμονωμένες αντιδράσεις σε αυτή τη διαχείριση γρήγορα σιώπησαν.

Στο τέλος του καλοκαιριού μετρηθήκαμε και βρεθήκαμε λιγότερες. Πέρα από τις απώλειες των πυρκαγιών δεν είμαστε όλες εδώ, αφού η πατριαρχία συνεχίζει εύκολα να οπλίζει το χέρι πρώην και νυν συντρόφων, μπαμπάδων και όποιον άλλων θεωρούν ότι έχουν εξουσία πάνω μας.

Και κάπως έτσι φτάνουμε στο σήμερα, στο Νοέμβρη, που παρά τις καλοκαιρινές διακηρύξεις για την πολλοστή νίκη (sic) κατά του κορονοϊού έχουμε ρεκόρ θετικών κρουσμάτων. Μπορεί να φταίει, θα μας πείτε, η αύξηση των διαγνωστικών test, μπορεί να φταίει και οι ίδιοι οι τουρίστες, μπορεί, μπορεί, μπορεί. Το θέμα μας όμως είναι αλλού. Σε αυτή την υγειονομική κρίση, αλλά και σε κάθε κρίση, το σχέδιο διαχείρισης έχει γίνει σαφές. Προτεραιότητα έχει ο ιδιωτικός τομέας και η κερδοφόρα επιχειρηματικότητα. Σε όλους τους άλλους που η ατομική τους ευθύνη δεν φτάνει για τα δεινά που επιφέρει αυτό το σύστημα, οι κοινωνικές παροχές θα είναι ελάχιστες. Το σχέδιο λέει ότι για να υπάρχει το απαραίτητο εργατικό δυναμικό και να κατευνάζεται η οποιαδήποτε αντίδρασή του, πρέπει να καλύπτονται τουλάχιστον τα προς τω ζην. Αν όμως οι αντιδράσεις συνεχιστούν,

το κράτος έχει φροντίσει και γι' αυτό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η ενίσχυση των σωμάτων ασφαλείας και των ΜΜΕ σε περίοδο που θα έπρεπε να ενισχύεται το δημόσιο σύστημα υγείας. Τις ευθύνες για αυτή τους την ανεπάρκεια θέλουν να τις ρίξουν στους ανεμβολίαστους. Αυτοί φταίει για όλα! μια φράση που τώρα βγαίνει αβίαστα στη γλώσσα πολλών και είναι σημάδι ότι τα λεφτά στα ΜΜΕ έπιασαν τόπο.

Στις 22 Οκτώβρη μετά από καταδίωξη οι μπάτσοι δολοφόνησαν τον Νίκο Σαμπάνη. Οι τίτλοι των ειδήσεων θα μπορούσαν να γράφουν "Οι σερίφηδες του ελληνικού κράτους για άλλη μια φορά κέρασαν ζεστό μολύβι τους αδίστακτους κακοποιούς". Εμείς λέγαμε και θα πούμε άλλη μια φορά πως η δουλειά τους είναι ντροπή: η δουλειά της αστυνομίας είναι να εξασφαλίζει την κυριαρχία του κράτους και την ιδιωτική περιουσία και ο ρόλος τους είναι πειθαρχικός και κατασταλτικός. Σίγουρα έχουμε κάθε δικίο να οργιζόμαστε με την συνολική ύπαρξη αυτού του σώματος πόσο μάλλον όταν "παρεκτρέπεται" και σκοτώνει. Αυτή την οργή ήθελαν να κάψουν μέσα από τα ΜΜΕ. Αρχικά παραπληροφόρησαν, έπειτα υπερτόνισαν την διαφορετική φυλετική ταυτότητα του θύματος και την στερεοτυπική εγκληματικότητα που συνοδεύει αυτή την ταυτότητα για να τη βγάλουν οι μπάτσοι καθαρή.

Καθαρή ήθελε να τη βγάλει και η εταιρία διανομής φαγητού e-food με τις εξευτελιστικές συμβάσεις που έκανε με τους εργαζόμενους δικυκλιστές της, που την απάλασσαν από σχεδόν όλες τις ευθύνες απέναντί τους. Όμως οι ντελιβεράδες είχαν διαφορετική άποψη και κατάφεραν μία νίκη εναντίον της εταιρίας. Με συλλογικό και επίμονο αγώνα κατάφεραν το μπλοκάρισμα των νέων καταστροφικών συμβάσεων και την ανανέωση των παλιών συμβολαίων. Μια απόδειξη ότι η οργάνωση των από τα κάτω είναι η απάντηση για την αναβάθμιση της ποιότητας ζωής μας και το πρώτο βήμα για την αλλαγή αυτής της κοινωνίας.

✎ **Συντακτική ομάδα Ρεθύμνου**

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Πριν από λίγο επισκέφθηκα στη ΓΑΔΑ τους επτά αστυνομικούς [...]. Η κίνησή μου είχε αποκλειστικά ανθρωπινό και συμβολικό χαρακτήρα, για να στηρίξω ψυχικά νέους ανθρώπους που υπηρετούν στην Ελληνική Αστυνομία. [...]»
~Τ. Θεοδωρικάκος

Η τυφλή Θέμις, είδε το μήνυμα που της έδειξε ο πολιτικός προϊστάμενος των δολοφόνων ξεκάθαρα. Άφησε όλους τους μπάτσους να συνεχίσουν να περιφέρονται στην πόλη. Αφήνοντας σε 'μας το καθήκον να τους τσακίσουμε.

Οι ένστολοι έμμισθοι κρατικοί δολοφόνοι χτύπησαν για ακόμη μία φορά. Σε καταδίωξη δολοφόνησαν έναν 18χρονο, τον Νίκο Σαμπάνη. Οι μπάτσοι αδειάσαν τα όπλα τους πάνω στα σώματα τριών ανθρώπων, που τα ρατσιστικά αντανάκλαστα τους θέσανε «άξιους της μοίρας τους», ως «ρομά και κλέφτες αυτοκινήτου».

Οι μπάτσοι, τα ΜΜΕ, τα πολιτικά στελέχη, οι κάθε λογής μπατσο-συνδικαλιστές, σκατόψυχα ανθρωποειδή της διπλανής πόρτας τρίψανε τα χέρια τους μετά από τη δολοφονία.

Έτσι, η κοινότητά του δολοφονημένου και των κυνηγημένων έπραξε αυτά που ένιωσε να την καταπνίγουν. Διοχέτευσε την οργή της στις αρτηρίες της χώρας, τις εθνικές των μεγαλοαστών, στην αττική οδό. Επιτέθηκε έμπρακτα στα φυσικά σύνορα και φράχτες που ορθώνονται μπροστά τους, όπως είναι οι εθνικές και οι γιγάντιοι δρόμοι. Κάλεσε περιπολικά για να τους επιτεθεί με ό,τι μέσα έχει.

Αλίμονο, εάν δολοφονούν εν ψυχρώ τους «ανθρώπους μας», και δεν θέλουμε να τα κάνουμε όλα τούμπα. Αντιλαμβανόμαστε την απόστασή μας από τα υποκείμενα που δώσανε μέσα και τρόπο στην οργή τους, αλλά σίγουρα νιώσαμε να μας πνίγει η ίδια οργή. Η δολοφονία, η μετέπειτα προδιαγεγραμμένη του αντιμετώπιση νομικά και πολιτικά, η αθλιότητα κοινωνικών κομματιών μας γεμίζει οργή και όρεξη για εκδίκηση.

Επειδή, το αίμα κυλάει, έρχεται η ώρα να συναντήσει και άλλο... Έτσι, λίγες μέρες μετά τη δολοφονία του Ν. Σαμπάνη πέφτει νεκρός από την ατέρμονη όρεξη για κερδοφορία ο Δ. Δαγκλής, εργάτης στο λιμάνι του Πειραιά, σε προβλήτα της COSCO.

Αμέσως, εταιρία και ανάδοχος του λιμανιού, τρέχουν να αποποιηθούν κάθε ευθύνη, φορτώνοντας την ευθύνη στον ίδιο τον εργάτη. Τα αφεντικά προσπαθούν να μας πείσουν ότι φταίει οι λιμενεργάτες για τα δωδεκάωρα, για τις συνεχόμενες βάρδιες από βράδυ έως το απόγευμα της επόμενης μέρας, την υποστελέχωση, την επισφάλεια, τα ανύπαρκτα μέτρα προστασίας, την ασφυκτική πίεση εν ώρα δουλειάς.

Και στο λιμάνι, μέσω των σωματείων των εργαζομένων ξεκινάνε απεργίες και διεκδικήσεις σχετικά με τη δολοφονία του συναδέλφου τους, αλλά και για την καλύτερη συνθηκών της εργασίας. Έτσι, ξεκινάν απεργίες οι οποίες νεκρώνουν το λιμάνι για κάποιες μέρες. Η εταιρία, μετά από μέρες απαξίωσης του αγώνα, ικανοποιεί ένα σημαντικό κομμάτι των αιτημάτων των απεργών.

Παρόλα αυτά, ο συνάδελφός τους δολοφονήθηκε στυγνά από τα αφεντικά και το κράτος. Ο συνδυασμός των δύο αυτών γεγονότων δεν μας αφήνει άλλη επιλογή από το να φωνάξουμε, για αρχή μεταξύ μας, ότι είμαστε σε πόλεμο. Κάθε μέρα. Σε κάθε γωνία, στον Ασπρόπυργο, τον Πειραιά, την Κυψέλη, την Κρήτη να δώσουμε τις απαντήσεις που αναλογούν απέναντι στις δολοφονίες, τα σκατάματα, την εξαθλίωση, την εκμετάλλευση.

Να οπλίσουμε τις επιθυμίες μας.

Η **Απατρис** είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού τεσσάρων συντακτικών ομάδων, καθώς και κάποιων συντακτών/τριών, κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισότητα των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 15.000 φύλλα. Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: **apatris.info**
★ Ψηφιακή έκδοση: **issuu.com/apatris_news**

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: **Eta Pancho**
επικοινωνία: **apatris@espiv.net**
Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους
Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
**Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.**

■ Θεσσαλονίκη: Χρονικό και κάποιες σκέψεις αναφορικά με τα γεγονότα στη γειτονιά της Σταυρούπολης

Η έξαρση της ακροδεξιάς βίας στη Θεσσαλονίκη το τελευταίο διάστημα δεν μπορεί να παρουσιαστεί απλά ως μια σειρά μεμονωμένων περιστατικών. Στην πραγματικότητα το αυγό του φιδιού εκκολάπτεται εδώ και μεγάλο χρονικό διάστημα. Διάφοροι θεσμικοί φορείς, τα επίσημα δεξιά κόμματα της βουλής, της εκκλησίας, των παμμακεδονικών ενώσεων και σωματείων δημιούργησαν το κατάλληλο υπέδαφος. Αυτοί έκαναν πλάτες σε διάφορους ακροδεξιούς, χρυσαιγίτες και παρακλάδια, στους οποίους έχει διαχρονικά παράδοση η Θεσσαλονίκη, ώστε να ενισχυθούν, να αποκτήσουν τακτική παρουσία στα οπαδικά, στις αντιεμβολιαστικές συγκεντρώσεις αλλά και σε ό,τι οπισθοδρομικό υπάρχει σήμερα.

Το πρόβλημα έχει γίνει εμφανέστερο στις δυτικές συνοικίες όπως ο Εύοσμος και η Σταυρούπολη, γειτονίες υποβαθμισμένες, με ιδανικές συνθήκες ώστε το αυγό του φιδιού να εκκολαφτεί στη θαλπωρή κράτους και παρακράτους.

Η αρχή των πρόσφατων γεγονότων

Τα πρόσφατα γεγονότα ξεκίνησαν στις 22 Σεπτεμβρίου, όταν αριστερές οργανώσεις συγκεντρώθηκαν στο 1^ο-2^ο ΕΠΑΛ Σταυρούπολης με σκοπό να μοιράσουν φυλλάδια για την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (ΕΒΕ), προπαγανδίζοντας τις θέσεις τους στη μαθητική κοινότητα. Το εν λόγω σχολικό συγκρότημα στεγάζει μαθητές προερχόμενους από τις δυτικές συνοικίες, και λειτουργεί ως καθρέφτης της πραγματικότητας αυτής της περιοχής στη Θεσσαλονίκη – φτώχεια, εκφασισμός, κοινωνικός κανιβαλισμός. Οργανωμένα λοιπόν, μερίδα φασιστών μαθητών και εξωσχολικών επιτέθηκαν κατά των αριστερών ώστε να τους εκδιώξουν από τα περίχ του χώρου.

Έξι μέρες μετά, στις 28 Σεπτεμβρίου, δυνάμεις της αριστεράς ανακοίνωσαν δημόσια συγκέντρωση στο ίδιο σχολικό συγκρότημα, αφήνοντας στην άκρη την ΕΒΕ και βάζοντας μπροστά αντιφασιστικά προτάγματα.

Εκεί ένας όχλος φασιστών –μαθητών και οργανωμένων εξωσχολικών– χρησιμοποιώντας το σχολείο ως ορμητήριο, επιτίθενται ξανά κατά των αριστερών οργανώσεων με ρόπαλα, σιδερογροθιές, λουστάρια και μαχαίρια, προκαλώντας τραυματισμούς, ενώ φωτιά σημειώνεται στο σχολικό κτηρίου, με τη συνεισφορά των μπάτσων με ρίψεις χειροβομβίδων κρότου-λάμψης.

Η απροκάλυπτη –μα όχι αναπάντεχη στις περιοχές αυτές– φασιστική παρουσία κινητοποίησε τις αντιφασιστικές ομαδοποιήσεις, και ο α/α χώρος συντονίστηκε για να δώσει μια άμεση απάντηση, να οργανώσει την παρέμβαση σε αυτόν τον διαρκώς ανοιχτό και κατά καιρούς κλιμακούμενο αγώνα.

Η εγκληματική οργάνωση Χρυσή Αυγή επανεμφανιζόμενη επίσης μετά από ένα διάστημα σιγής, έβγαλε ανακοίνωση στήριξης στους φασιστοτραμπούκους.

Όλα αυτά τα γεγονότα ήταν η αφορμή για τη συσπείρωση των αντιφασιστ(ρι)ών με σκοπό την παρουσία στις γειτονίες που δραστηριοποιούνται οι φασιστικές συμμορίες, με αποτέλεσμα τη συγκρότηση κοινού αναρχικού μπλοκ στην αντιφασιστική συγκέντρωση, και πορεία στη γειτονιά της

Σταυρούπολης το απόγευμα της 29^{ης}.

Τα απογευματινά καλέσματα δεν ήταν αποκλειστικά του α/α χώρου, καλούσαν επίσης οι δυνάμεις της αριστεράς, από εξωκοινοβουλευτική μέχρι και ΚΚΕ. Συγκεκριμένα, οι αριστερές ομάδες κάλεσαν ξανά ανοιχτά, πέραν του απογευματινού ραντεβού, το πρωί της ίδιας μέρας έξω από το σχολείο, με τους φασιστές να επαναλαμβάνουν τις επιθέσεις. Αυτή τη φορά η περιοχή του σχολικού συγκροτήματος ήταν μπατσοκρατούμενη, με τους μπάτσους να στραβοκοιτούν όταν οι φασίστες επιτίθονταν εκτοξεύοντας αντικείμενα και χαιρετώντας ναζιστικά. Συμμέτοχοι και εκπαιδευτικοί, όπου βίντεο τούς δείχνει να φυγαδεύουν τους παρακρατικούς, αφότου είχε προηγηθεί ρίψη μολότοφ ενάντια στους αριστερούς.

Μάλιστα εξ ονόματος της ευγενούς τους καταγωγής, οι φασίστες εκδιώξαν από το σχολείο προσφύγισσα μαθήτρια, ενώ μαθητές και μαθήτριες τραμπουκίστηκαν, τρομοκρατήθηκαν και ξυλοκοπήθηκαν.

Σε δεύτερο χρόνο, ο έλεγχος σε διάφορα σημεία του ΕΠΑΛ φανέρωσε αποθηκευμένο εξοπλισμό που χρησιμοποιήθηκε για αυτές τις επιθέσεις. Ακολούθως, προσαγωγές φασιστών οδήγησαν στην εύρεση πλήρους οπλοστασίου σε διάφορα σπίτια: Πιστόλια αερίου, ρόπαλα, πτυσσόμενα γκλομπ και πολλά άλλα.

Η πορεία της 29ης Σεπτεμβρίου

Καθώς η ώρα πλησίαζε για την αντιφασιστική συγκέντρωση, το απόγευμα στην πλατεία Τερψιθέας στην Σταυρούπολη ομάδα φασιστών εμφανίστηκε ξανά προσπαθώντας να χτυπήσει την προσυγκέντρωση, με τους παρευρισκόμενους να τους αποτρέπουν και να τους κυνηγούν.

Η πορεία ξεκίνησε γύρω στις οχτώ το βράδυ με μαζική παρουσία οργανώσεων της αριστεράς, και ενιαίο αναρχικό μπλοκ που αριθμούσε πάνω από 1500 άτομα. Αντιστοίχως το σύνολο της πορείας ήταν πάνω από 3500.

Η πορεία διεξήχθη με παλμό και συνθήματα. Διέσχισε τους κεντρικούς δρόμους της Σταυρούπολης, γύρω από τα σημεία που διεξήχθησαν τα προηγούμενα γεγονότα. Το πανό του ενιαίου αναρχικού μπλοκ έγραφε: «Ούτε στα σχολεία, ούτε πουθενά – τσακίζουμε τον φασισμό και ό,τι τον γεννά – αντιφασίστριες-ες αναρχικές/οί».

Η παρουσία των μπάτσων στενή, ενώ η ουρά του αναρχικού μπλοκ ακολουθούταν από διμοιρία.

Ο παλμός ισχυρός, οι φωνές δυνατές, με συνθήματα αντιφασιστικά, αντεθνικά, αντικρατικά και αλληλέγγυα με τους μετανάστες. Έγιναν βαιψίματα στη γειτονιά με συνθήματα αλληλεγγύης στους δρόμους της προσφυγικής συνοικίας. Η πορεία ολοκληρώθηκε ομαλά στο σημείο προσυγκέντρωσης, στην πλατεία Τερψιθέας.

Πέμπτη 30 Σεπτεμβρίου

Από το ξημέρωμα της Πέμπτης 30 Σεπτεμβρίου το σχολείο και η γειτονιά είχαν αποκλειστεί από δεκάδες μπάτσους και τα οχήματά

τους, εμποδίζοντας τη διέλευση από κοντινούς δρόμους.

Έπειτα ξέσπασαν καινούρια επεισόδια στο ΕΠΑΛ του γειτονικού δήμου Εύοσμου, όπου ακροδεξιά στοιχεία, εφορμώντας μέσα από το κατειλημμένο σχολικό συγκρότημα, έβαλαν φωτιές σε κάδους, διακόπτοντας την κυκλοφορία με την ανοχή της αστυνομίας.

Τις επόμενες μέρες η σύγκρουση μεταφέρθηκε και εντός του ΠΑΟΚ, με ακροδεξιούς παοκτζήδες να πολιορκούν και να επιτίθενται στα γραφεία του συνδέσμου της Θύρας 4 στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, η οποία διαχρονικά έχει επιδειξει αντιφασιστικά και αντιρατσιστικά αντανάκλαστα.

Προς το παρόν επικρατεί σιωπή μέχρι να ανοίξει ο επόμενος κύκλος ακροδεξιάς βίας.

Σχετικά με αυτά τα επεισόδια ακροδεξιάς βίας τα κυβερνητικά φερέφωνα ήχησαν. Πρώτα δια στόματος υπουργού Κεραμέως, που δήλωσε: «η βία δεν χωράει στα σχολεία μας, και δεν θα την ανεχτούμε». Στη συνέχεια ο υφυπουργός παιδείας Συρίγος δεν δίστασε στιγμή, ανασύροντας το ιδεολόγημα των «δύο άκρων» και εκπροσωπώντας όσο μπορούσε το (μικρο)αστικό κοινό, να ανασύρει ένα άλλο δημοκρατικό εργαλείο, αυτό του μανιχαϊσμού: ή καλό θα 'ναι κάτι ή κακό, κρατώντας άνετα ίσες αποστάσεις: βία ασκεί η μια μεριά, βία και η άλλη. Το κράτος δικαίου θα θριαμβεύσει!

Καταλήγοντας, το αφήγημα ότι η καταδίκη της Χ.Α. από τα αστικά δικαστήρια θα οδηγήσει τον φασισμό σε οριστική υποχώρηση, καταρρέει. Ήδη στελέχη της Χ.Α. αποφυλακίζονται, όπως ο Πατέλης, επικεφαλής του τάγματος εφόδου της Νίκαιας που δολοφόνησε τον Παύλο Φύσσα, αλλά και ο Αρβανίτης, βουλευτής της Χ.Α., παρ' ότι είχε σπάσει στο παρελθόν τους περιοριστικούς όρους. Χάρη στο στημένο παιχνίδι της αστικής δικαιοσύνης σύντομα θα ακολουθήσουν και οι υπόλοιποι. Οι πρακτικές του αντιφασιστικού κινήματος βάσης είναι αυτές που θα τους εξαναγκάσουν να τρυπώσουν πάλι στους υπονόμους τους.

Εγρήγορση, ετοιμότητα και όλα συνεχίζονται.

■/ anarres & κρεσι

Η φωτογραφία είναι από volpe_rossa_

Καμία δίωξη στα μέλη του Ρουβίκωνα Γιώργο Καλαϊτζίδη και Νίκο Ματαράγκα

Τον Μάρτιο του 2020, ο Γιώργος Καλαϊτζίδης, μέλος του Ρουβίκωνα, έλαβε κλήση να παρουσιαστεί στον ανακριτή κατηγορούμενος για ηθική αυτουργία σε ανθρωποκτονία. Παρόμοια κλήση έλαβε και ο Νίκος Ματαράγκας, επίσης μέλος του Ρουβίκωνα, κατηγορούμενος για φυσική αυτουργία.

Η υπόθεση αφορά την εκτέλεση του Χαμπίμι στα Εξάρχεια, ενέργεια για την οποία ανέλαβε την ευθύνη η οργάνωση «Ένοπλες ομάδες πολιτοφυλάκων». Όπως έχουν επισημάνει οι κατηγορούμενοι, ο Χαμπίμι είναι «γνωστός για τον ρόλο του στο εμπόριο ναρκωτικών και για την ακραία αντικοινωνική του συμπεριφορά, όπως η δολοφονική επίθεση κατά 3 μελών του Κ*ΒΟΞ». Μετά από αυτή την επίθεση, στη γειτονιά των Εξαρχείων έλαβε χώρα πληθώρα δράσεων και διαδηλώσεων ενάντια στις ναρκομαφίες που λυμαινούνται την περιοχή.

Με τη στοχοποίηση των μελών του Ρουβίκωνα μέσα από ένα κατασκευασμένο κατηγορητήριο, το ελληνικό κράτος επιχειρεί αφενός να κρατήσει για τον εαυτό του τον τελευταίο λόγο στον δημόσιο διάλογο που έχει ξεκινήσει σχετικά με το ναρκεμπόριο στα Εξάρχεια. Αφετέρου, μέσα από αυτή τη δίκη αναζητεί μία δίοδο για να προχωρήσει στην περαιτέρω

στοχοποίηση του Ρουβίκωνα. Δεν είναι λίγες οι φορές που στελέχη της κυβέρνησης έχουν αποδώσει στον Ρουβίκωνα τον χαρακτηρισμό «εγκληματική οργάνωση».

Μετά τις κλητεύσεις στις αρχές του 2020, η υπόθεση έμεινε για μήνες σε αναμονή. Η δίκη τελικά ορίστηκε για τις 13/10/2021. Μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο, έχουν πραγματοποιηθεί δύο συνεδριάσεις, όπου έχει αναδειχθεί με κάθε τρόπο πως η υπόθεση είναι «μαγειρεμένη» από τα επιτελεία της ασφάλειας: Η «ουσιώδης μάρτυρας κατηγορίας», σύμφωνα με την εισαγγελέα, κατέθεσε «μη βασιστείτε στην κατάθεσή μου, ήμουν κατηγορούμενη για διακίνηση ναρκωτικών και η αστυνομία μου είπε ότι, αν βοηθήσω, θα αφεθώ ελεύθερη». Κανένας από τους υπόλοιπους μάρτυρες κατηγορίας, συμπεριλαμβανομένων και των αυτόπτων, δεν έχει αναγνωρίσει τους κατηγορούμενους.

Στη δεύτερη συνεδρίαση, κατά τις απολογίες τους, και οι δύο κατηγορούμενοι επισήμαναν πως αναδείχθηκε η σκευωρία, και ότι «η δικογραφία φτιάχτηκε για να χτυπήσουν τον Ρουβίκωνα».

Επόμενη δικάσιμος έχει οριστεί για τις 25 Νοέμβρη.

■/ Σαρδανάπαλος

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Υπέκυψε στα εγκαύματα του 55χρονος που νοσηλευόταν μετά τις πυρκαγιές στη Βαρυμπόμπη

Πρόκειται για τον δεύτερο νεκρό από τις καταστροφικές πυρκαγιές που έπληξαν τη χώρα τον Αύγουστο.

Το ελληνικό κράτος επέλεξε να εκκενώσει δεκάδες οικισμούς, γνωρίζοντας πως δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τις φωτιές, με μόνο στόχο να προτάξει επικοινωνιακά την «επιτυχία» των «μηνδενικών» θανάτων. Η ίδια πολιτική που πριν λίγα χρόνια στο Μάτι γέμιζε λίστες θανάτων, εφαρμόζεται και τώρα. Η διαφορετική διαχείριση επιχειρεί αφενός να νομιμοποιήσει την αχανή καταστροφή, και αφετέρου να κρατήσει στο απυρόβλητο τον τρέχοντα κυβερνητικό σχηματισμό.

Η συστηματική υποβάθμιση της δασοπυρόσβεσης, η προώθηση πράσινων και μαύρων νομοσχεδίων, το φλερτ με τα ενεργειακά λόμπι, όλα αποτελούν στοιχεία πως το ελληνικό κράτος, ανεξαρτήτως καπετάνιου, αντιμετωπίζει τον φυσικό πλούτο ως ανεκμετάλλευτο χωράφι, που υπό άλλες συνθήκες θα απέφερε τεράστια κέρδη. Αυτή η αντίληψη βρίσκεται στον πυρήνα της περιβαλλοντικής διαχείρισης, και είναι η πρώτη και κύρια υπεύθυνη για τις ανυπολόγιστες καταστροφές, τους θανάτους ανθρώπων, ζώων, φυτών και δέντρων, την εξαφάνιση περιουσιών κ.ο.κ. Καπιταλισμός σημαίνει βαρβαρότητα – η μόνη ελπίδα βρίσκεται στους αγώνες.

Δίωξη ασκήθηκε τελικά στον οδηγό του οχήματος της Μπακογιάννη, που σκότωσε τον Ιάσονα μπαίνοντας στον προαύλιο χώρο της Βουλής

Παρ' όλο που το περιστατικό έλαβε χώρα τον Μάρτιο, η δίωξη ασκήθηκε ένα εξάμηνο αργότερα. Αυτή η καθυστέρηση είναι ενδεικτική της προσπάθειας να θαφτεί αυτή η είδηση, καθώς εμπλέκεται σε αυτή πολιτικό πρόσωπο «υψηλής οικογενείας», η Ντόρα Μπακογιάννη. Στο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε η αιτιολογία που επικράτησε ήταν η εξής: «Η συγκεκριμένη είσοδος, ωστόσο, όπως προβλέπουν οι διαδικασίες της ΕΛ.ΑΣ. και της Τροχαίας χρησιμοποιείται αποκλειστικά από οχήματα που μεταφέρουν υπουργούς ή βουλευτές. Συνεπώς, από τη στιγμή που η Ντόρα Μπακογιάννη δεν επέβαινε στο όχημα, ο

οδηγός όφειλε να μπει στη Βουλή από την είσοδο της Λ. Αμαλίας». Με αυτή την αιτιολόγηση, ολόκληρη η ευθύνη μετατοπίζεται στον οδηγό του οχήματος και «καθαρίζει» το όνομα της Ντόρας.

Επιχείρηση της ΕΛ.ΑΣ. για ακύρωση συναυλίας αλληλεγγύης για τους πυρόπληκτους στο Σκοπευτήριο

Την Κυριακή 29 Αυγούστου, το ελληνικό κράτος αποφάσισε να αντιπαρατεθεί με διμοιρίες ΥΜΕΤ απέναντι στη συναυλία αλληλεγγύης για τους πυρόπληκτους, που διοργάνωναν φοιτητικοί σύλλογοι της Αθήνας στο Σκοπευτήριο. Παρά το γεγονός πως επρόκειτο για μια οργανωμένη μαζική κίνηση αλληλεγγύης, λίγες μόνο μέρες μετά τον υποχώρηση των πύρινων μετώπων, οι κατασταλτικές αρχές δεν δίστασαν να εμφανιστούν, και να χρησιμοποιήσουν μάλιστα ως επιχείρημα για την ακύρωση της συναυλίας τον κίνδυνο πυρκαγιάς (σύμφωνα με καταγγελίες φοιτητικών συλλόγων). Η καταστολή δεν πέρασε και η συναυλία πραγματοποιήθηκε κανονικά.

Παρ' όλα αυτά η κίνηση αυτή δείχνει πως το ελληνικό κράτος συνεχίζει ακάθεκτο και με πυγμή της κατασταλτικές βλέψεις του, μετά από μια ολιγόμηνη αναδίπλωση από τα εξεγερτικά γεγονότα της Νέας Σμύρνης. Με πρακτικές θεσμικού αυταρχισμού επιχειρεί να αναδειχθεί ως ο τοποτηρητής του δημόσιου χώρου, από τον οποίο οφείλει να ελέγχεται και να φιλτράρεται κάθε δημόσια κοινωνική δραστηριότητα. Η παρακαταθήκη που άφησε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, με τον έλεγχο και την καταστολή σε πάρκα και πλατείες, «κούμπωσε» με τις απαγορευτικές πολιτικές στο πλαίσιο της πανδημίας, και τις κινήσεις που ήρθαν να τις εμπλουτίσουν, όπως την απαγόρευση διαδηλώσεων, την εκκένωση κατειλημμένων κτιρίων, την κατάργηση του ασύλου κ.λπ.

Εμείς από τη μεριά μας οφείλουμε να υπερασπιστούμε τον δημόσιο χώρο, ως χώρο κοινωνικής συνάντησης, όπου μπορούν να ανθίσουν οι ζυμώσεις και οι αντιστάσεις, για το ξερίζωμα κάθε λογής εκμετάλλευσης από την καθημερινότητά μας. Να μην τους αφήσουμε άλλο έδαφος!

Κοινωνικός ρατσισμός: Το ταξίδι της Αμάλ

Το καλύτερο αποκούμπι του κρατικού ρατσισμού αποτελούν τα φασιστικά μορφώματα, που έχουν συσπειρωθεί τα τελευταία χρόνια, μετά την αναμόχλευση του μακεδονικού ζητήματος. Είναι γεγονός πως οι ναζί, είτε με ξεκάθαρη ρητορική, είτε με συγκαλυμμένο εθνικιστικό λόγο, έχουν ξαναβγεί από τις τρύπες τους, επιχειρώντας να πάρουν χώρο στο πολιτικό προσκήνιο.

Τέτοιο στιγμιότυπο αποτελούν και οι συγκεντρώσεις ενάντια στο πέρασμα της κούκλας Αμάλ, μιας κούκλας σύμβολο για την αλληλεγγύη στην προσφυγιά, που πραγματοποιήθηκαν από το πιο δηλητηριώδες κομμάτι της κοινωνίας· αυτό που πρέπει με κάθε ευκαιρία να τσακίζεται για να μην τολμά να σηκώνει το κεφάλι του διαχέοντας το μίσος προς καθετί διαφορετικό. Στις συγκεντρώσεις στην Αθήνα, στο Μεταξουργείο, ακόμα μία φορά καταγράφηκε η ανοχή των μπάτσων στις λίγες δεκάδες των φασιστών, και η στοχοποίηση και η επίθεση στους συγκεντρωμένους αντιφασίστες.

Γενικότερα, τον τελευταίο καιρό παρατηρείται αύξηση των περιστατικών ρατσιστικής βίας, με πιο χαρακτηριστική την επίθεση κτηνοτρόφων σε σπίτια που διέμεναν Πακιστανοί εργάτες γης, στο χωριό Άγιος Γεώργιος στο Λασιθί. Οι «λεβέντες» βρήκαν διασκεδαστικό, μετά το μεθύσι τους, να προχωρήσουν σε πογκρόμ στο χωριό, χτυπώντας τους μετανάστες με ξύλα, και απειλώντας τους με μαχαίρια και πυροβολισμούς. Για άλλη μια φορά, οι ντόπιες αρχές δεν έδειξαν τα αντανάκλαστα που δείχνουν όταν βάζουν στο στόχαστρο τον κόσμο της αλληλεγγύης, αφήνοντας να περάσουν 48 ώρες, με αποτέλεσμα να παρέλθει το αυτόφωρο για τους Κρητικούς. Για άλλη μια φορά διαπιστώνουμε τη δομική σχέση που έχουν τα σώματα ασφαλείας με τα ανθρωποειδή του ναζιστικού βούρκου.

DNA μαγειρέματα και ιστορίες ομηρίας (ή περί μιας ακόμα δίωξής μου)

Έστω ότι έχουμε μια δικογραφία που ευθαρσώς περιλαμβάνει:

- Την από 4-2-2009 Έκθεση Εργαστηριακής Πραγματογνωμοσύνης του Τμήματος Ανάλυσης Βιολογικών Υλικών για μια σειρά από κατασχεθέντα αντικείμενα-πειστήρια, μετά από έρευνα στο σπίτι μου.
- Την από 23-10-2012 Έκθεση Εργαστηριακής Πραγματογνωμοσύνης του Τμήματος Ανάλυσης Βιολογικών Υλικών για μια σειρά από κατασχεθέντα αντικείμενα-πειστήρια, μετά από έρευνα (ξανά) στο σπίτι μου.

Όλα βαίνουν καλώς, οι εργαστηριακές πραγματογνωμοσύνες ουδέν αποδίδουν και τα χρόνια κυλούν. Ωσπου, στις 15-5-2021 κάτι (;) συμβαίνει.

Τότε μόλις το (γνωστό μας) Τμήμα Ανάλυσης Βιολογικών Υλικών αποφασίζει να ολοκληρώσει τη (γνωστή μας) Έκθεση Εργαστηριακής Πραγματογνωμοσύνης για τα κατασχεθέντα αντικείμενα-πειστήρια, μετά από έρευνα στο (ναι, ναι, σωστά μαντέψατε) σπίτι μου, στις 15-10-2020.

Και κάνει ένα εντυπωσιακό άλμα στον χρόνο, πηγαίνοντας 14 χρόνια πίσω. Και τότε μόλις διαπιστώνει ότι το dna μου ταυτίζεται με αυτό που βρέθηκε σε κάποιο αντικείμενο, μετά από εμπρηστική επίθεση (στις 3-7-2007) στα αυτοκίνητα του Γ. Βουλγαράκη και της

φρουράς του. Του Γ. Βουλγαράκη που είχε πρόσφατα μεταπηδήσει από το υπουργείο δημοσίας τάξης σε αυτό του πολιτισμού.

Όπως παραδόξως, πρόκειται για μια ταύτιση του dna που δεν είχαν δείξει ούτε η πραγματογνωμοσύνη του 2009, ούτε αυτή του 2012.

Καλούμαι στις 4 Νοέμβρη να απολογηθώ στον ανακριτή, αντιμετωπίζοντας τα αδικήματα της απόπειρας ανθρωποκτονίας κατά συρροή και της έκρηξης, κατηγορίες που μπορούν να με οδηγήσουν για αρκετά χρόνια στη φυλακή ή σε μια παρατεταμένη ομηρία μέχρι τη δικαστική εκκαθάριση της υπόθεσης.

Δεν έχω παρά (στωικά) να το δω κι αυτό σαν μια ακόμα μάχη σε ένα πόλεμο που εδώ και 37 χρόνια (από 15 χρονών μαθητής) συμμετέχω, έναν πόλεμο στον οποίο πάντα στάθηκα με την πλευρά των «από κάτω», συντασσόμενος με το παλιό καλό όνειρο ενός κόσμου δίχως εκμετάλλευση και καταπίεση.

Και σε αυτό τον πόλεμο δεν τους χαρίστηκα ποτέ.

Οι σκευωρίες συνεχίζονται

Ενημέρωση από τους 14 κλητευόμενους για υποχρεωτική λήψη δείγματος DNA

Τα τελευταία 24ωρα, 5 σύντροφοι έχουν καλεστεί από την ασφάλεια για να δώσουν δείγμα DNA, σε συνέχεια της κλήτευσης του συντρόφου Η.Κ. Έπειτα από επικοινωνία με δικηγόρο, αναμένεται να σταλεί αντίστοιχο χαρτί σε ακόμη 9 άτομα που εμπλέκονται στην υπόθεση κατάληψης της πρυτανείας του πολυτεχνείου στις 13/11/2020. Μια αναλυτική αναφορά για την υπόθεση έχει κάνει ο σύντροφος Η.Κ. στο κείμενό του (<https://athens.indymedia.org/post/1614043/>). Με λίγα λόγια, καλούμαστε να δώσουμε DNA διότι δείγμα που βρέθηκε –σε μη παράνομα κινητά αντικείμενα (άδεια μπουκάλια) στην κατελημμένη πρυτανεία του Νοέμβρη του '20– ταυτίζεται από τους μπάτσους με αυτό που βρέθηκε σε ένα χαρτί λερωμένο από αίμα (εξίσου μη παράνομο), που εντοπίστηκε στους δρόμους των Εξαρχείων έπειτα από συγκρούσεις το 2014!

Από τη μια, έχουμε την κατάληψη της πρυτανείας του Ε.Μ.Π. λίγες μέρες πριν τις 17 Νοέμβρη του 2020, που έγινε παράλληλα με το άνοιγμα του κάτω πολυτεχνείου με στόχο να σπάσει το lock-out που είχε ανακοινώσει η διοίκηση. Από την άλλη, είναι οι μαζικές συγκρούσεις στα Εξάρχεια το 2014, 6 χρόνια πριν. Η προκλητικότητα με την οποία στήνεται αυτή η υπόθεση είναι πρωτοφανής. Πρώτον, τα αντικείμενα στα οποία βρέθηκαν τα δείγματα είναι κινητά και μη παράνομα. Δεύτερον, είναι δεδομένο ότι από την κατελημμένη πρυτανεία (που είχε τη στήριξη όχι μόνο του κόσμου του αγώνα, αλλά και του μεγαλύτερου μέρους της πολυτεχνικής κοινότητας) πέρασε μεγάλος αριθμός ατόμων. Ακόμα περισσότερος κόσμος πέρασε από κεντρικό δρόμο των Εξαρχείων ένα βράδυ του Δεκέμβρη του '14, μετά από μαζική διαδήλωση την οποία ακολούθησαν εκτεταμένες συγκρούσεις μεταξύ μπάτσων και διαδηλωτών. Επίσης, τα δύο αυτά γεγονότα είναι εμφανώς ασυσχέτιστα χρονικά, αφού απέχουν 6 χρόνια μεταξύ τους, και με τους περισσότερους από εμάς να ήμασταν 13 ή 14 χρονών (!) το 2014.

Με την οικονομική κρίση η εντείνεται και την συνεπακόλουθη εξαθλίωση των καταπιεσμένων, με την έντονη δυσανεξία για τη φανερά ταξική κρατική διαχείριση της πανδημίας και με το κύμα διεθνών εξεγέρσεων τα περασμένα χρόνια, συμπληρώνεται ένα ψηφιδωτό παγκόσμιας αναταραχής για το καπιταλιστικό σύστημα. Όπως συμβαίνει πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις οι κρατικοί και κατασταλτικοί μηχανισμοί εγκαταλείπουν

κάθε πρόσχημα και επιτίθενται στα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Επιστρατεύοντας κάθε μέσο, επιχειρούν να χτυπήσουν τις τάξεις των καταπιεσμένων αλλά και όποιο-ν/α αντιστέκεται.

Το πρόσφατο παράδειγμα της υπόθεσης των 8 συντρόφων/ισών της ΑΣΟΕΕ είναι ενδεικτικό των πρακτικών καταστολής και στοχοποίησης αγωνιζόμενων φοιτητ(ρι)ών. Δεν τρέφαμε καμία αυταπάτη πως αυτές οι διώξεις αποτελούν μεμονωμένο περιστατικό. Τώρα βλέπουμε τη συνέχεια. Το πώς, δηλαδή, οι στημένες υποθέσεις, οι σκευωρίες και τα παράλογα κατηγορητήρια συνεχίζονται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο από την ΕΛ.ΑΣ. Είναι πασιφανές ότι εμείς δεν θα είμαστε η τελευταία τέτοια υπόθεση, καθώς η στοχοποίηση αγωνιζόμενων φοιτητ(ρι)ών (και όχι μόνο) θα συνεχιστεί. Η πολιτική του κράτους συνεχίζει να προσπαθεί να τρομοκρατήσει όσα άτομα επιλέγουν να αντιστέκονται με κάθε μέσο. Και με νέο εργαλείο τη δημιουργία διευρυμένων βάσεων δεδομένων με δείγματα DNA –ακόμα κι αν αυτό παραμένει νομικά ενδεικτικό και όχι αποδεικτικό στοιχείο (πρόσφατα παραδείγματα η υπόθεση της Ηριάννας, του Τ. Θεοφίλου και του αγωνιστή από τις Σκουριές) – αποσκοπούν στο φακέλωμα όλο και περισσότερου κόσμου.

Στεκόμαστε απέναντι στις κρατικές μεθοδεύσεις, οι οποίες στήνονται για να στοχοποιήσουν και να εκφοβίσουν τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες. Μέσα από τους συλλογικούς αγώνες σηκώνονται αναχώματα ενάντια στην επέλαση της δυστοπίας. Ο πόλεμος μαίνεται και δεν σταμάτα. Θα μας βρουν απέναντι τους και θα είμαστε πιο δυνατοί, γιατί θα έχουμε ο ένας την άλλη.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ
ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΙΣ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΥΩΡΙΕΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΛΗΨΗ DNA
Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

✎/ Οι 14 διωκόμενοι
14diwkomenoiDNA@riseup.net

Ο καιρός της συγκομιδής

Σεπτέμβρη καλοτρυγητή
προσμένουν οι καρποί σου,
«εξέγερση!» φωνάζουνε
και λαμπαδιάζει η γη σου

Καταλήψεις διαρκείας σε πρυτανείες και σχολές ανά τη χώρα, μεγάλες και ζωντανές συνελεύσεις, επανοικειοποίηση των ερημωμένων, λόγω μέτρων, χώρων, τακτική, σταθερή και μαζική παρουσία στο δρόμο, αλλά και συγκρούσεις. Με αυτά τα χαρακτηριστικά ορθώθηκε και υπήρξε το φοιτητικό κίνημα από την αρχή του έτους ως το Πάσχα.

Ο αγώνας που διεξήχθη είχε ως αφορμή έναν ακόμη ευκαιριακό νόμο που ψηφίστηκε εν καιρώ πανδημίας, και υπό το άτυπο καθεστώς εκτάκτου αυτής, τον νόμο 4777/2021 (Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη). Ωστόσο δεν θα μπορούσε να αρκεστεί σε αυτόν – όπως και έγινε. Πρόκειται για ένα κίνημα που δεν παρέμεινε πιστό στην αφορμή του, μα απέδρασε, έθιξε και επηρέασε πληθώρα πεδίων της ζωής στον σηπτικό καπιταλιστικό κόσμο· της ζωής που όχι απλά υποτιμάται, μα κατασπαράζεται σε κάθε της έκφανση. Υγειονομικό, εκπαιδευτικό, εργασιακό, πατριαρχία και καταστολή υπήρξαν κύρια πεδία ανάπτυξης του κινήματος που αποπειράθηκε και κάποτε κατάφερε να στήσει αναχώματα ενάντια στην επέλαση του ολοκληρωτισμού. Για παράδειγμα η αναβολή εφαρμογής μιας κομβικής πτυχής του νόμου: Εγκατάσταση καρτών εισόδου, καμερών, πανεπιστημιακής αστυνομίας, για δύο φορές: πρώτα με ανακοίνωση Χρυσοχοϊδη πως η εγκατάσταση των παραπάνω θα ξεκινούσε στις 15 Απρίλη και αναβλήθηκε για το Σεπτέμβρη, κι έπειτα από τον Σεπτέμβρη για την άνοιξη του 2022, χάριν της απαιτητικής εκπαίδευσης της Ο.Π.Π.Ι...

Φυσικά, το επιτελικό κράτος δεν συνηθίζει να κάνει εκπτώσεις, συνηθίζει όμως να μεταμφιέζεται, βάζοντας πότε-πότε τα δημοκρατικά του άμφια. Νέο προϊόν καταστολής έρχεται να κοσμήσει τα πανεπιστήμια: Η Μονάδα Ασφάλειας και Προστασίας (Μ.Α.Π.) που χρηματοδοτείται από τον Ειδικό Λογαριασμό Κονδυλίων Έρευνας (Ε.Λ.Κ.Ε.), και η «δημοπρασία» για τις θέσεις ξεκινάει. Η Μ.Α.Π. αποτελεί εν μέρει επικουρικό σώμα καταστολής και κυρίως εποπτείας πλάι στους ήδη υπάρχοντες ρουφιάνους, τους φύλακες του «Κέντρου Ελέγχου και λήψης Σημάτων και Εικόνων». Επίσης, θα λειτουργεί ως μπράβος για τον πρύτανη –καθώς σε αυτόν υπάγεται και λογοδοτεί– και την Επιτροπή Ασφαλείας και Προστασίας των Α.Ε.Ι., η οποία έχει ανάλογες αρμοδιότητες με την Μ.Α.Π., όπως εξασφάλιση ομαλής και εύρυθμης λειτουργίας των ιδρυμάτων, και σχεδιασμός προγραμμάτων, σεμιναρίων κ.ά., για την ενημέρωση προσωπικού και φοιτητών με στόχο την «προληπτική αντιμετώπιση παραβατικών συμπεριφορών». Η Μ.Α.Π. όμως διαθέτει μια ακόμη σημαντική αρμοδιότητα: την εφαρμογή του συστήματος ελεγχόμενης πρόσβασης, δίνοντας περαιτέρω χώρο στην εφαρμογή του νόμου Κ-Χ, στον οποίο άλλωστε οφείλει την ύπαρξή της. Τέλος έχει ανακοι-

νωθεί πως η Μ.Α.Π. αναλαμβάνει την «τήρηση μητρώων όλων των μέσων, ηλεκτρονικών συστημάτων και τεχνολογικού εξοπλισμού εντός των Α.Ε.Ι.», δηλαδή το φακέλωμα κανονικοποιείται περισσότερο και οι βάσεις δεδομένων διογκώνονται. Εξάλλου, γίνεται ήδη εδώ και καιρό λόγος για τις προϋποθέσεις εισόδου στα πανεπιστήμια στο όνομα του εμβολίου, των μέτρων, της φοιτητικής ή μη ιδιότητας... τώρα υπάρχουν και οι ανάλογοι πορτιέρηδες.

Επιπλέον, από φέτος στο δυστοπικό παρόν, όπου ο νόμος έχει ήδη κάνει τα πρώτα τολμηρά του βήματα, μετράμε πολλές χιλιάδες μαθητών που αποκλείστηκαν όχι μόνο απ' το «προνόμιο της γνώσης», αλλά και από μια ολόκληρη νέα ζωή, χάρη στην Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής.

Ταυτόχρονα, όσα άτομα πρόλαβαν να κερδίσουν μια θέση στο όλο και πιο αγοραίο πανεπιστήμιο, βάλλονται και διώκονται σε περίπτωση που προσπαθήσουν να βάλουν εμπόδιο στην απονέκρωση, κάνοντας καταλήψεις, εκδηλώσεις ή ό,τι άλλο εκτός του προγράμματος σπουδών, ή ακόμη και σε περίπτωση που «καθυστερούν» να αποφοιτήσουν, ώστε να προλάβουν το αβέβαιο αύριο, με βάση το ν+ν/2.

Σήμερα, από το φοιτητικό φάσμα του αγώνα και πέρα απ' αυτό, διεξάγονται δράσεις ενάντια στις πρόσφατες χαλκευμένες σκευωρίες του κράτους, ενώ το κίνημα προσπαθεί να ξεπεράσει το καλοκαιρινό μούδιασμα. Σκευωρίες παλιάς κοπής με προηγμένα μέσα. Συγκεκριμένα, ως απάντηση σε κατάληψη της πρυτανείας του Ε.Μ.Π. στις 13/11/2020, το κράτος στήνει ακόμη μία δικογραφία-παραλήρημα, καλώντας 14 συντρόφια για υποχρεωτική λήψη δείγματος DNA, ενώ τα αδιάσειστα στοιχεία της κλήτευσης αυτής έχουν γνωστοποιηθεί μέσω του κειμένου των διωκόμενων και άλλων πολλών συντροφικών κειμένων και δράσεων.

Εικόνα από το μέλλον μας η περίπτωση αυτή, αν καταφέρουν ποτέ οι κρατικοί και ακαδημαϊκοί εξουσιαστές, μέσα από την αгаσθή συνεργασία τους, να φέρουν Μονάδες και Ομάδες μέσα στα πανεπιστήμια.

Ας πολλαπλασιαστούν, λοιπόν, οι δράσεις αλληλεγγύης και ας στήσουμε από νωρίς τα οδοφράγματα, αφήνοντας την εξουσία έξω και μακριά απ' αυτά, βάζοντάς τη στο στόχαστρο της οργής μας. Ας ακονίσουμε τις συνειδήσεις μας και ας κόψουμε το νήμα της «προόδου». Ας πιάσουμε το νήμα της αντίστασης από 'κει που το αφήσαμε, και ας το τεντώσουμε στο άπειρο, ας το πλέξουμε θηλιά για το λαϊκό της ηγεσίας. Ας μολύνουμε τον κόσμο της αποστείρωσης με τον ιό της εξέγερσης.

Οι συνθήκες ουρλιάζουν πως είν' ώριμες, πως δεν μπορούν να περιμένουν άλλο. Οι αφορμές είναι παντού γύρω μας. Οι καρποί της ελευθερίας είναι έτοιμοι. Ο καιρός της συγκομιδής έφτασε.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ
ΚΑΤΩ Ο ΝΟΜΟΣ 4777
ΜΑΠΕΣ ΣΤΗ Μ.Α.Π. ΚΑΙ ΩΠΑ ΤΗΝ Ο.Π.Π.Ι.
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΤΑ 14 ΔΙΩΚΟΜΕΝΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ Ε.Μ.Π.

✎/ κρέσι

Με αφορμή τις φωτιές κάθε καλοκαιριού, του φετινού πιο συγκεκριμένα

Όλα εμείς τα υποκείμενα που ζούμε στην πόλη, που ασφυκτιούμε στα γκρίζα στενά της, ενώ άλλοτε ανασαίνουμε με ευφορία στιγμές αλληλεγγύης, όλα εμείς που παλεύουμε για την επιβίωση χωρίς να ξεχνάμε τον διπλανό, τη διπλανή μας, όλα εμείς που αγωνιούμε να καταλάβουμε την ουσία της ζωής και να αποκρυπτογραφήσουμε την υφή της, που αδημονούμε να προσπελάσουμε τα βουνά και να χαθούμε σε θάλασσες, που χαιρόμαστε με κάθε νέο βλαστάρι που φυτρώνει, που συγκινούμαστε με το πρώτο φτερούγισμα ενός σπουργιτιού, πώς γίνεται να μένουμε αμέτοχα απέναντι στο έγκλημα που διαπράχθηκε τούτο το καλοκαίρι, στην καταστροφή που επιτελείται εντέχνως μπροστά μας;

Οι φωτιές που κατέκαψαν τα πάντα στο πέρασμά τους θα μπορούσαν να είχαν αναχαιτιστεί εξαρχής με τα μέσα που διαθέτει το ελληνικό κράτος σε συνδυασμό ενδεχομένως με τη συμβολή άλλων κρατών. Αυτό που συνέβη όμως είναι παντελώς διαφορετικό. Ο κρατικός μηχανισμός, σε αργή συνεργασία με τα μμε, προέταξε την φαινομενική ασφάλεια της ανθρώπινης ζωής έναντι της διαφύλαξης του φυσικού πλούτου (δέντρα, ζώα) και των ανθρώπινων περιουσιών (σπίτια, χώροι εργασίας, χώροι αναψυχής) σε ένα **επικοινωνιακό** παιχνίδι «ανωτερότητας» συγκριτικά με την προηγούμενη κυβέρνηση και την τότε διαχείριση της πυρκαγιάς στο Μάτι. Επομένως στη βάση του πρόκειται για έναν πόλεμο, άκρως επιθετικό, απέναντι σε κάθε μορφή ζωής.

Η καταστροφή που επιτελέστηκε είναι

ξεκάθαρα **απόρροια της εγκληματικής διαχείρισης από την κυβέρνηση Μητσοτάκη**. Η απουσία μέτρων πρόληψης εν όψει των επικείμενων τότε ακραίων καιρικών συνθηκών, καθώς και η σπασμωδική και άστοχη διαχείριση των πυρκαγιών διαπιστώνεται από τα γεγονότα αυτά καθαυτά. Αντί να ενισχυθεί η πυροσβεστική υπηρεσία με τεχνογνωσία, μέσα, ανθρώπινο δυναμικό, αντί να δημιουργηθούν ή να διατηρηθούν οι ήδη υπάρχουσες αντιπυρικές ζώνες σε περιοχές με επικινδυνότητα και αντί να επιστρατευτεί κάθε δυνατό μέσο την ώρα της πύρινης λαίλαπας, οι οικονομικοί πόροι διατίθενται αδιάλειπτα σε άλλους τομείς, όπως είναι η εθνική άμυνα, η πολιτική προστασία, η αστυνομία. Παρακολουθήσαμε όλοι την ανεπιτυχή διαχείριση την ώρα των πυρκαγιών στην βόρεια Εύβοια, την Αττική, την Πελοπόννησο, τα νησιά και σε τόσες άλλες περιοχές, ώστε να απολέσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη από πάνω της το δυνητικό βάρος της μαζικής απώλειας ανθρώπινων ζωών, όπως τραγικά συνέβη στο Μάτι το καλοκαίρι του 2018 επί κυβέρνησης Σύριζα.

Παρ' όλα αυτά, υπήρξαν τρεις νεκροί εξαιτίας των φετινών πυρκαγιών: ένας εθελοντής πυροσβέστης στην Αττική, ένας χειριστής μηχανήματος το οποίο έπεσε σε γκρεμό ενώ επιχειρούσε στη φωτιά της Φωκίδας και ένας ακόμη άνθρωπος στην Αττική που κατέληξε μέρες μετά από σοβαρά και εκτεταμένα εγκαύματα.

Οι υπεύθυνοι και οι ηθικοί αυτουργοί άραγε κοιμούνται νηφάλια το βράδυ, μέσα στ' αποκαΐδια; Όμως, επιτρέψτε μου μια διόρθωση: δεν είναι αυτοί που στην κυρι-

ολεξία κοιμούνται μέσα σε στάχτες, αλλά τόσοι άνθρωποι που είδαν το σπιτικό τους και τον τόπο τους να καίγεται· αυτοί είναι που ανάσαναν στάχτη και έμειναν με την ανασφάλεια της επιβίωσης, και ένα δάσος που ψάχνει ν' αναγεννηθεί – αν φυσικά το αφήσουν, τα επόμενα χρόνια.

Ένα ακόμη ερώτημα που δημιουργείται αναπόφευκτα είναι το αν οι ιθύνοντες οδεύουν προς μια ευρύτερη εξαθλίωση – οικονομική, ψυχική, ατομική, κοινωνική – του πληθυσμού που πλήχθηκε άμεσα από την φωτιά. Η καταστροφή του φυσικού πλούτου, των πόρων που εξασφαλίζουν μια μορφή αυτάρκειας, καθώς και η ανάσπα ζωής που συντελεί στην ψυχική υγεία, καθιστά τον πληθυσμό πιο ευάλωτο και εκτεθειμένο προς κάθε λογής εκμετάλλευση και έλεγχο.

Βέβαια, αν διαβάσουμε τα γεγονότα, μένει και κάτι ακόμα, ένα αφήγημα πιο ελπιδοφόρο. Αυτό είναι η συσπείρωση των κατοίκων, η άρνηση υποταγής σε ανούσιες και ιδιοτελείς κρατικές εντολές εκκένωσης των χωριών, η δύναμη της συνάντησης, η αξία της αλληλεγγύης. Από την περιθαλψή ζωών, την συνδρομή στην κατάσβεση εστιών φωτιάς, τη συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης, την παραχώρηση χώρων διαμονής στους πληγέντες, το μαγειρεμένο φαγητό, τη δημιουργία μετώπων αντίστασης και συνελεύσεων τόσο των άμεσα πληττόμενων κατοίκων, αλλά και εκτός των πληγεισών περιοχών.

Επίσης δε γίνεται να μην αναφερθεί ο ανασχηματισμός της κυβέρνησης μετά τις φωτιές του φετινού καλοκαιριού. Υπήρχαν φυσικά και άλλα αίτια που πυροδότησαν

αυτόν τον ανασχηματισμό, όπως η –εξίσου ανεπιτυχής– διαχείριση της πανδημίας από την covid-19, η διατήρηση διαφόρων εσωκομματικών ισορροπιών και άλλα. Καθοριστική σημασία όμως είχαν οι καταστροφικές πυρκαγιές, όπως άλλωστε συνέβη και το 2018 μετά την τραγωδία στο Μάτι, τις οποίες ακολούθησε ο ανασχηματισμός της τότε κυβέρνησης Σύριζα.

Τώρα είναι πια φθινόπωρο, σχεδόν χειμώνας. Πρόσφατα η ισχυρή καταιγίδα έπληξε τις περιοχές όπου οι ρίζες των δέντρων δεν συγκρατούν πια το χώμα και τη βροχή, που αντί να θρέψει, παρασέρνει ό,τι βρει στο πέρασμά της και καταστρέφει τους κόπους των ανθρώπων. Και αν τούτο το κείμενο σας φαίνεται ανθρωποκεντρικό, τουναντίον· στο ισοζύγιο της σκέψης μου η φύση συνάδει με την ανθρώπινη παρουσία.

Μένει να δούμε τα επόμενα χρόνια πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση και τι είδους διαχείριση θα γίνει στις περιοχές που πλήχθηκαν από τις πυρκαγιές. Έως τότε, όμως, δε σημαίνει ότι ξεχνάμε ή ότι πρέπει να μένουμε αμέτοχοι. Συσπείρωση σε συνελεύσεις γειτονιάς, δράσεις αλληλεγγύης, αυτοοργάνωση, πολύπλευρη ενημέρωση, αποχή από τις εκλογές και προπάντων **καμία εμπιστοσύνη** στον κρατικό μηχανισμό.

✎ Αντιπύρ
Φωτιά στο κατεστημένο

❧ «Όλο το νερό της θάλασσας δεν θα μπορούσε»*

Ψηφίστηκε στις αρχές του Σεπτεμβρίου ο νόμος που απαγορεύει τη διάσωση προσφύγων στα ελληνικά ύδατα, στο πλαίσιο του «νομοσχεδίου Μηταράκη» με τίτλο **«Αναμόρφωση διαδικασιών απελάσεων και επιστροφών πολιτών τρίτων χωρών, προσέλκυση επενδυτών και ψηφιακών νομάδων, ζητήματα αδειών διαμονής και διαδικασιών χορήγησης διεθνούς προστασίας»**.

«Ομαλή αποϊδρυματοποίηση των παιδιών» χαρακτήρισε η υφυπουργός εργασίας, Δόμνα Μιχαλίδου, την πρόταση για απασχόληση σε ξενοδοχεία 16χρονων παιδιών που διαβιούν σε δομές φροντίδας ανηλίκων.

«Εξαιρετική είδηση: Η Ελλάδα μόλις ανακοίνωσε την πρόθεσή της να αποκτήσει έξι επιπλέον Rafale. Μαζί θα προχωρήσουμε για να χτίσουμε μια πραγματικά αυτάρκη Ευρώπη» αναφέρει η Γαλλίδα υπουργός Άμυνας σε ανάρτησή της στο Twitter.

«Κάποια στιγμή θα καεί» έλεγε για το δάσος του Ερμηίτη ο πρωθυπουργός, Κυριάκος Μητσοτάκης, στα μέσα του Ιουλίου του 2020, ένα μήνα πριν καταστραφεί μεγάλο τμήμα του από πυρκαγιά.

Λίστα με ονόματα παιδιών σε νηπιαγωγείο της Αθήνας δημοσιοποίησε ο βουλευτής της ΝΔ, Κώστας Μπογδάνος,

επισημαίνοντας πως «τα ονόματα των αλλοδαπών παιδιών είναι η συντριπτική πλειοψηφία».

Κοκορομαχίες μεταξύ κυβέρνησης και αντιπολίτευσης για τις καταστροφικές πυρκαγιές του καλοκαιριού. Τυμβωρυχία εκατέρωθεν και πολιτικά παιχνίδια ενώ ακόμα μαίνονται τα πύρινα μέτωπα.

Με δελτίο τύπου ο Αλέξης Κούγιας ενημερώνει πως ο εντολέας του, Δημήτρης Λιγνάδης, θα προχωρήσει σε αίτηση αποφυλάκισης, τονίζοντας πως πρόκειται για «μία απαράδεκτη νομικά και δικονομικά εισαγγελική προσπάθεια να εξοντωθεί ο πελάτης του». Η δήλωση αυτή έλαβε

χώρα τις ίδιες μέρες που ακόμα μία γυναικοκτονία ήρθε στο φως: Ο γυναικοκτόνος της Ρόδου την εξόντωσε γιατί τον χώρισε.

«Συνεργάτες ή απόλυση» ήταν ο αρχικός εκβιασμός από την e-food.

Καθολική συναίνεση στη διαχείριση της πανδημίας δίνει σχεδόν σύσσωμη η αριστερά. Ταυτόχρονα, οι ανεμβολίαστοι υγειονομικοί τίθενται σε αναστολή, κίνηση που αποτελεί ισχυρό πλήγμα στο ήδη υποβαθμισμένο Εθνικό Σύστημα Υγείας.

Κερασάκι στην τούρτα των υγειονομικών εξελίξεων, η τοποθέτηση ενός ναζί ως επικεφαλής του υπουργείου υγείας.

Εκείνο που λείπει από αυτούς τους κυρίους είναι ο Τρόμος...

* Εμπνευσμένο από το ομότιτλο κείμενο του Γκυ-Ερνέστ Ντεμπόρ, που δημοσιεύτηκε στο πρώτο τεύχος του Rotlatch (δελτίο πληροφόρησης του γαλλικού τμήματος της Λετριστικής Διεθνούς), στις 22/06/1954. Η απόδοση στα ελληνικά και η έκδοση του συνόλου των δελτίων του Rotlatch έγιναν με τη στήριξη της κατάληψης Σινιάλο τον Μάιο του 2018 (περισσότερα εδώ: sinialo.espinet.net)

When the city is burning...

Αθήνα, 24/10: 3 εμπρησμοί αριστοκρατικών αμαξιών στην Πεύκη για τον νεκρό από μπάτσους στο Πέραμα. “ [...] Ως αρχική αντίδραση επιλέξαμε να επιτεθούμε αντανakλαστικά στους φιλήσυχους αριστοκράτες των βορείων προαστίων γιατί η καταστολή είναι ταξική και οι κρατικές δολοφονίες επίσης.

ΟΡΓΗ
ΦΩΤΙΑ
ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Αναρχικοί/Αναρχικές
<https://athens.indymedia.org/post/1614883/>

Αθήνα, 23/10: Επίθεση με βαριοπούλες και μογιές στην Περιφέρεια Αττικής. “Όταν πρέπει να απαντήσεις σε μια καταστροφή όπως οι τελευταίες πλημμύρες πάντα αναρωτιέσαι ποιος μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνος. Ποιος μηχανισμός από αυτούς που χτίζουν το κράτος φταίει που ένα λεωφορείο βυθίζεται στο νερό σε μια υπόγεια γέφυρα πρόσφατα κατασκευασμένη και οι επιβάτες τρέχουν για να σωθούν; [...] Η επίθεσή μας στην Περιφέρεια κατά κανένα τρόπο δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι δείχνει τον χρυσόκάνθαρο Πατούλη ως περισσότερο υπεύθυνο για όσα έγιναν από ότι τον Μπακογιάννη, τον Σκρέκα ή τον Μητσοτάκη. [...] Να τελειώσω η συναίνεση με το καθεστώς. Η ανοχή μας είναι τελικά που τους αποθρασύνει, ας το καταλάβουμε.”

ΜΑΥΡΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ
<https://athens.indymedia.org/post/1614860/>

Αθήνα 13/10: Επίθεση έξω από την πρυτανεία στη Ζωγράφου στα προσωπικά οχήματα της Βασιλικής Νικολαΐδου -υπεύθυνη ασφαλείας και γραμματέας του πρύτανη- και του αντιπρύτανη Ιωάννη Χατζηγεωργίου, που κίνησαν τα νήματα για την έφοδο των μπάτσων τον περασμένο Νοέμβρη.

“[...]ΔΥΝΑΜΗ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΔΙΩΚΟΜΕΝΑ ΤΗΣ
ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ
ΚΑΜΙΑ ΛΗΨΗ DNA
ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ, ΠΙΣΩ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ”

Αναρχικοί/ές
<https://athens.indymedia.org/post/1614751/>

Θεσσαλονίκη, 13/10: Εμπρηστική επίθεση τα ξημερώματα σε σπίτι ναρκέμπορου στην οδό Κασσάνδρου 147. “[...] Η ασυλία που απολαμβάνει το συγκεκριμένο σκουπίδι βγάζει μάτια καθώς το σπίτι του αλλά και τα μαγαζιά-βιτρίνα που κατά καιρούς διατηρεί για να ξεπλένει το χρήμα από τα μαύρα ταμεία τακτοποιώντας τις δουλειές και το εμπόρευσμά του, βρίσκονται σε μια άρτια αστυνομοκρατούμενη ζώνη (στρατιωτικού-πολιτικού-διπλωματικού ενδιαφέροντος) πέριξ του Τούρκικου Προξενείου [...] Ο ίδιος είναι ένοχος για μια σειρά παραβιαστικών συμπεριφορών και σεξιστικών επιθέσεων σε βάρος εργαζομένων και μη που έτυχε να βρεθούν στο περιβάλλον όπου ο ίδιος κινείται.[...] ή με την έμπρακτη αντίσταση στην παρακμή και τη ναρκοκουλτούρα ή με την οργανική συνοδοιπορία στηρίζοντας, υποθάλποντας, χρηματοδοτώντας, συμμετέχοντας στο ναρκεμπόριο. [...]”

Κανένας εφουσασμός, καμία ανακωχή!

Από τα Εξάρχεια μέχρι τη Θεσσαλονίκη, ο πόλεμος ενάντια στις ναρκομαφίες συνεχίζεται...

Αλληλεγγύη στους συντρόφους
Ν. Ματαράγκα και Γ. Καλαϊτζίδη

Αναρχικές αντιστάσεις ενάντια στην παρακμή”
<https://athens.indymedia.org/post/1614737/>

Δράσεις σε αλληλεγγύη με τους Γ. Καλαϊτζίδη – Ν. Ματαράγκα εν όψει της δίκης στις 13 Οκτωβρίου στην Αθήνα:
-12/10: Επίθεση με βαριοπούλες στην Εθνική Τράπεζα, Λεωφόρος Καραϊσκάκη, στο Χαϊδάρι
<https://athens.indymedia.org/post/1614659/>

- Επίθεση με βαριοπούλες στη Eurobank στη Ν. Ιωνία
<https://athens.indymedia.org/post/1614653/>

- Επίθεση με βαριοπούλες στη Eurobank στη Λεωφόρο Αθηνών
<https://athens.indymedia.org/post/1614648/>

-10/10: Επίθεση με βαριοπούλες στην εφορία Χολαργού
<https://athens.indymedia.org/post/1614595/>

-2/10 Εμπρηστική επίθεση στην τοπική ΝΔ Ηλιούπολης και σε υποκατάστημα Eurobank στα Πατήσια από Αναρχικοί ενάντια στην κρατική σκευωρία
<https://athens.indymedia.org/post/1614436/>

-Επιθέσεις με βαριοπούλες σε Τράπεζα Eurobank στην Πανόρμου, ΟΝΝΕΔ Γλυφάδας, Τράπεζα Eurobank, Άγιοι Ανάργυροι Τράπεζα Πειραιώς, Περιστέρι Εφορία Ζωγράφου από Αλληλεγγυοί
<https://athens.indymedia.org/post/1614426/>

Θεσσαλονίκη, 17/9: Εμπρηστική επίθεση στα γραφεία της ΣΤ ΔΟΥ στα ανατολικά σε αλληλεγγύη με την υπόθεση της Κωνσταντίας Ζαφειροπούλου που από το 2017 δίνει μάχη για τη ζωή της απέναντι στον καρκίνο. Η πρόσφατη υποτροπή της υγείας της τη βρήκε άνεργη και ανασφάλιστη να καλείται να λάβει θεραπεία διαθέσιμη μόνο στον ιδιωτικό τομέα με κόστος κάλυψης 15.000 ευρώ, το οποίο την καθιστά μη προσβάσιμη για κάποιο άτομο στη θέση της. Ενώ σε μια ελπιδοφόρα κίνηση το απαιτούμενο ποσό συγκεντρώθηκε από αλληλέγγυο κόσμο, η εφορία δέσμευσε τις εισφορές αλληλεγγύης μπλοκάροντας το λογαριασμό της λόγω προηγούμενου ανεξόφλητου υπολοίπου και αναβάλλοντας επ’ αόριστον την έναρξη της θεραπείας. “[...] Αν η υγεία της Κωνσταντίας υποστεί νέα υποτροπή, αποκλειστικά υπεύθυνη αυτή τη φορά θα είναι η επάρατη νόσος του κρατικού ολοκληρωτισμού. [...]”

Άμεση άρση της φραγής του λογαριασμού της Κωνσταντίας Ζαφειροπούλου

Παραδειγματική τιμωρία όσων ευθύνονται για τα παιχνίδια εξουσίας πάνω στη ζωή της
Η ελεύθερη πρόσβαση στην υγεία οφείλει να είναι αδιαπραγμάτευτο κοινωνικό αγαθό”

Μέτωπο Ταξικής Αλληλεγγύης- Οργάνωση
Αναρχική Δράση
<https://athens.indymedia.org/post/1614222/>

Αθήνα, 30/8: Εμπρησμός οχήματος ΕΛΤΑ courier στον Βύρωνα στην Υμηττού.

“[...] Ας φέρουμε τις πυρκαγιές από τα δάση στη πόλη. Ας πληρώσουν με κάθε τίμημα οι αριστοκράτες, τα σώματα ασφαλείας και οι αφέντες τους για τις καταστροφές. [...]”

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΜΗΝΥΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΣΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΜΠΟΡΙΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΚΩΜΑ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΦΩΤΙΑ ΠΟΥ ΞΕΣΠΑΣΕ ΣΤΟ ΚΕΛΙ ΤΟΥ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ”

Αναρχικές/Αναρχικοί
<https://athens.indymedia.org/post/1614081/>

Χανιά. 18/8: Επίθεση στα γραφεία της Ελληνικής Λύσης. “[...] Ο Κ. Βελόπουλος,συνυφασμένος με τα φασιστικά παρακλάδια της Ν.Δ., επέστρεψε στο προσκήνιο για να συμπληρώσει το «παζλ» του κρατικού μηχανισμού. Δίνοντας ένα ακόμα βήμα στον εγχώριο μικροαστισμό, εκφράζει και αναπαράγει, καθημερινά, κοινωνικά στερεότυπα και προκαταλήψεις ενάντια σε μειονότητες,με γνώμονα εθνικά,έμφυλα και θρησκευτικά χαρακτηριστικά. Τα Χανιά, ως μία βαθειά μεσοαστική και τουριστική πόλη (σπέρμα της μητσοτακικής οικογένειας) με έντονο τοπικισμό,λεβεντιά και εθνική συνείδηση,αποτελούν το τέλειο περιβάλλον άνθησης και συντήρησης μιας κουλτούρας και κανονικότητας σαν κι αυτής.

Ως εχθροί κάθε κανονικότητας,επιτιθόμαστε πολύμορφα, με σκοπό την επίθεση αυτή καθ’ αυτήν, αλλά και την προπαγάνδα του πολιτικού μας λόγου, μέσω της δράσης.

ΠΑΝΤΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ.
ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ ΤΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑΣ.
ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ.”

Αναρχικές/οι
<https://athens.indymedia.org/post/1613951/>

Αθήνα, 27/7: Εμπρηστική επίθεση στην είσοδο της οικίας του Γ. Πρετεντέρη. “ [...] Η θέση του μέσα στο σύστημα, τα πόστα και τα καθήκοντα που έχει κληθεί να φέρει εις πέρας ακολουθούν μια διπλή διαδρομή που καταλήγει στον ίδιο δρόμο. Η μία είναι αυτή που κάνει την εμφάνισή της μπροστά από τις κάμερες των τηλεοπτικών καναλιών. [...] Διασπορά ψευδών ειδήσεων, διαρκής προσπάθεια χειραγώγησης των πολιτών, συκοφαντίες, δολοφονίες χαρακτήρων είναι στην ημερήσια ατζέντα του. [...] Η άλλη διαδρομή του Πρετεντέρη είναι σκοτεινή. [...] Η διαδρομή του μαύρου χρήματος, των offshore, της εκτεταμένης φοροδιαφυγής, των μαφιόζικων λειτουργιών του συστήματος που ξεπλένονται με το αζημίωτο από εντεταλμένους δημοσιολόγους όπως ο Πρετεντέρης. [...]”

Αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους
στις ελληνικές φυλακές.

Σινιάλο αλληλεγγύης σε όλους τους αμετανόητους επαναστάτες και επαναστάτριες στις φυλακές της Χιλής και της Ιταλίας.

Μνήμη εξεγερτική για την Luisa Toledo Sepúlveda
Πυρήνες Άμεσης Δράσης
Πυρήνας Εξεγερτικής Βίας
<https://athens.indymedia.org/post/1613741/>

Αθήνα 27/7- Εμπρηστικές επιθέσεις σε:

-2 καταστήματα ιδιοκτησίας του Υφυπουργού Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων, Νίκου Χαρδαλιά, στο Βύρωνα -στην οικία του Αντιπροέδρου του ΔΕΔΔΗΕ.

Προλεταριακός πυρήνας
<https://athens.indymedia.org/post/1613740/>

Αθήνα, 24/7: Επίθεση με βαριοπούλες στην εισπρακτική εταιρία Palladino

Μαύρο Συνδικάτο
<https://athens.indymedia.org/post/1613701/>

Βόλος 18/7: Εμπρηστική επίθεση στο εργοστάσιο της ΑΓΕΤ ως “ηθικούς αυτοργούς των περσινών γεγονότων που οδήγησαν στον θάνατο του συντρόφου μας, και αυτό δεν πρόκειται να ξεχαστεί μέχρι να δούμε τις στάχτες και τα ερείπια του εργοστασίου. [...]”

Και ας μην νικήσουμε ποτέ θα πολεμάμε πάντα!”

Πυρήνας Άμεσης Δράσης Βασίλειος Μάγγος
<https://athens.indymedia.org/post/1613655/>

Αθήνα ,11/7 -εμπρηστικές επιθέσεις:

- “Στην οικία του υψηλόβαθμου αστυνομικού Χαράλαμπου Καλόγηρου στο Ίλιον. Ταξίαρχος της Ελληνικής Αστυνομίας, ο οποίος τον Φεβρουάριο του 2021, με απόφαση του αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ. και αντιστράτηγου, Μιχαήλ Καραμαλάκη, προκρίθηκε από τη Σχολή Αξιωματικών Ελληνικής Αστυνομίας στη Γενική Διεύθυνση Προστασίας Επισήμων και Ευπαθών Στόχων [...] -Σε 2 βανάκια της εταιρείας ACS Courier στην Κυψέλη. Η ACS αποτελεί εταιρεία ταχυμεταφορών, θυγατρική του ομίλου Quest, με πρόεδρο τον Θεοδωρή Φέσσα, ο οποίος είναι και πρόεδρος του ΣΕΒ. [...]”

-Σε ένα όχημα της εταιρείας INTRACOM στου Ζωγράφου. Με εγχώριο ιδρυτή και βασικό μέτοχο του ομίλου INTRACOM τον μεγαλοεπιχειρηματία Σωκράτη Κόκκαλη [...] Βρίσκεται στον προμαχώνα των προηγμένων τεχνολογιών επιτήρησης, ελέγχου και καταστολής, της παροχής εξειδικευμένου στρατιωτικού εξοπλισμού, καθώς και της λεηλασίας του φυσικού κόσμου και της αφαίμαξης τοπικών κοινωνιών.

[...]”

Πυρήνες Άμεσης Δράσης - Πυρήνας «Mauricio Morales»
<https://athens.indymedia.org/post/1613516/>

Ο «Αρχύτας» και η διαχρονική αρχή της διαπλοκής Στρατού-ΑΕΙ

Το Ιντερλούδιο

Κάπου στα βάθη της αρχαιότητας, ή μάλλον για την ακρίβεια 2400 χρόνια πριν, ο Αρχύτας ο Ταραντίνος περιφερόταν στην κάτω Ιταλία ως ένας από τους πλέον φημισμένους πυθαγόρειους φιλοσόφους της εποχής του. Στα πρότυπα του κλασικού ιδεώδους, αυτός ο Ταραντίνος κατάφερε να διανθίσει την καριέρα του με τις ιδιότητες του πολιτικού, του στρατιωτικού, του μαθηματικού, του εφευρέτη και του μηχανικού, ενώ λέγεται πως επινόησε την πρώτη αυτόνομη πτητική μηχανή παγκοσμίως. Ίσως κάπως έτσι να φαντασιώνονται το μέλλον τους κάποιοι από τους συναδέλφους ακαδημαϊκούς, που λίγο καιρό πριν έπαιρναν μέρος σε επίσημη εκδήλωση του Υπουργείου Οικονομικών, παρουσία του ίδιου του Υπουργού, μαζί με εκπροσώπους της ντόπιας πολεμικής βιομηχανίας. Σκοπός της εκδήλωσης αυτής δεν ήταν άλλος από την υπογραφή μνημονίου συνεργασίας μεταξύ της Ελληνικής Αεροπορικής Βιομηχανίας (ΕΑΒ), του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (ΑΠΘ), του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης (ΔΠΘ) και του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας (ΠΘ) με σκοπό την έρευνα, τον σχεδιασμό και στη συνέχεια τη βιομηχανική παραγωγή ενός μη επανδρωμένου στρατιωτικού αεροσκάφους (UAV drone) σταθερής πτέρυγας με την επωνυμία του αρχαίου εφευρέτη.

Η διαχρονικότητα

Εκδηλώσεις σαν και αυτή δυστυχώς δεν σπανίζουν στην καθημερινότητα της εγχώριας ακαδημίας. Το φαινόμενο της εντεινόμενης εμπορευματοποίησης των παραγώγων της έρευνας που διεξάγεται στα δημόσια πανεπιστήμια ή ινστιτούτα, καθώς επίσης και η τάση για αλληλεπικάλυψη των ερευνητικών δραστηριοτήτων με πολιτικό και στρατιωτικό προσανατολισμό στα πλαίσια των κρατικών φορέων, δεν αποτελούν παρά γνωστές στρατηγικές του κεφαλαίου στα πλαίσια της περιβόητης αναδιάρθρωσης. Παρ' όλα αυτά, η έκταση που έχει λάβει η συγκεκριμένη είδηση τις τελευταίες μέρες, τόσο στα μεγάλα media όσο και σε διάφορους εθνικιστικούς-μιλιταριστικούς κύκλους, μας ώθησε να ασχοληθούμε λίγο παραπάνω με το ζήτημα. Τα κύρια σημεία στα οποία θέλουμε να εστιάσουμε στην συγκεκριμένη περίπτωση και είναι άξια αναφοράς είναι αφενός μεν το μέγεθος της συνεργασίας στα πλαίσια του μνημονίου (με την συμμετοχή 3 πανεπιστημίων), και αφετέρου δε το background του εργαστηρίου που έλαβε την πρωτοβουλία (το εργαστήριο στροβιλομηχανών της πολυτεχνικής του ΑΠΘ υπό τον Κ. Υάκινθο). Ειδικότερα σε ό,τι αφορά το δεύτερο θα πρέπει να επιμείνουμε, καθώς εργαστήρια σαν και του Κ. Υακίνθου πλασάρονται ως το νέο role model για τις τεχνολογικές σχολές.

Ο νέος «Αρχύτας»

Με βάση τους οραματιστές του, ο Αρχύτας junior θα είναι ένας multitasker αντάξιος του προγόνου του, καθώς όπως ανέφερε ο Δ. Παπακώστας (CEO της ΕΑΒ) «το συγκεκριμένο drone θα είναι πολλαπλών ρόλων[...] Θα είναι ένα "Μάτι στον Ουρανό", το οποίο θα έχει πολύ υψηλή τεχνολογία ώστε να παίρνει την πληροφορία που χρειάζεται πάνω από κρίσιμες υποδομές όπως και σε κρίσιμες καταστάσεις[...] Θα το σχεδιάσουμε έτσι για επιτήρηση, φύλαξη των συνόρων αλλά και πιο εξειδικευμένες αποστολές» ενώ όπως πρόσθεσε στη συνέχεια ο κοσμήτορας της πολυτεχνικής του ΑΠΘ, εμπνευστής και πλασιέ του drone, Κ. Υάκινθος «θα παρέχει τη δυνατότητα για πάρα πολλούς χρήστες [...] θα μπορεί να αξιοποιηθεί από τις ένοπλες δυνάμεις της χώρας όπως και την πολιτική προστασία». Σε ό,τι αφορά τον καταμερισμό της εργασίας, ο κύριος καθηγητής ανέφερε ότι «εμείς, ως ΑΠΘ, θα σχεδιάσουμε το συγκεκριμένο Αερόχημα, το ΔΠΘ μαζί με το ΠΘ θα αναπτύξουν τα συστήματα κατανομής ισχύος –power management– για τον κινητήρα και τις μπαταρίες, όπως και θα επιλέξουν συσκευές για τις ασύρματες επικοινωνίες, τις τηλεπικοινωνίες, την αρχιτεκτονική του Σταθμού Εδάφους, ενώ η ΕΑΒ θα αναλάβει να το κατασκευάσει και να κάνει τις μελέτες για τα εσωτερικά δομικά του στοιχεία». Ως ημερομηνία έναρξης του προγράμματος ορίστηκε η 1η Σεπτέμβρη, ενώ για τα 2,5 χρόνια που θα διαρκέσουν οι παραπάνω ενέργειες αναμένεται να δαπανηθούν 1,5 εκατομμύρια ευρώ. Σε ό,τι αφορά τη συνέχεια, οι συντελεστές του προγράμματος έκαναν μία αρκετά αισιόδοξη πρόβλεψη για μαζική παραγωγή του μοντέλου χωρίς να αναλωθούν σε λεπτομέρειες.

Η «σκούφια» του

Δεν είναι η πρώτη φορά όμως που οι συγκεκριμένοι ακαδημαϊκοί προβάρουν τα χακί. Η ομάδα του Εργαστηρίου Μηχανικής Ρευστών & Στροβιλομηχανών, του Τμήματος Μηχανολόγων Μηχανικών του ΑΠΘ, υπό τον Κ. Υάκινθο, τρέχει παράλληλα και σε διαφορετικά στάδια εξέλιξης κι άλλα προγράμματα που σχετίζονται με την τεχνολογία των στρα-

Μπίζνες για drones μαζί με το στρατό Η βαρβαρότητα έχει πρόσωπο ακαδημαϊκό!

Το μνημόνιο συνεργασίας μεταξύ ΑΠΘ, ΔΠΘ, ΠΘ και ΕΑΒ για την υλοποίηση του drone "Αρχύτας" είναι ακόμα μια πιτυχή του πολέμου κατά των προσφύγων στα σύνορα.

Να μπλοκάρουμε την πολεμική μηχανή!

-Άμεση παύση του προγράμματος "Αρχύτας" και κάθε αντίστοιχου project με/για τον στρατό και την καταστολή!

-Κοινοί αγώνες ντόπιων-μεταναστών για ανοιχτά σύνορα!

-Αυτοοργάνωση φοιτητών και εργαζομένων σε εργαστήρια και σχολές!

Research Critique
Αυτοοργανωμένο Σχήμα
Ερευνητών και ΥΔ στο ΕΜΠ

τιωτικών UAV drones, και μάλιστα σε συνεργασία με το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, τις Ένοπλες Δυνάμεις αλλά και την εγχώρια και διεθνή πολεμική βιομηχανία. Ενδεικτικά αναφέρουμε τα εξής:

Το Project LOTUS: Πρόγραμμα συγχρηματοδοτούμενο από την ευρωπαϊκή Commission με 9.7 εκ. € στα πλαίσια του πακέτου EDIDP (European Defense Industrial Development Program) για τον σχεδιασμό ενός drone τύπου stealth, με σκοπό τη φύλαξη των εναέριων και θαλάσσιων συνόρων της. Συντονίστρια η πολεμική βιομηχανία συμφερόντων Κόκκαλη Intracom DEfence – IDE (μεταξύ των έργων που έχει αναλάβει συγκαταλέγονται ο σχεδιασμός της ενδοεπικοινωνίας του NATOϊκού στρατού, τα συστήματα τηλεκατεύθυνσης των πυραύλων τύπου patriot κ.ά.), το Πανεπιστήμιο Πατρών (ΠΠ), η Ελληνική Πολεμική Αεροπορία, το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας (ΥΠΕΘΑ) και μεγάλες βιομηχανίες του κλάδου από την Κύπρο, την Ισπανία και την Ολλανδία.

Το Τακτικό Αεροσκάφος DELAER RX-3 (tactical UAV) των 250 κιλών: Ένα drone αντίστοιχης τεχνολογίας που θα λειτουργεί και σαν μεταγωγικό σε εμβέλεια 65 χιλιομέτρων, με πεδίο μελέτης και εφαρμογής τα ελληνικά ακριτικά νησιά. Πρόκειται πάλι για project σε συνεργασία με την IDE και χρηματοδότηση από την ΕΕ (στα πλαίσια του ΕΠΑνΕΚ 2014-2020), ενώ ως partners συμμετέχουν εταιρείες ελληνικών συμφερόντων.

Να αναφέρουμε σε αυτό το σημείο πως και το ίδρυμά μας έχει συμμετάσχει ουκ ολίγες φορές σε παρόμοια προγράμματα: από το Jason και το Poseidon, μέχρι το Andromeda και το Sirius – η εμμονή της ονοματοδοσίας των προγραμμάτων με θεϊκές/μυθικές υπάρξεις χρήζει περισσότερης έρευνας, αλλά μάλλον δεν είμαστε εμείς οι πλέον αρμόδιοι να το κρίνουμε. Ο τωρινός αντιπρύτανης Ι. Χατζηγεωργίου, στην τελευταία δια ζώσης σύγκλητο του ΕΜΠ (Φεβρουάριος 2020), είχε αναφέρει, σε έξαλλη κατάσταση και μην κρα

- τώντας ούτε τα προσχήματα, πως «δεν θα απολογηθεί σε κανέναν για την αυτονόητη συνεργασία του ΕΜΠ με τον ελληνικό στρατό». Ο φανερός ή λανθάνων μιλιταρισμός αρκετών ακαδημαϊκών έχει πάψει προ πολλού να αποτελεί ταμπού, ακόμα κι αν αρκετοί από τους εσωτερικούς κανονισμούς των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων απαγορεύουν ρητά την οποιαδήποτε εμπλοκή τους σε έρευνα για πολεμικούς σκοπούς. Προφανώς αυτή η τυπική απαγόρευση διασαλεύεται με την πρώτη ευκαιρία, όταν το υλικό συμφέρον το επιτάσσει. Μόνο οι αγώνες του αντιπολεμικού κινήματος μέσα στις σχολές μπορούν να αποτελέσουν ουσιαστικό ανάχωμα.

Μία κλεφτή ματιά στον κόσμο των Υάκινθων

Η καταγραφή των παραπάνω στοιχείων απεικονίζει από ποιους και με τι τρόπο γίνονται αυτού του τύπου οι μπίζνες στα πανεπιστήμια. Παρ' όλα αυτά για τους Υάκινθους του ελληνικού πανεπιστημίου, οι μπίζνες, πέρα από το κύρος και τον πλούτο, σηματοδοτούν και ένα ολόκληρο όραμα για την αστική τάξη. Τα λεγόμενα των συντελεστών της εκδήλωσης στο Υπ. Οικονομικών το σκιαγραφούν απόλυτα:

«Είναι αλήθεια ότι στη χώρα μας διαπιστώνεται, παρά την πρόοδο των τελευταίων ετών, διαχρονική υστέρηση στην ανάπτυξη δημιουργικών συνεργασιών μεταξύ των ελληνικών πανεπιστημίων και φορέων του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα[...]. Με την πρωτοβουλία που από κοινού αναπτύσσουμε, δίνουμε ένα νέο καλό παράδειγμα. [...] Σας καλώ όλες και όλους, παλαιούς και νέους εμπλεκόμενους –συνεργάτες ουσιαστικά–, να εντείνετε τις προσπάθειες, με αίσθημα εθνικής ευθύνης». (Χ. Σταϊκούρας – Υπ. Οικονομικών)

«Η συνεργασία μεταξύ Βιομηχανίας και Πανεπιστημίων γίνεται πραγματικότητα, μέσω αυτού του προγράμματος. Μέχρι τώρα, είχαν γίνει μόνο σπασμωδικές κινήσεις σε αυτόν τον τομέα. Τα Πανεπιστήμια έχουν τις ικανότητες, το ανθρώπινο δυναμικό που μπορεί κάλλιστα να συνεισφέρει και σε άλλα έργα. Και εμείς, ως ΕΑΒ, στοχεύουμε στην πολύ στενή συνεργασία μαζί τους, αξιοποιώντας και το Εκπαιδευτικό Κέντρο μας, όχι μόνο για να υλοποιηθούν ερευνητικά προγράμματα, αλλά και για να βοηθήσουμε νέους, που θα μπορέσουν, μέσω της εταιρείας, να εκπονήσουν διπλωματικές εργασίες, διδακτορικές διατριβές κ.λπ.». (Δ. Παπακώστας – CEO ΕΑΒ)

Με απλά λόγια...

Για το κεφάλαιο και τους πολιτικούς του εκπροσώπους η επιχειρηματοποίηση της έρευνας αποτελεί μοχλό ανάπτυξης για την οικονομία. Η εδραιωμένη πλέον κρατική υποχρηματοδότηση των δημόσιων πανεπιστημίων, που αποτελούν και την πλειοψηφία στη χώρα, είναι μία πάγια τακτική για να δικαιολογήσουν το «χάρισμα» κρατικών υπηρεσιών στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Σε πολλές περιπτώσεις, όπως είναι λόγου χάρη οι υπηρεσίες της μέριμνας, η τάση αυτή εκφράζεται μέσω της εξωτερίκευσης των δαπανών (outsourcing) σε εργολαβικές εταιρείες. Στο χώρο της έρευνας αυτό μεταφράζεται με την όλο και μεγαλύτερη εξάρτηση από τα ανταγωνιστικά προγράμματα. Η ερευνητική διαδικασία λαμβάνει χώρα εντός των ιδρυμάτων με ευρωπαϊκά ή κρατικά χρήματα προς όφελος ιδιωτικών συμφερόντων, χωρίς όμως να συνεισφέρει με κάποιο τρόπο στην συμπλήρωση του τακτικού τους προϋπολογισμού. Αντί να έχουμε δηλαδή ιδιωτική χρηματοδότηση σε κρατικά ιδρύματα, όπως ευαγγελίζονται, έχουμε την αντίστροφη διαδικασία, δηλαδή «δωρεά» των κρατικών υποδομών και του ερευνητικού τους δυναμικού στις εταιρείες για να θησαυρίσουν. Ουσιαστικά, τα ΑΕΙ και τα Ερευνητικά ωθούνται ώστε από ένα σημείο και μετά να λειτουργούν τα ίδια με ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια (δίδακτρα σε μεταπτυχιακά, προσέλκυση εξωτερικής χρηματοδότησης) και να αποτελούν ένα (άτυπο ή επίσημα αναγνωρισμένο) «οικοσύστημα νεοφούς επιχειρηματικότητας» (spin off/start-up εταιρείες, πατέντες) με managers κάποια μέλη ΔΕΠ ή ερευνητές βαθμίδας. Η παραπάνω διαδικασία, το «πετυχημένο προφίλ» του Κ. Υάκινθου και τα μεγάλα και ακριβά πρότζεκτ ακριβώς αυτό εκφράζουν.

Αλλά ποιοι βγάζουν τη λάντσα για να θησαυρίζουν οι Υάκινθοι και οι φίλοι τους; Φυσικά, όπως αναφέρει ο κύριος Παπακώστας, οι νέοι «που θα μπορέσουν, μέσω της εταιρείας, να εκπονήσουν διπλωματικές εργασίες, διδακτορικές διατριβές κ.λπ.». Είναι γνωστό άλλωστε ότι η ίδια η διαδικασία παραγωγής του ερευνητικού-διδασκτικού έργου χαρακτηρίζεται από την υποαμειβόμενη, ανασφάλιστη και επισφαλή εργασία, αφού οι μόνιμες θέσεις ερευνητικού, διδακτικού, τεχνικού και διοικητικού προσωπικού είτε καταργούνται είτε αντικαθίστανται από συμβασιούχους (κατά βάση μπλοκάκηδες), εξωτερικούς συνεργάτες και εργολαβικούς εργαζόμενους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η διόγκωση της μάζας των μεταδιδασκτών ερευνητών (postdoc), οι οποίοι στις περισσότερες περιπτώσεις καλύπτουν τις πάγιες ανάγκες των ιδρυμάτων. Ιδιαίτερη αναφορά θα πρέπει να γίνει στους υποψήφιους διδάκτορες (ΥΔ) και σε ένα μέρος των μεταπτυχιακών φοιτητών (αυτοί που εμπλέκονται σε ερευνητικές διπλωματικές εργασίες), οι οποίοι

αποτελούν κατά κοινή ομολογία την «ατμομηχανή» της ερευνητικής διαδικασίας. Παρά το πλήθος και την αξία τους, οι ερευνητές αυτοί συχνά έρχονται αντιμέτωποι με την εργοδοτική αντίληψη ότι αποτελούν ένα δυναμικό «μεταφοιτητών» σε καθεστώς «μαθητείας». Η ευεργεσία προς τους νέους που ευαγγελίζεται ο κύριος Παπακώστας δεν είναι δηλαδή τίποτα άλλο παρά στυγνή εκμετάλλευση των συναδέλφων μας!

Αλλά και έτσι να μην είναι τα πράγματα, το ζήτημα είναι απλό:

Έρευνα δεν κάνουμε για μπάτσους και στρατό!

Ακόμα και να πετύχουμε τις «ιδανικές» εργασιακές συνθήκες (αυτές που διατείνεται ότι μπορεί να προσφέρει ο καπιταλισμός), ακόμα και να πετάξουμε όλες τις εταιρείες από τα πανεπιστήμια, σε καμία μα καμία περίπτωση δεν είμαστε διατεθειμένοι να βάψουμε άμεσα ή έμμεσα τα χέρια μας με το αίμα των ταξικών μας αδελφών. Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να γίνουμε άλλο ένα γρανάζι στην πολεμική τους μηχανή. Η επιτήρηση των συνόρων και οι μαζικές δολοφονίες μεταναστών σε ξηρά και θάλασσα δεν είναι παρά πτυχή του πολέμου των σύγχρονων κρατών ενάντια στον εσωτερικό εχθρό, που δεν είναι άλλος από την εργατική τάξη και τους απανταχού της Γης εξαθλιωμένους. Οι φράχτες και τα drones δεν είναι λιγότερο θανατηφόρα από τις φρεγάτες που οργανώνουν τα pushbacks, τις τρύπιες βάρκες των διακινητών ή τα πραγματικά πυρά των εθνοφρουρών. Είναι ένα ακόμα κομμάτι στο παζλ το οποίο διάφοροι καλοθελητές ακαδημαϊκοί τρέχουν να συμπληρώσουν (με το αζημίωτο) στο όνομα της «εθνικής ευθύνης» και της «ουδετερότητας της επιστήμης».

Για αυτούς τους λόγους και άλλους τόσους, οι Υάκινθοι και όλοι οι φίλοι τους θα μας βρύνε απέναντι. Απαιτούμε την άμεση παύση του προγράμματος Αρχύτας και κάθε ανάλογου. Ο μοναδικός δρόμος για την επίτευξη αυτού του στόχου είναι οι ταξικοί αγώνες μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια. Με κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών ενάντια στους αποκλεισμούς. Με την αυτοοργάνωση εργαζομένων και φοιτητών στα εργαστήρια και τις αίθουσες που θα πάνε να πατήσουν το πόδι τους οι караβανάδες.

✂/ Research Critique

αυτοοργανωμένο σχήμα ερευνητών/διδασκτορικών ΕΜΠ

Δείτε και διαβάστε επίσης (ενδεικτικά)

Για τον Αρχύτα και τα αντίστοιχα προγράμματα στο ΑΠΘ

- ΣΚΑΙ: «Αρχύτας»: Το ελληνικό στρατιωτικό drone απάντηση στις προκλήσεις με τεχνολογία μαχητικού F-35
<https://www.skai.gr/news/technology/arxytas-to-elliniko-stratitiko-drone-apantisi-stis-prokliseis-me-texnologia-maxitikou-f35>
- EPT3: πρόγραμμα Μη Επاندρωμένων Αεροχημάτων «Project Lotus»
<https://www.facebook.com/watch/?v=976040786230503>
- NewsBreak: Πρόγραμμα ΑΡΧΥΤΑΣ: Το νέο ελληνικό όπλο – Μεγάλη συμφωνία για κατασκευή UAV από ΕΑΒ & 3 πανεπιστήμια
https://www.youtube.com/watch?v=q3te_SdX9TM
- Voria.gr: Μνημόνιο συνεργασίας μεταξύ ΕΑΒ, ΑΠΘ, ΔΠΘ και Πανεπιστημίου Θεσσαλίας
<https://www.voria.gr/index.php/article/ip-ikononikon-mnimonio-sinergias-metaxi-eav-ke-apth-dpth-ke-p-thessalias>
- IDE: Project Lotus
<https://www.intracomdefense.com/lotus-next-generation-tactical-uav-from-intracom-defensefor-isr-missions/>
- Laboratory of Fluid Mechanics & Turbomachinery (LFMT): DELAER-RX3
<https://lfmt.gr/delaer-rx3/>

Για παλαιότερους αγώνες στο ΕΜΠ

- Ανακοίνωση ΦΣ ΕΜΠ (08/03/20)
<https://athens.indymedia.org/post/1603560/>
- Διαρρήκτες της Φοιτητικής Κουλτούρας: Προκήρυξη για τα ερευνητικά του ΕΜΠ – Jason και Poseidon
<https://diarriktes.wordpress.com/2014/11/15/προκήρυξη-για-τα-ερευνητικά-του-εμπ-jason-κ/>
- ΑΣΗΜΜΥ: Το ΕΜΠ για ακόμη μια φορά στην υπηρεσία στρατού και αστυνομίας
<https://autonomohmmy.espivblogs.net/2019/11/27/to-emp-gia-akomi-mia-fora-stin-ypiresia-stratoy-kai-astynomias/>

Εργατικά Νέα

Φωτιά στις παράγκες εργατών γης στη Μανωλάδα, ενώ τα εργατικά χέρια σπανίζουν

Με τα εργατικά χέρια να σπανίζουν, οι ντόπιοι σι-φλικάδες έχουν εξαναγκαστεί να βρουν τρόπους να προσελκύσουν εργαζόμενους που βρίσκουν πια καλύτερες εργασιακές συνθήκες μαζί με τη δυνατότητα νομιμοποίησης σε Ιταλία και Γαλλία. Αυτή η συνθήκη πιέζει για αύξηση των ημερομισθίων και βελτίωση των άθλιων συνθηκών διαβίωσης. Με όλα αυτά, φωτιά ξέσπασε στον καταυλισμό των εργατών γης με αποτέλεσμα μεγάλη καταστροφή, με δύο εργάτες τραυματίες στην απόπειρα κατάσβεσης. Όλα δείχνουν εμπρησμό, και αυτό είναι μία ακόμα κίνηση στην ακολουθία των αποπειρών τρομοκράτησης των εργαζομένων από τους εκμεταλλευτές τους. Κάποιες μέρες πριν, εργαζόμενοι σε Αχαΐα και Ηλεία κατάφεραν να δημιουργήσουν συνδικαλιστικό σωματείο, ενώ στη Δυτική Αχαΐα κατάφεραν αύξηση μισθού και αναγνώριση των υπερωριών.

Μεγάλη νίκη των εργαζομένων στην efood

Μια από τις μεγαλύτερες πλατφόρμες διανομής φαγητού, η efood, εξαναγκάστηκε σε άτακτη υποχώρηση αφού επιδίωξε να μετατρέψει 115 εργαζόμενους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου σε καθεστώς συνεργάτη (freelancer) στα μέσα Σεπτέμβρη. Η μαζική αποχώρηση χιλιάδων πελατών της efood από τη mobile πλατφόρμα, σε συνδυασμό με την 24ωρη απεργία στις 24/09 που επέδειξε την αποφασιστικότητά τους, εξανάγκασε την efood κακήν-κακώς να κάνει αναστροφή και να προχωρήσει στην πρόσληψη των 2.000 εργαζομένων της με συμβάσεις αορίστου χρόνου.

Ψήφιση νομοσχεδίου επικουρικής ασφάλισης

Στα μέσα του καλοκαιριού ψηφίστηκε το νέο νομοσχέδιο για την επικουρική ασφάλιση με τις ψήφους της κυβερνητικής παράταξης.

Σύμφωνα με αυτό, η επικουρική ασφάλιση μετατρέπεται από την υπάρχουσα αναδιανεμητική, που η βασική αρχή είναι η ισότητα εισοδήματος μεταξύ εργαζομένων και συνταξιούχων, σε κεφαλαιοποιητική που η επικουρική σύνταξη θα βασίζεται στις αποδόσεις από τις επενδύσεις των εισφορών. Αυτή η μετάβαση με όρους ελεύθερης αγοράς θέτει σε μέγιστο ρίσκο το σύστημα συνταξιοδοτή-

σεων καθώς είναι πρόσφατα τα παραδείγματα εξανέμισης των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων. Οι ασφαλισμένοι από εδώ και στο εξής, θα εντάσσονται υποχρεωτικά σε αυτό το μοντέλο ασφάλισης, ενώ οικειοθελώς θα μπορούν να ενταχθούν οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αγρότες που μέχρι σήμερα δεν καταβάλλουν εισφορές και δεν έχουν επικουρική ασφάλιση.

Οι επικουρικές συντάξεις θα αντιστοιχίζονται σε τρία επενδυτικά προφίλ, τα οποία θα μπορούν να αλλάξουν ανά τριετία, υψηλού, μεσαίου και χαμηλού ρίσκου. Σε αντίθεση με το μέχρι πρότινος ασφαλιστικό σύστημα, ο ασφαλισμένος θα φτιάχνει με τις εισφορές του τον ατομικό του λογαριασμό, αντί να πληρώνει τις συντάξεις των παλαιότερων εργαζομένων. Σε αυτό το σύστημα θα συμμετέχουν και ιδιωτικές εταιρίες με την εποπτεία του κράτους, ενώ η νομοθετησή του σηματοδοτεί και τη μελλοντική μετάβαση της κύριας ασφάλισης σε ένα αντίστοιχο κεφαλαιοποιητικό μοντέλο.

Ένα ακόμα θανατηφόρο εργατικό ατύχημα (sveod.gr/?p=3053)

Την Κυριακή 10 Οκτώβρη στην Καλλιθέα, ένας δεκαοχτάχρονος ντελιβεράς πέφτει νεκρός μετά από εργατικό ατύχημα που προέκυψε από την παραβίαση Stop διερχόμενου οχήματος. Ο Ανέες Μίρ υπήρξε ένας ακόμα αόρατος εργαζόμενος, ένας μετανάστης εργάτης από το Πακιστάν. Ο θάνατός του συμπυκνώνει τις επισφαλείς συνθήκες εργασίας που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι με δίκυκλο, διακινδυνεύοντας τη ζωή τους στον δρόμο για ένα μεροκάματο της πλάκας, με την υποτιμημένη εργασία των μεταναστ(ρι)ών, οι ζωές των οποίων απαξιώνονται συστηματικά. Η ανακοίνωση του Σωματείου Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου αναφέρει χαρακτηριστικά: «Ο συνάδελφος στην Καλλιθέα δεν ήταν απλά άτυχος, και το δυστύχημα δεν «έτυχε» απλά. Ήταν ακόμα ένας νεκρός της τάξης μας, ακόμα μια εργοδοτική δολοφονία. Δεν πέθανε απλά στο κυνήγι μιας καλύτερης ζωής αλλά «δολοφονήθηκε» στον βωμό του κέρδους. Για τα αφεντικά και το κράτος δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας ακόμα αριθμός, μια ακόμα στατιστική, ένας ακόμα μετανάστης από τους πολλούς που δολοφονούνται καθημερινά είτε στο κέντρο της πόλης, είτε στα σύνορα της χώρας. Για εμάς που έχουμε δει δικούς μας ανθρώπους να χάνονται πάνω στην ασφαλτο και που έχουμε κινδυνέψει και οι ίδιοι είναι καθήκον να μην αφήσουμε να ξεχαστεί ο θάνατος του. Όλους τους συναδέλφους που έχασαν τη ζωή τους ή σκατεύτηκαν στον αγώνα για το μεροκάματο, τους κουβαλάμε μαζί μας μέσα στους αγώνες μας για πλήρη εργασιακά δικαιώματα και στην προσπάθεια να κάνουμε ορατό το επάγγελμα. Το έχουμε πει και θα το λέμε πάντα: Τα εργατικά ατυχήματα είναι εργοδοτικές δολοφονίες, είναι ο πόλεμος των αφεντικών στην τάξη μας. Η μόνη λύση είναι η οργάνωση και ο αγώνας μέσα από ταξικά σωματεία και συνελεύσεις».

Απεργίες και αποχή απέναντι στην αξιολόγηση

Εργαζόμενες/οι στην εκπαίδευση βρίσκονται από τον Σεπτέμβρη σε αναβρασμό για την εφαρμογή του μέ-

τρου. Η υποχρεωτική αξιολόγηση αποτελεί μέρος του θερινού, αντιδραστικού εκπαιδευτικού νομοσχεδίου που προωθεί τη μελλοντική κατηγοριοποίηση των σχολείων βάσει της αξιολογικής τους κατάταξης, εγκαθιδρύοντας ουσιαστικά με τον τρόπο αυτό τις ταξικές ανισότητες στην εκπαίδευση, προκρίνοντας την εμπορευματοποίηση, τον περαιτέρω αυταρχισμό και τις ταξικές περιφράξεις. Στο ίδιο πλαίσιο προβλέπεται ότι η μη συμμετοχή στην αξιολόγηση συνοδεύεται από μισθολογικές κυρώσεις για τους εκπαιδευτικούς.

Το υπουργείο παιδείας επιχειρεί να καταστείλει και να ποινικοποιήσει τις αντιστάσεις των εκπαιδευτικών, αρχικά εκδίδοντας εκφοβιστικές εγκυκλίους και τελικά κηρύττοντας παράνομη και καταχρηστική την απεργία μέσω κατάθεσης αγωγής κατά της ΑΔΕΔΥ και των συνδικάτων από την ίδια την υπουργό. Κατόπιν η Γενική Συνέλευση των προέδρων των ΕΛΜΕ λαμβάνει την απόφαση για λήξη της απεργίας-αποχής, ξεπουλώντας στην πράξη τον αγώνα των συναδέλφων τους και συμμορφούμενοι με τα τιμωρητικά μέτρα της Κεραμέως -σημειωτέον ότι για τη λήψη αυτής της απόφασης 8 πρόεδροι ΕΛΜΕ παραβίασαν τις ειλημμένες αποφάσεις των συλλόγων τους για συνέχιση του αγώνα. Ωστόσο το τέλος του Οκτώβρη βρίσκει τουλάχιστον 18 ΕΛΜΕ και Συλλόγους Εκπαιδευτικών σε πανελλαδικό επίπεδο να επαναπροκηρύττουν την απεργία-αποχή.

Τα παραπάνω αναδεικνύουν τις ανεπάρκειες του θεσμικού συνδικαλισμού -αποτελώντας ταυτόχρονα μία εφαρμογή του νέου αντεργατικού νομοσχεδίου που θέτει σημαντικά εμπόδια στην κήρυξη απεργιών και στη διεξαγωγή κινητοποιήσεων- και φέρνουν εμφιασμένα στο προσκήνιο την ανάγκη για έναν επαναστατικό συνδικαλισμό. Γιατί μπορεί η αντιδραστικότητα και οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις του κράτους να έχουν συνέχεια, αλλά το ίδιο ισχύει και για την αποφασιστικότητα και τις διεκδικήσεις των εργαζομένων.

Αναστολή χιλιάδων εργαζομένων στον υγειονομικό τομέα

Σε αναστολή εργασίας από την 1η Σεπτέμβρη τέθηκαν χιλιάδες εργαζόμενες/οι λόγω του μέτρου του υποχρεωτικού εμβολιασμού των εργαζομένων στον υγειονομικό τομέα και σε μονάδες φροντίδας. Το μέτρο δεν περιορίζεται σε (παρα)ιατρικό προσωπικό, αλλά επεκτείνεται σε εργαζόμενες/ους με συμβάσεις έργου, παροχής ανεξαρτήτων υπηρεσιών καθώς και συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας δανειζόμενου προσωπικού ή προσωπικού που συμβάλλεται με εργολάβο. Η εφαρμογή στην πράξη αποτελεί τη θεσμική κατοχύρωση των υγειονομικών διακρίσεων στο εργασιακό πεδίο. Το μέτρο δημιούργησε μεγάλα κενά στη λειτουργία των δημόσιων μονάδων υγείας, εξυπηρετώντας την απορρύθμιση του δημοσίου συστήματος υγείας και την επακόλουθη διείσδυση του ιδιωτικού τομέα σε αυτό. Αποτελεί ταυτόχρονα έναν θρίαμβο της επισφάλειας επάνω στην εργασία, καθώς από τη μία πλήθος εργαζομένων χάνουν τον μισθό τους και βλέπουν το εργασιακό καθεστώς τους να τίθεται υπό διακινδύνευση και παράλληλα, στην ίδια κατεύθυνση, οι κενές θέσεις δύνανται να καλυφθούν από άλλο προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου.

Υπότροφος του Πανεπιστημίου Κρήτης καλείται να επιστρέψει την υποτροφία της στο Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών

Το καλοκαίρι του '21, υποψήφια διδάκτορας (ΥΔ) της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Κρήτης, ενημερώνεται από το Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών (ΙΚΥ) - τον κρατικό φορέα που χρηματοδοτεί την έρευνα της - πως θα πρέπει να επιστρέψει στο ίδρυμα το συνολικό ποσό που έλαβε κατά τη διάρκεια χορήγησης της υποτροφίας της. Ο λόγος είναι πως δεν κατέθεσε έγκαιρα το απαραίτητο παραδοτέο, την διδακτορική της διατριβή, όπως προβλέπεται από την σύμβαση. Το ΙΚΥ την ενημέρωνε τακτικά πως καλείται να την υποβάλει άμεσα, καθώς εκείνη επικαλούνταν μια σειρά κωλυμάτων στην ερευνητική διαδικασία. Τελικά, μετά από μια σειρά άτυπων παρατάσεων, η υποψήφια διδάκτορας έλαβε τελεσίγραφο. Σε περίπτωση που δεν κατέθετε την διατριβή της, θα καλούνταν να επιστρέψει όλα τα χρήματα που της είχαν καταβληθεί, και εάν αυτό δε γινόταν, θα λογίζονταν ως χρέος προς το δημόσιο. Η τριμελής επιτροπή της ΥΔ θα συνυπογράψει την αίτηση έφεσης της απόφασης.

Όπως άλλωστε είναι γνωστό σε όποια και όποιον δουλεύει ενεργά στην πρωτότυπη επιστημονική έρευνα, κύριο χαρακτηριστικό της είναι η αβεβαιότητα σε σχέση με τα χρονοδιαγράμματα, καθώς η διεξαγωγή της - ιδιαίτερα δε εάν αυτή βασίζεται σε πειραματικές διαδικασίες - είναι έρμαιο τυχαίων διαταραχών που συχνά καθυστερούν κατά πολύ το προκαθορισμένο πρόγραμμα. Αυτά είναι ψιλά γράμματα για το ΙΚΥ, που στα πλαίσια της επιστημονικής αριστείας θέτει αυθαίρετα κριτήρια που δείχνουν παντελή έλλειψη εξοικείωσης με την διεξαγωγή πρωτότυπης έρευνας. Ωστόσο, το φαινόμενο δεν είναι ακατανόητο: όταν ένας κρατικός φορέας, ανεξάρτητος από το πανεπιστημιακά ιδρύματα, ελέγχει τη χρηματοδότηση των υποψήφιων διδασκόντων, και παράλληλα οι κρατικοί φορείς αντιμετωπίζονται ως ανώνυμες εταιρείες, αυτοί του είδους τα περιστατικά θα γίνονται όλο και περισσότερο καθημερινότητα για όσες και όσους θελήσουν να αφιερώσουν το χρόνο τους στην έρευνα.

Ακολουθεί η ανακοίνωση του Συλλόγου Ερευνητών/ριών και Εργαζομένων στην Έρευνα Ηρακλείου:

«Ο ΣΕΕΕΗ καταγγέλλει το Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών (ΙΚΥ) το οποίο απαιτεί από συναδέλφισσα, υποψήφια διδάκτορα (ΥΔ) και μέλος του σωματείου μας την επιστροφή των χρημάτων της υποτροφίας που είχε λάβει επειδή δεν έχει ολοκληρώσει ακόμα την διατριβή της. Μάλιστα, πριν λίγες μέρες, εν μέσω πανδημίας, έστειλε στην συναδέλφισσα μας δικαστικό επιμελητή ζητώντας την επιστροφή των χρημάτων εντός 30 ημερών.

Η συναδέλφισσα μας είχε λάβει την υποτροφία ΙΚΥ για υποψήφιους διδάκτορες τον Μάη του 2017. Ένας από τους όρους της προκήρυξης - όπως και σε κάθε προκήρυξη ΙΚΥ για Διδακτορικές Υποτροφίες ΕΣΠΑ 2014-2020 - είναι η ολοκλήρωση του διδακτορικού εντός τριμήνου από τη λήξη της υποτροφίας. Στη συγκεκριμένη περίπτωση αφορούσε τα τέλη του 2018. Αρχικά η συναδέλφισσα μας αντιμετώπισε σημαντικές αντικειμενικές δυσκολίες, δυσκολίες που δεν οφείλονταν στην ίδια και που καθυστέρησαν την διεξαγωγή της έρευνας της. Δυσκολίες για τις οποίες έγκαιρα είχε ενημερωθεί το ΙΚΥ και παρόλα αυτά δεν τις συμπεριέλαβε στις «περιπτώσεις ανωτέρας βίας». Συγκεκριμένα, λόγω απρόβλεπτης θανατηφόρας μόλυνσης των πειραματόζωνων χρειάστηκαν πολλοί μήνες ώστε να δημιουργηθεί νέος πληθυσμός που πληροί τα απαραίτητα κριτήρια του πειράματος. Στη συνέχεια, τα μέτρα απαγορεύσεων που πάρθηκαν λόγω της πανδημίας είχαν ως αποτέλεσμα εκ νέου καθυστέρηση της διεξαγωγής της έρευνας της.

Εμείς δε θα δικάσουμε ποτέ κανέναν και καμία συνάδελφο μας γιατί καθυστέρησε να πάρει το διδακτορικό του/της. Αφενός, γιατί το να κάνεις πρωτότυπη έρευνα (όπως είναι ο ορισμός μιας Διδακτορικής Διατριβής) δε μπορεί να μπαίνει σε αυστηρά χρονοδιαγράμματα. Κανείς

δε μπορεί να προβλέψει με ακρίβεια τότε και πως θα ολοκληρωθούν οι εκάστοτε πειραματικές διαδικασίες, οι οποίες πολύ συχνά χρειάζεται να επαναληφθούν. Αφετέρου, οι συνθήκες κάτω από τις οποίες πραγματοποιείται η έρευνα δεν επιτρέπουν την τήρηση αυτών των χρονοδιαγραμμάτων. Διότι το να κάνεις διδακτορικό στην Ελλάδα σημαίνει να καλύπτεις ότι άλλες «τρύπες» σε ανάγκες του εργαστηρίου υπάρχουν, σημαίνει να καλύπτεις διδακτικές ή και άλλες ανάγκες των ιδρυμάτων, σημαίνει να μην έχεις σταθερή χρηματοδότηση και να περιμένεις δίχρονες υποτροφίες (τύπου ΙΚΥ) που θα σε καλύψουν για ένα μερικό διάστημα και σε αυτό το μερικό διάστημα να πρέπει να βγάλεις όλες τις υποχρεώσεις της διατριβής σου. Επίσης, το να πάρεις διδακτορικό συνήθως απαιτεί να έχεις δημοσιεύσει τουλάχιστον μία πρωτότυπη εργασία σου σε επιστημονικό περιοδικό. Για αυτό και ο μέσος όρος ηλικίας κτήσης του διδακτορικού τίτλου σπουδών στην Ελλάδα είναι τα 38 έτη. Για αυτό και για το 54,6% των νέων διδασκόντων του 2019 η διατριβή είχε διάρκεια από 6 χρόνια έως και πάνω από 10 χρόνια! Σε μία χώρα που, για το 38,7% των νέων διδασκόντων του 2019, βασική πηγή χρηματοδότησης των διδακτορικών σπουδών τους ήταν οι προσωπικές αποταμιεύσεις και η υποστήριξη από την οικογένεια!

Θεωρούμε απαράδεκτο και κατακρηστικό το ΙΚΥ να διεκδικεί πίσω χρήματα υποτροφίας από οποιονδήποτε συνάδελφο/ισσα μας. Για την πλειοψηφία των ανθρώπων που κάνουν διδακτορικό, αυτή είναι η μόνη πηγή βιοπορισμού τους. Επίσης, θεωρούμε ότι ο συγκεκριμένος όρος, δηλαδή η παράδοση μιας ολόκληρης διατριβής εντός συγκεκριμένου χρονικού πλαισίου, είναι εντελώς αντι-επιστημονικός. Δυστυχώς είναι η λογική που αντιμετωπίζει όσους κάνουν έρευνα ως «ερασιτέχνες» και «τεμπέληδες» και υποτιμά την ίδια την επιστημονική διαδικασία. Μάλιστα, ακόμα και το ίδιο το ΙΚΥ δεν είχε αυτόν όρο μέχρι το 2014 και έδινε εναλλακτικές: εάν ο υπότροφος δεν είχε υποβάλει τη ΔΔ εντός του προβλεπόμενου ανώτατου χρονικού διαστήματος, αρκούσε να υποβάλει μία τουλάχιστον δημοσίευση σε έγκριτο επιστημονικό περιοδικό ή εισηγήσεις σε διεθνή επιστημονικά συνέδρια ή συνδυασμό αυτών καθώς και μία βεβαίωση από τον επιβλέποντα καθηγητή, ότι η έρευνα που πραγματοποιήθηκε, αλλά δεν ολοκληρώθηκε, ήταν διδακτορικού επιπέδου.

Απαιτούμε άμεσα από το ΙΚΥ:

— Να παύσει άμεσα η διαδικασία επιστροφής των χρημάτων της υποτροφίας από την συναδέλφισσα μας καθώς και από οποιονδήποτε άλλη αντίστοιχη περίπτωση.

— Να δοθεί παράταση χωρίς χρονικό περιορισμό σε όλες τις τρέχουσες υποτροφίες.

— Να μην υπάρχει στις επόμενες προκηρύξεις του ΙΚΥ ο επαίσχυντος και αντιεπιστημονικός όρος που βάζει ως προϋπόθεση την ολοκλήρωση μιας διδακτορικής διατριβής εντός συγκεκριμένων χρονικών ορίων.

Ζητάμε άμεση συνάντηση του ΔΣ του ΙΚΥ με αντιπροσώπους του σωματείου μας.

Καλούμε το Πανεπιστήμιο Κρήτης και το ΙΤΕ να πάρουν άμεσα δημόσια θέση και να στηρίξουν την συναδέλφισσα μας.

Επίσης καλούμε τον υπεύθυνο υφυπουργό για τα ζητήματα έρευνας, κύριο Χρήστο Δήμα, να πάρει θέση για το συγκεκριμένο ζήτημα. Οι συζητήσεις περί brain gain - brain drain φαίνονται τουλάχιστον αστείες όταν οι άνθρωποι που κάνουν έρευνα, και η ίδια η ερευνητική διαδικασία, αντιμετωπίζονται με αυτό τον τρόπο».

Το εργασιακό περιβάλλον στην Ελλάδα

Στην Ελλάδα, κατά κανόνα, οι ΥΔ δεν αναγνωρίζονται θεσμικά ως εργαζόμενοι/ες. Θεωρούνται φοιτητές και φοιτήτριες, και όποια χρηματοδότηση έχουν συνήθως γίνεται στα πλαίσια υποτροφίας, ή αντιμετωπίζονται ως ελεύθεροι/ες επαγγελματίες. Στη μια περίπτωση, είναι πλήρως

ανασφάλιστοι/ες, δεν τους κόβονται ένσημα, και εν ολίγοις είναι σαν εργαζόμενοι άνεργοι: η πληρωμή τους γίνεται χαριστικά, ενώ δεν σπανίζουν οι περιπτώσεις οι ΥΔ να μην αμείβονται καθόλου, φαινόμενο που παρατηρείται ιδιαίτερα στις θεωρητικές επιστήμες. Ως ελεύθεροι/ες επαγγελματίες, καλούνται να πληρώσουν μόνοι/ες τις ασφαλιστικές τους εισφορές, όπως και τον ΦΠΑ. Σε κάθε περίπτωση, κανένας φορέας - είτε ίδρυμα υποτροφιών είτε το πανεπιστήμιο - δεν αναλαμβάνει στοιχειώδεις εργοδοτικές υποχρεώσεις, από τις οποίες το καθεστώς αμοιβής μέσω υποτροφίας τους απαλλάσσει.

Η έλλειψη θεσμικής αναγνώρισης της εργασίας των ΥΔ, αλλά και των φοιτητών/τριών που εργάζονται στην έρευνα σε μεταπτυχιακό ή προπτυχιακό επίπεδο, δημιουργεί προβληματικές που δεν σταματούν μονάχα στην αμοιβή και την ασφάλιση, αλλά παραδείγματος χάρη, και στα χρονικά όρια εργασίας τους. Αυτό είναι επόμενο, αφού αν δεν αναγνωρίζεται η εργασία ως τέτοια, δεν θα γίνει και μνεία στον χρόνο εργασίας. Συχνά, ως προαπαιτούμενο για τη χορήγηση διδακτορικής διατριβής απαιτούνται και κάποιες ώρες διδακτικής δραστηριότητας, όπως επιτηρήσεις και διδασκαλία - χωρίς φυσικά να γίνεται λόγος για αντίστοιχη αμοιβή.

Αξίζει να σημειωθεί πως η απαίτηση για αναγνώριση της εργασίας των ΥΔ και εργαζομένων στην έρευνα δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση ριζοσπαστική ιδέα: στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες αλλά και στις Η.Π.Α., οι ΥΔ είναι δεδομένο πως θα πληρωθούν και θα ασφαλιστούν. Ζωφερή εξαίρεση αποτελεί η Αγγλία, όπου η αντιμετώπιση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων ως εταιρειών και των φοιτητών ως πελατών τους - στα πλαίσια των ευρύτερων νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων των κυβερνήσεων της Margaret Thatcher και John Major, ακόμα διασύρει την θέση της χώρας στην διεθνή επιστημονική κοινότητα.

Το συνδικαλιστικό τοπίο

Η παρθενική εμφάνιση πρωτοβάθμιου σωματείου ερευνητών κάτω από την βαθμίδα Γ' (δηλαδή σωματείο στο οποίο γράφονται ΥΔ, μεταδιδακτορικοί/ές ερευνητές/ερευνητριες αλλά και πιθανώς φοιτήτριες και φοιτητές σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο που δουλεύουν με σύμβαση έργου) στην Ελλάδα έγινε το 2015 με την ίδρυση του Σ.Ε.Ε.Ε.Η. Αμέσως μετά την ίδρυση του, το σωματείο εργαζομένων στο Ίδρυμα Τεχνολογίας και Έρευνας (Ι.Τ.Ε.), μήνυσε τον Σ.Ε.Ε.Ε.Η. με την κατηγορία του σφετερισμού της ιδιότητας του 'ερευνητή'. Με απλά λόγια, ο σύλλογος των εργοδοτών των ερευνητών που συνδικαλίστηκαν τους μήνυσε με την πρόφαση ότι δεν δικαιούνται να αυτοαποκαλούνται ερευνητές.

Πρωτόδικα ο Σ.Ε.Ε.Ε.Η. δικαιώθηκε και η υπόθεση έκτοτε έχει τελεσιδικήσει, από την στιγμή που δεν κατατέθηκε η όποια ένσταση έγκαιρα.

Ο Σ.Ε.Ε.Ε.Η. στα 6 χρόνια λειτουργίας του κρατά σημαντική θέση στον συνδικαλιστικό αγώνα στο Ηράκλειο - πόλη που αποτελεί πυρήνα της επιστημονικής έρευνας στην Ελλάδα λόγω της ύπαρξης του Ι.Τ.Ε. - τόσο σε επίπεδο λόγου όσο και σε επίπεδο δράσεων, στις δικαστικές αίθουσες και στο δρόμο.

Το 2020 έγιναν οι πρώτες άτυπες διαδικασίες ίδρυσης του Πανελλαδικού Σωματείου Εργαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, με χαρακτήρα αντίστοιχο με αυτό του Σ.Ε.Ε.Ε.Η. αλλά με πανελλαδική εμβέλεια. Τον Μάη του '21 έγινε η ιδρυτική συνέλευση του, και έκτοτε τα δύο πρωτοβάθμια σωματεία βρίσκονται σε στενή συνεργασία με σκοπό την υπεράσπιση και διεκδίκηση των δικαιωμάτων των ερευνητριών και των ερευνητών, και την οργάνωση τους στη βάση ενάντια στα αφεντικά, το κεφάλαιο, και τον εργασιακό μεσαίωνα που τους επιβάλλεται.

Περιβαλλοντικά Νέα

Κρήτη: Νέο υβριδικό έργο της ΤΕΡΝΑ

Η κυβέρνηση υποκριτικά εξαγγέλλει ένα ειδικό χωροταξικό σχέδιο για την εγκατάσταση των Β.Α.Π.Ε., το οποίο όμως έπεται της εγκατάστασής τους, καθώς παράλληλα αδειοδοτούνται συνεχώς νέες. Έτσι γειμίζουν με ανεμογεννήτριες το φυσικό τοπίο. Μάλιστα το συγκεκριμένο έργο της ΤΕΡΝΑ στην Κρήτη έχει ενταχθεί από την κυβέρνηση στα έργα που θα χρηματοδοτηθούν από το «πακέτο Γιούνκερ». Το έργο έχει πάρει ήδη άδεια παραγωγής από τη ΡΑΕ, παρ' ότι ολόκληρη η ορεινή περιοχή περιλαμβάνεται στο Γεωπάρκο Σητείας, ενταγμένο στον επίσημο κατάλογο γεωπάρκων της UNESCO. Το αιολικό κομμάτι του έργου προβλέπει την εγκατάσταση 27 ανεμογεννητριών, συνολικής ισχύος 81 MW, στον ορεινό όγκο της Σιτάνου-Κατσιδωνίου-Καρυδίου-Ζάκρου Σητείας. Το ύψος των ανεμογεννητριών θα είναι 125 μέτρα, και η διάμετρος του ρότορα κάθε μίας 112 μέτρα. Το δεύτερο κομμάτι του έργου σχεδιάζεται στο φράγμα των Ποταμών Ρεθύμνου, με την κατασκευή υδροηλεκτρικού σταθμού συνολικής ισχύος 50 MW. Εκεί θα δημιουργηθεί λιμνοδεξαμενή, ώστε να ανυψώνεται το νερό σε αυτήν, και στη συνέχεια με την ρίψη του ξανά στο φράγμα να παράγεται ενέργεια (αντλησιοταμίευση).

Τήνος: Ξημερώματα Τετάρτης 22/09/21

Η ιστορία επαναλαμβάνεται, εταιρίες που προσπαθούν να εγκαταστήσουν ανεμογεννήτριες στα νησιά και τα βουνά, μεταφέρουν τον εξοπλισμό τους με πλοία ή και με φορτηγά, και προσπαθούν τη νύχτα να τον αποβιβάσουν ή να τον ξεφορτώσουν. Μόνο που μαζί με τις ανεμογεννήτριες χρειάζεται και ένας μικρός στρατός από λιμενικούς, ΟΠΚΕ, ΜΑΤ και λοιπές ομάδες καταστολής, ώστε να περάσει πάνω από τους κάτοικους για να ακολουθήσουν οι ανεμογεννήτριες. Η συνεχής επαγρύπνηση των κατοίκων είναι ένα γεγονός που από μόνο του δείχνει την εκτίμησή τους για το περιβάλλον, καθώς και την επιμονή τους να το υπερασπιστούν απέναντι σε αδηφάγες ενεργειακές εταιρίες που προσπαθούν να λεηλατήσουν τη φύση. Εκατοντάδες κάτοικοι συγκεντρώθηκαν το βραδύ της Τρίτης στην Τήνο, μια δυναμική κίνηση στην προσπάθεια να αποτρέψουν την αποβίβαση των εξαρτημάτων. Σύμφωνα με τους ίδιους, υπήρξαν πάνω από 7 τραυματίες, ενώ 3 διαδηλωτές διακομίστηκαν στο Κέντρο Υγείας. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους κάτοικους της Τήνου, και σε όποια/όποιον σε κάθε βουνοκορφή και νησί αντιστέκεται στην λεηλασία της φύσης. Δύναμη στον αγώνα τους, όταν φύγουν οι μπάτσοι, αυτοί θα παραμείνουν, και ελπίζουμε χωρίς τις ανεμογεννήτριες.

Save the Valley: Μια σύντομη ενημέρωση από το Καστέλλι Ηρακλείου

Φίλες και φίλοι καλημέρα,

Η Πεδιάδα βρίσκεται εδώ και μήνες σε συνθήκες ακραίας καταπόνησης. Έχουν κοπεί εκατοντάδες χιλιάδες δέντρα, κυρίως ελιές μα και αμπέλια και πρίνοι και πεύκα και αμυγδαλιές... Αγνώστου αριθμού ζώα έχασαν τις φωλιές, τα σπίτια τους, τα καταφύγια και την τροφή τους. Αυτό που κάποτε ήταν ελαιόδασος με ιδιόμορφη βιοποικιλότητα, έντομα, πτηνά, φίδια και μικρά ζώα, τώρα έχει μετατραπεί σε μία τεράστια έρημο. Το κάποτε ζωντανό χρώμα, τώρα σαν σκόνη πλανιέται στον αέρα. Σόπατο παντού. Ζωή πουθενά. Μόνο τα μηχανήματα της ΤΕΡΝΑ πηγαίνουν πέρα δώθε συνεχίζοντας το καταστρεπτικό τους έργο.

Με άγνοια και αναίδεια χειρίζονται τη γη που τους παρέδωσε το κράτος με τεράστια επιπολαιότητα. Μόλις πριν λίγες μέρες εμφανίστηκε και «εγκρίθηκε» το «σχέδιο» που εδώ και χρόνια ζητάει η τοπική κοινότητα, και πολλοί ενδιαφερόμενοι άνθρωποι και συλλογικότητες. Αντί για να το δούμε και να το κρίνουμε στα χαρτιά, το βλέπουμε να σχηματίζεται με έκτακτες απαλλοτριώσεις: «τελικά περνάει από 'δω ο δρόμος», «τελικά θα χρειαστούμε λίγα χωράφια ακόμα», «τι 5 ελιές, τι 10 άλλωστε.. και που τις έχετε, τι τις κάνετε;»... Αλαζονεία και καταπάτηση. Παραβίαση βασικών συμφωνιών. Δεν είναι έργο. Είναι κάτεργο.

Αυτή τη στιγμή θα αποφύγουμε τον πειρασμό να αναφερθούμε στη μαύρη λίστα της ΤΕΡΝΑ. Καλό είναι να συγκεντρωθεί, να συνταχθεί και να τοιχοκολληθεί παντού για να ξέρουμε όλ@ ποιος είναι ο φορέας της λεγόμενης ανάπτυξης. Και σας καλούμε τη λίστα αυτή να την κάνουμε μαζί.

Σκοπός αυτής της επιστολής είναι να θυμίσουμε και να δηλώσουμε ότι είμαστε ακόμα εδώ. Παρακολουθούμε όλα όσα γίνονται με χιλιάδες μάτια ανθρώπων που τους καίει, και δεν το έχουμε βάλει κάτω. Υπάρχει ελπίδα. Αν ενώσουμε όλα τα όχι μας σε μια στιγμή. Αν βάλουμε τη ζωή πάνω από το κέρδος και συλλογιστούμε, με τη βοήθεια των σεισμών, τη δύναμη της φυσικής καταστροφής, και πως δεν είναι τίποτα πιο σημαντικό από την υγεία μας και την ελευθερία μας. Αν νιώσουμε βαθιά πόσο το μεγαέργο του αεροδρομίου τα απειλεί σοβαρά και σε τοπικό επίπεδο, όλους τους/ις κατοίκους της Πεδιάδας, του νομού Ηρακλείου, της Κρήτης, αλλά και παγκόσμια, με το κριτήριο της κλιματικής απειλής. Αν συλλογιστούμε και νιώσουμε, αν συντονιστούμε και εκφράσουμε την αντίθεσή μας, τότε, σαν υγιής οργανισμός, με ένα φτάρνισμα θα τους διώξουμε από πάνω μας. Το ζήτημα τούτο είναι πανανθρώπινο. Καθαρό αέρα, καθαρό νερό, καθαρή τροφή θέλει ο άνθρωπος για να ζήσει. Ότι χρώμα και να 'χει, ό,τι κοινωνική τάξη, όποια θέση, όποια δουλειά. Το δικίο είναι μαζί μας. Οι περασμένες γενιές που πολέμησαν κατακτητές και τον φασισμό –σε διάφορες μορφές– είναι μαζί μας. Οι μελλούμενες γενιές, που θέλουν κι εκείνες μια ευκαιρία στη γης

ετούτη, είναι μαζί μας. Μα και στο παρόν. Οι απλοί άνθρωποι που αγαπάνε τον άνθρωπο και τη ζωή, κι εκείνοι είναι μαζί μας. Απλά το πέπλο της σιωπής είναι βαρύ. Απλά όσοι και όσες σκέφτονται πολύ, μιλάνε λίγο, ενώ οι παπαγάλοι των «συμφερόντων» έχουν τον λόγο στο αυτόματο και ρίχνουν σαν πολυβόλα. Κάποιες όμως στιγμές η σιωπή δεν αντέχει και σπάει. Κάποιες στιγμές πρέπει απλά να ανοίξουμε τα στόματά μας και να μιλήσουμε, να εκφράσουμε αυτό που βλέπουμε και νιώθουμε, γιατί, ακόμα κι αν είναι λάθος, είναι πιο σωστό από τα όσα επικρατούν να λέγονται.

Μεγάλη καταστροφή ο σεισμός. Αλλά όχι όσο ένας αργός, ΜΗ ΑΝΑΣΤΡΕΨΙΜΟΣ, θάνατος που θα επιφέρει το αεροδρόμιο για την Πεδιάδα. Η διαφορά ποια είναι; Ότι τώρα είμαστε όλες και όλοι μαζί, ενωμένες/οι απέναντι σε μία ξεκάθαρη μορφή με επίκεντρο τις ανάγκες. Τότε θα είμαστε χίλια κομμάτια να βλέπουμε την Πεδιάδα να κατακτιέται από τσιμέντο, χρόνο με το χρόνο, να ανεβαίνει η θερμοκρασία, να μολύνεται το νερό, ο αέρας. Να ακούγονται συνέχεια αεροπλάνα και αυτοκίνητα. Να χαθεί το σκοτάδι και ο νυχτερινός ουρανός. Τότε από τη θλίψη μας και τη μόλυνση θα αρρωσταίνουμε αθόρυβα, μοναχικά. Ψάχνοντας ατομικά τη γατρεία ή μεταναστεύοντας. Γιατί να μας πάρουν τον τόπο και τις ζωές;

ΟΧΙ - ΟΧΙ - ΟΧΙ

Και χίλιες φορές ΟΧΙ.

Και όσες πέρα από τις χίλιες χρειαστεί.

Έπεται συνέχεια με ενημέρωση για τη μαύρη λίστα αλλά και τα σημαντικά αρχαιολογικά ευρήματα, την επίσημη εναντίωση επιστημόνων και την αναφορά σε σημαντικά σημεία της περιβαλλοντικής μελέτης. Σας καλούμε να συνταχούμε και να σώσουμε την Πεδιάδα.

**ΑΛΛΗ ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ Ο ΤΟΠΟΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ
ΟΧΙ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΣΤΟ ΚΑΣΤΕΛΛΙ**

Λίγα λόγια για τις πυρκαγιές, τις ανεμογεννήτριες και την κλιματική αλλαγή

Για τη δημοσιογραφική κάλυψη των πυρκαγιών δεν χρειάζεται να αναφέρουμε και πολλά. Είδαμε για άλλη μια χρόνια εκτεταμένες πυρκαγιές να επιχειρείται να παρουσιαστούν σαν θεομηνίες, αυτή τη φορά όχι λόγω της νέμησης του θεού, αλλά λόγω της κλιματικής αλλαγής. Δεν θα σταθούμε ούτε στα φυσικά αίτια που προκαλούν τις πυρκαγιές, όπως η κλιματική αλλαγή, αλλά ούτε και στα ουσιαστικά, όπως η καταστροφική εκμετάλλευση της φύσης από το κεφαλαίο. Θα σταθούμε στις συνέπειες αυτού του φυσικού φαινομένου. Ακόμα και να δεχόμασταν ότι για τις πυρκαγιές ευθύνεται μια τόσο ουδέτερη έννοια όπως η κλιματική αλλαγή, για τις συνέπειές τους σίγουρα δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε πάλι την κλιματική αλλαγή. Η κρατική πολιτική, όπως τη βλέπουμε να ξεδιπλώνεται τα τελευταία χρόνια, από την πανδημία του κορωνοϊού και μετά, συμπυκνώνεται στη φράση «αυτούς τους πόρους διαθέτουμε και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα καλύτερό». Είτε μιλάμε για ΜΕΘ και πυροσβεστικά, είτε μιλάμε για εργαζόμενους στην υγεία και πυροσβέστες, η ρητορική δεν φαίνεται να αλλάζει.

Ο Κυριακός Μητσοτάκης αμέσως μετά τις πυρκαγιές στη βόρεια Ευβοία δήλωσε μεταξύ άλλων «δεν χρειαζόταν να καούν τα δάση για να κατασκευαστούν ανεμογεννήτριες. Ανεμογεννήτριες μπορούσαν να φτιαχτούν και μέσα στα δάση, όπως έχουν φτιαχτεί σε πολλά δάση». Πέρα από τα ίδια τα λεγόμενα, αυτή ακριβώς η βιασύνη για αυτές τις δηλώσεις, και τις αντίστοιχες του ΕΣΗΑΠΕ - ΕΛΕΤΑΕΝ (λόμπι ανεμογεννητριών) είναι που πυροδοτεί τις θεωρίες συνωμοσίας στις οποίες έσπευσαν να απαντήσουν. Εγείρονται μερικοί προβληματισμοί, καταρχάς για το περιεχόμενο της δήλωσης, δηλαδή το ότι παρουσιάζεται ως λογικό επιχείρημα, ότι είναι νόμιμη η κατασκευή ανεμογεννητριών σε δάση. Το κράτος έχει την άνεση να λέει ότι έχουμε φτιάξει το νομικό πλαίσιο ώστε επιβλαβείς δραστηριότητες για το περιβάλλον, όπως τα μεταλλεία και οι ανεμογεννήτριες, να μπορούν να πραγματοποιηθούν νόμιμα σχεδόν παντού, από τα δάση και τις βουνοκορφές μέχρι τα ακατοίκητα νησιά και τις περιοχές Natura. Ο πρωθυπουργός καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι επενδυτές δεν χρειάζεται να γίνουν εμπρηστές και να κάψουν τα δάση καθ' ότι μπορούν νόμιμα να εγκαταστήσουν τις ανεμογεννήτριές τους σε αυτά. Μάλιστα το λόμπι των ανεμογεννητριών το πήγε ένα βήμα παρακάτω, και μας ενημέρωσε ότι «τα αιολικά πάρκα προστατεύουν το δασικό περιβάλλον».

Ο δεύτερος προβληματισμός που εγείρεται έχει να κάνει με το ότι πράγματι μπορούν να εγκαταστήσουν νόμιμα ανεμογεννήτριες στα δάση, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν τους συμφέρει να τις εγκατασταθούν σε καμένα δάση, και αυτό γιατί θα περιορίζει κατά πολύ τις αντιδράσεις. Άλλο είναι να εισβάλεις σε ένα παρθένο δάσος, και άλλο να τοποθετείς ανεμογεννήτριες σε καμένη γη στην οποία οι κάτοικοι έχουν χάσει τη ζωή και την επαφή τους με το δάσος. Όλα τα παραπάνω δεν τα λεμέ για να κλείσουμε το μάτι στις θεωρίες συνωμοσίας στις οποίες αναφερθήκαμε παραπάνω, αλλά για να δούμε το μέλλον της καμένης γης σε σχέση με τις επιδιώξεις του κράτους. Ήδη από πολύ νωρίς φάνηκε ότι το κράτος είδε τις πυρκαγιές σαν μια ακόμη ευκαιρία να προωθήσει την ατζέντα του. Υπό αυτό το πρίσμα δεν είναι και τυχαία η αλλαγή ρητορικής σε σχέση με το παρελθόν (από τη θεϊκή ευθύνη στην ευθύνη της κλιματικής αλλαγής), δικαιολογώντας την ενεργειακή μετάβαση που σχεδιάζει το κεφάλαιο. Παράλληλα, ήδη υπάρχουν τα πρώτα δείγματα για το τι σημαίνει η αποκατάσταση και η αναδάσωση της βόρειας Ευβοίας: Μιλάμε μάλλον για την πιλοτική εφαρμογή του οράματος του κράτους και του κεφαλαίου για την –με οικονομικούς ορούς– αξιοποίηση των δασικών οικοσυστημάτων.

■ Πράσινη ανάπτυξη Μαύρη στάχτη Γαλάζιες τσέπες

Είναι 9 Αυγούστου. Στη σκιά της Ακρόπολης, σε μια σεμνή τελετή για τα δεδομένα, η Ευρωπαϊκή Ένωση, δια στόματος της Ursula von der Leyen, προέδρου της Κομισιόν, ανακοινώνει τη συμμετοχή της Ελλάδας στο πλαίσιο NextGenerationEu. Το πλαίσιο αυτό στοχεύει στη χάραξη της ενιαίας εκείνης οικονομικής πολιτικής, η οποία θα οδηγήσει τα κράτη-μέλη της Ένωσης σε ένα νέο, πιο πράσινο, πιο υγιές, πιο βιώσιμο και πιο ισχυρό μετά- Covid-19 μέλλον. Η συμμετοχή της Ελλάδας ήρθε με δώρο την εκταμίευση 4 δις ευρώ, από τα συνολικά 30,5 που θα λάβουμε διαμέσου του Μηχανισμού Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας (RRF), ο οποίος θα διαχειριστεί το σύνολο των 750 δις που θα διατεθούν με μορφή δανειοληπτικών πράξεων στα κράτη-μέλη. Οι φωτιές εντός της χώρας ήδη μαίνονται.

Μέσα σε 8 μέρες, από τις 03/08 έως και τις 11/08, στη βόρεια Εύβοια καίγονται 512.000 στρέμματα γης, κατά 74% δασικού χαρακτήρα. Η ζημιά στα τοπικά οικοσυστήματα ανυπολόγιστη, 36 τοπικές κοινότητες αντιμετωπίζουν μια επόμενη μέρα στην οποία πάνω από το 60% της συνολικής γης γύρω τους είναι στάχτη. Σε ορισμένες περιπτώσεις το ποσοστό ακουμπάει το 100%. Είναι αρκετά ενδιαφέρον να αναφέρουμε ότι το 35% του συνόλου των καμένων εκτάσεων στη βόρεια Εύβοια βρίσκεται σε υψόμετρο μεταξύ 200 και 400 μέτρων. Η Ελλάδα, συνυπολογίζοντας και τις εκτάσεις που μετατράπηκαν σε στάχτη και σε άλλα σημεία της περιφέρειάς της, έχει μόλις βιώσει την μεγαλύτερη οικολογική καταστροφή της σύγχρονης ιστορίας της.

Για την εξομάλυνση της κατάστασης αξιοποιήθηκε βοήθεια από 24 διαφορετικά κράτη, υποθέτουμε με το αζημίωτο σε αρκετές, αν όχι όλες τις περιπτώσεις. Για τη φροντίδα των πληγέντων είδαμε την άμεση δημιουργία δικτύων αυτό-οργάνωσης, σε όλη την χώρα, τα οποία έδρασαν καίρια και σε σύντομο χρονικό διάστημα. Μέσα από όλα αυτά ήταν φυσικό να αναδυθούν κάποια ερωτήματα, συγκεκριμένες υποθέσεις, παρατηρήσεις καθώς και συμπεράσματα.

Ήταν όλα αποτέλεσμα του εξαιρετικά παρατεταμένου καύσωνα που βιώσαμε εκείνη την περίοδο; Φταίει η κλιματική αλλαγή; Έπαιξε σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη των πραγμάτων το δόγμα εκκενώσεων; Ήταν επαρκώς εξοπλισμένη σε έμπυχο και υλικό δυναμικό η Πυροσβεστική Υπηρεσία ώστε να ανταπεξέλθει; Ήταν ορθολογικός ο σχεδιασμός αντιμετώπισης της όλης κατάστασης; Επηρέασαν τη ροή των γεγονότων τα επενδυτικά ενδιαφέροντα που αφορούν τις εν λόγω περιοχές που βίωσαν τις πυρκαγιές;

Όσοι αφορά τον παρατεταμένο καύσωνα, φαίνεται πως έπαιξε ρόλο στην κρισιμότητα της κατάστασης, αλλά όχι τον καθοριστικότερο. Καίριο στάθηκε το γεγονός ότι στην προσπάθεια να μην μετρήσουμε ανθρώπινα θύματα, ο σχεδιασμός που ακολουθήθηκε επέβαλε την ευρεία χρήση του μέτρου των εκκενώσεων, τη στιγμή που σημαντικός αριθμός ειδικών του πεδίου πρότεινε την ανάπτυξη πυροσβεστικών δυνάμεων ανά τόπους, και την ταυτόχρονη αξιοποίηση του ντόπιου ανθρώπινου δυναμικού για δυναμικότερες παρεμβάσεις στα πυρίνα μέτωπα – κάτι το οποίο βέβαια θα προϋπέθετε υψηλό επίπεδο συντονισμού, καθώς και ιδιαίτερος ποιοτικό σχεδιασμό αντιμετώπισης της εν λόγω κρίσης. Αντί αυτού, είδαμε μια πλήρη επιτελική αποδιοργάνωση, αστυνομία να εκκενώνει οικισμό μετά από οικισμό, σημεία ενδιαφέροντος να προφυλάσσονται ως δια μαγείας ενώ γύρω τους τα πάντα καίγονταν, και την Πυροσβεστική Υπηρεσία να παλεύει με λιγοστά και απαρχαιωμένα μέσα καθώς και υπό εγκληματικό συντονισμό. Σχετικά όμως με τα επενδυτικά ενδιαφέροντα στην περιοχή;

Ήδη από τον Φεβρουάριο του τρέχοντος έτους, υπό το καθεστώς των fast track αδειοδοτήσεων που παρέχει η Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας (ΡΑΕ) σε επενδυτικά σχέδια που αφορούν Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας (ΑΠΕ), η σύμπραξη ΕΛΛΑΚΤΩΡ με EDP Renewables θέτει σε τροχιά υλοποίησης έργο, το οποίο δεσμεύει περιοχές την κεντρικής, νοτίου και βορείου Εύβοιας, για την παραγωγή, σταδιακά, μισού GW ηλεκτρικής ενέργειας, μέσω της αναδίπλωσης 8 αιολικών πάρκων (104 ανεμογεννήτριες). Ως σημαντικότερο εμπόδιο στην επιτυχή έκβαση του έργου θεωρείται η αντίδραση των τοπικών κοινοτήτων, οι οποίες μέσω των Δήμων και της Περιφέρειάς τους εκδηλώνουν συνεχώς τις αντιδράσεις τους.

Με ανάλογο τρόπο και μεθόδευση έχει προωθηθεί και το επονομαζόμενο «Καρυστία Project», δια χειρός του μεγαλύτερου επενδυτή, εντός Ελλάδος, στον εν λόγω τομέα, της ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ. Το έργο προβλέπει στην παραγωγή 360 MW ηλεκτρικής ενέργειας, διαμέσου της αξιοποίησης 18 αιολικών πάρκων (άγνωστος αριθμός ανεμογεννητριών) στην περιοχή Κάρυστος της νοτίου Εύβοιας. Οι αντιδράσεις των τοπικών κοινοτήτων είναι επίσης σημαντικές.

Εδώ θα ήταν σημαντικό να αναφερθούμε επιγραμματικά στα εξήςQ Η Εύβοια υπήρξε ανέκαθεν μια εξαιρετικά θελκτική επιλογή ανάμεσα στις περιοχές που ενδείκνυνται για την αναδίπλωση επιχειρηματικής δραστηριότητας που σχετίζεται με ΑΠΕ. Οι λόγοι έχουν να κάνουν με το γεωμορφολογικό της τοπίο, την γεωγραφική της τοποθέτηση και την εγγύτητά της με την Αττική, καθώς και με τις μεγάλες εκτάσεις «ανεκμετάλλευτης γης» τις οποίες διαθέτει. Την παρούσα στιγμή, στο νότιο κομμάτι του νησιού δραστηριοποιούνται 34 αιολικοί σταθμοί με άνω των 350 ανεμογεννητριών σε λειτουργία. Περαι-

τέρω και σε άμεση σχέση με την απορία μας σχετικά με τον ενδεχόμενο συσχετισμό πυρκαγιών με επιχειρηματικά ενδιαφέροντα στην περιοχή: Εάν κάποιος/α συμβουλευτεί το πληροφοριακό σύστημα της ΡΑΕ, μπορεί με ευκολία να διακρίνει ότι, όσον αφορά ένα σημαντικό κομμάτι των περιοχών της βορείου Εύβοιας που επλήγησαν από τις φωτιές, πιο συγκεκριμένα τη νότια πλευρά του συγκεκριμένου τμήματος του νησιού, έχει ήδη προχωρήσει η φάση της αξιολόγησης και αδειοδότησης αιολικών σταθμών παραγωγής ενέργειας.

Από τους επιχειρηματικούς ομίλους που δραστηριοποιούνται εντός Ελλάδος στον χώρο των ΑΠΕ, τις κυρίαρχες θέσεις καταλαμβάνουν οι ΤΕΡΝΑ Ενεργειακή, ΕΛΛΑΚΤΩΡ, ENEL Green Power, EREN και Iberdrola Rokas. Την πιο ενδιαφέρουσα περίπτωση ανάμεσά τους αποτελεί η ΤΕΡΝΑ Ενεργειακή, η οποία απολαμβάνει τα πρωτεία τόσο σε επίπεδο εγκαταστάσεων όσο και σε επίπεδο παραγόμενης ενέργειας διαμέσου αυτών. Θυγατρική της ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ, η οποία υπενθυμίζουμε ότι έχει ως μεγαλομετόχους τον Γεώργιο Περιστέρη και τη Μαριάννα Λάτση, η ΤΕΡΝΑ Ενεργειακή κέντρισε το ενδιαφέρον του επιχειρηματικού κόσμου πριν από λίγους μήνες, όταν ανακοίνωσε την συμμετοχή του στο πολυμετοχικό της σχήμα ο Ευάγγελος Μαρινάκης, ο οποίος και απέκτησε το 6% των μετοχών της εταιρείας. Για την καταβολή μέρους εκ των απαιτούμενων 80-85 εκατ. ευρώ για την αγορά των μετοχών, ο Ευάγγελος Μαρινάκης προχώρησε σε σύναψη δανείου με την Optima Bank, ιδιοκτησίας Βαρδή Βαρδινογιάννη. Την ίδια τράπεζα αξιοποίησε και ο ίδιος ο Γεώργιος Περιστέρης για να εξασφαλίσει το ποσό που θα του επέτρεπε να προχωρήσει σε εξαγορά πακέτου μετοχών της ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ (κατέχει πλέον σχεδόν το 33% των μετοχών της εταιρείας, το μεγαλύτερο ποσοστό που του επιτρέπεται νομικά χωρίς να εμπλακεί κάπως το κράτος). Η Optima Bank είναι η μία εκ των θερμότερων μνηστήρων της HSBC Ελλάδος, η οποία μετρά καταθέσεις των 1,3 δις και δάνεια που ανέρχονται σε 500 εκατ. ευρώ.

Η πολυεπίπεδη σχέση των τριών αυτών οικογενειών με φόντο τις ΑΠΕ, επεκτείνεται και στο επιχειρηματικό πλάνο κατασκευής και λειτουργίας Αεροστροβιλικού Σταθμού Συνδυασμένου Κύκλου με καύσιμο το φυσικό αέριο, μικτής ισχύος 877MW, στη ΒΙ.ΠΕ. Κομοτηνής, έργο που θεωρείται ότι θα ολοκληρωθεί εντός του 2021, και είναι σύμπραξη της Motor Oil με τη ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ. Αξίζει εδώ να σημειωθεί, ότι το μοντέλο αιολική ενέργεια-φυσικό αέριο, είναι το επικρατές όσο αφορά την απολιγνιτοποίηση του συστήματος παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας.

Τι μπορούμε άραγε να συμπεράνουμε από όλα αυτά; Αρχικώς, ότι η εγχώρια οικονομική ολιγαρχία δίνει ολοένα και μεγαλύτερη έμφαση στην ανάπτυξη επιχειρηματικών δραστηριοτήτων που σχετίζονται με τις επιδιώξεις της Ένωσης για μια Πράσινη Ανάπτυξη. Τα ποσά που έχουν δρομολογηθεί στο να διατεθούν ως προς την επίτευξη αυτών των επιδιώξεων είναι τεράστια. Περαιτέρω, ότι η νομοθεσία έχει διαμορφωθεί με τέτοιο τρόπο ώστε ανάλογες επιχειρηματικές πρωτοβουλίες να λαμβάνουν εξαιρετικά γρήγορα θετικές γνωμοδοτικές αποφάσεις, και να μην συναντούν αχρείαστα εμπόδια (κλασσικό παράδειγμα το ότι επιτρέπεται με βάση τον νόμο να αναδιπλωθούν ανεμογεννήτριες εντός δασικής έκτασης, έστω και εάν αυτή κρίνεται αναδασωτέα μετά από περίπτωση πυρκαγιάς). Τέλος, ότι ο μοναδικός παράγοντας που δεν μπορούν να ελέγξουν είναι οι αντιδράσεις των τοπικών κοινοτήτων, και η δυνατότητά τους για άμεση αντιπαράθεση. Ίσως και η πλήρης καταστροφή που βιώσαμε στην βόρεια Εύβοια να έχει άμεση σχέση με αυτό. Ίσως να αποτελεί τον πιο δραστικό τρόπο να απομακρύνεις το αντιδρών ανθρώπινο στοιχείο από την περιοχή οικονομικού ενδιαφέροντός σου.

■ Mambo Tango

Links:

<https://ypodomes.com/prochora-to-ergo-mamoyth-ape-stin-eyvoia-i-adeiodotisi-kai-i-ayxisi-tis-ischyos/>
https://www.efsyn.gr/ellada/periballon/306349_protathlitria-stis-kamenes-ektaseis-i-ellada
<https://www.newmoney.gr/roh/palmos-oikonomias/energeia/ellaktor-o-schediasmos-gia-to-mega-eoliko-stin-evvia-ipsous-500-ek-evro-ke-i-kathisterisis-sta-agrafa/>
<https://energyexpress.gr/news/oi-dyo-ependyseis-mamoyth-gia-erga-ape-stin-eyvoia>
<https://ypodomes.com/poia-einai-ta-4-y-po-anaptyxi-mega-aiolika-parka-se-kentriki-kai-voreia-ellada/>
<https://bizness.gr/oi-top-5-etairies-stin-aioliki-energeia-stin-ellada/>
<https://www.ot.gr/2021/08/19/green/nextgenerationeu-ksepernoun-ta-58-dis-oi-prokatavoles-posita-tha-pane-stin-prasini-anaptyksi/>
https://europa.eu/next-generation-eu/index_el
https://www.ochi.gr/el/wind_turbines_threat
<https://www.militaire.gr/anemogenitries-evoia-foties/>
<https://geo.rae.gr/>
<https://www.agrotypos.gr/paragogi/energeia-ape/kataggelies-fotia-apo-apostolou-sti-vouli-gia-aiolika-parka-stin-evvoia>
<https://www.news247.gr/koinonia/chartes-thlipsis-perissotera-apo-650-000-stremmata-oi-kamenes-ektaseis.9319289.html>
<https://www.capital.gr/epixeiriseis/3531678/sti-marianna-latsi-to-7-6-tis-gek-terna-psifos-empistosunis-i-ependusi>
<https://eleftherotypia.gr/archives/anemogenitries-stin-eyboia/>
<https://www.bankingnews.gr/trapezika-nea/articles/558438/me-daneika-kai-enexyriasmenes-metoxes-o-marinakis-stin-terna-energeiaki-kai-o-rolas-tis-optima-bank>
<https://www.euro2day.gr/news/enterprises/article/2094141/gek-terna-megala-ofel-h-apo-thn-analhps-h-egnati.html?rl=1>

Σαμοθράκη: Ένα ακόμα νησί που μας χρειάζεται

Η Σαμοθράκη είναι ένα νησί του Βορείου Αιγαίου με καταπληκτικό φυσικό τοπίο. Με πυκνή βλάστηση, μοναδικό οικοσύστημα και μορφολογία, αιωνόβια δέντρα, πολυάριθμες μικρές και μεγάλες βάρρες με μικρούς ή μεγάλους καταρράκτες. Τα παραπάνω βρίσκονται κάτω από ένα επιβλητικό βουνό, το όρος Σάος, με την ψηλότερη κορυφή του, που ονομάζεται Φεγγάρι, στα 1600 μέτρα.

Δυστυχώς όμως για όλ@ μας, οι εταιρείες VOLTERRA και ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΥΡΙΤΙΟΥ Α. Ε. έχουν ήδη λάβει άδεια για την εγκατάσταση δύο αιολικών πάρκων αποτελούμενων συνολικά από 39 ανεμογεννήτριες. Προορίζονται για να εγκατασταθούν σε δασικές εκτάσεις του όρους Σάος, γεγονός που προϋποθέτει να διανοιχτεί οδικό δίκτυο για την τοποθέτησή τους.

Μέχρι στιγμής η εγκατάσταση των πρώτων τριών ανεμογεννητριών έχει παγώσει λόγω των αντιδράσεων των κατοίκων και περιβαλλοντικών οργανώσεων, και κατά συνέπεια των αρνητικών γνωμοδοτήσεων από τις αρμόδιες υπηρεσίες. Όπως είναι προφανές, η καθυστέρηση είναι προσωρινή πάρα τις μεγάλες αντιδράσεις, εφόσον η κοινωνική γνώμη δεν έχει θεσμική βάση για τα κρατικά όργανα και τις εταιρείες που δρουν για τα δικά τους συμφέροντα, όπως έχουμε δει και σε αντίστοιχους αγώνες σε πολλά ακόμα νησιά του Αιγαίου. Επιπλέον, τα εσωτερικά ιαματικά θερμά λουτρά του νησιού είναι υπό την εκμετάλλευση του δήμου, με την επίσκεψη σε αυτά να απαιτεί χρηματικό αντίτιμο. Δεν χρειαζόμαστε παραπάνω ενδείξεις για τις προθέσεις κράτους και κεφαλαίου να εμπορευματοποιήσουν κάθε πτυχή της φύσης της Σαμοθράκης.

Η παρουσία του αντιεξουσιαστικού χώρου στο νησί είναι αρκετά έντονη. Η Σαμοθράκη λόγω του φυσικού της περιβάλλοντος διευκολύνει το ελεύθερο κάμπινγκ και προτιμάται ως προορισμός για τις καλοκαιρινές διακοπές από μεγάλη μερίδα του εδώ και χρόνια. Η πλειοψηφία των ντόπιων ωστόσο, δεν είναι ιδιαίτερα φιλική προς τους ελεύθερους κατασκηνωτές, παρ' όλο που η οικονομία του νησιού στηρίζεται κατά πολύ μεγάλο ποσοστό σε αυτούς, οι οποίοι πλημμυρίζουν το νησί τους καλοκαιρινούς μήνες.

Πολλοί ντόπιοι δείχνουν τη διάθεση να εναντιωθούν στις μορφές εναλλακτικών διακοπών, με σκοπό να υπερισχύσει η κλασική τουριστική βιομηχανία. Όπως είχε δηλώσει και ο ψεκασμένος Μητροπολίτης Αλεξανδρουπόλης «όσοι πληβείοι δεν έχουν ούτε δύο χιλιάρια να ξοδέψουν δεν θα έπρεπε να έχουν θέση στο καράβι για τη Σαμοθράκη».¹

Εκτός του οργανωμένου κάμπινγκ επί πληρωμή, ενοικιαζόμενα δωμάτια και συγκροτήματα ξεπηδούν συνεχώς, με τα τοπικά αφεντικά να ενοχλούνται από τους ελεύθερους κατασκηνωτές που για εκείνους υποβαθμίζουν την τουριστική αξία του νησιού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποστροφής των κατοίκων αποτελεί το γεγονός ότι στο κύριο μέσο μετακίνησης, που είναι το οτοστόπ, σπάνια θα συναντήσουμε κάποιον ντόπιο που θα έχει τη διάθεση να σταματήσει και να μας μεταφέρει στον προορισμό μας. Αυτό αντανακλάται και σε πολλούς τουρίστες που εάν δεν είναι κατασκηνωτές, δεν συμμερίζονται την κουλτούρα του οτοστόπ.

Επίσης έντονη είναι και η εκμετάλλευση των κατασκηνωτών από ντόπιους που προσφέρουν μετακίνηση σε συγκεκριμένο πιο δύσκολο προσβάσιμο μέρος του νησιού, έναντι μη συζητήσιμης εξωφρενικής χρηματικής αμοιβής, όπως και η κατά περιόδους υπερτιμολόγηση των προϊόντων του κυλικείου του δημοτικού κάμπινγκ ελεύθερης διαβίωσης. Αυτό αλλάζει κατά καιρούς λόγω του ότι το αφεντικό του κυλικείου εξαρτάται από το ποιος θα κερδίσει τον ετήσιο διαγωνισμό για τη λειτουργία του, για τους καλοκαιρινούς μήνες. Σε κάποιες περιπτώσεις όμως η εκμετάλλευση έχει φτάσει στο σημείο να είναι προς πώληση μέχρι και το ρεύμα για φόρτιση συσκευών ή τα πλαστικά ποτήρια με λίγα παγάκια. Αυτά έγιναν υπό τη διαχείριση του μεγάλου τοπικού αφεντικού και γνωστού φασίστα που πολιτεύεται με την «Ελληνική Λύση». Σε αυτά τα πλαίσια το κυλικείο είχε δεχτεί παρέμβαση με σπρέι από συντρόφι@.

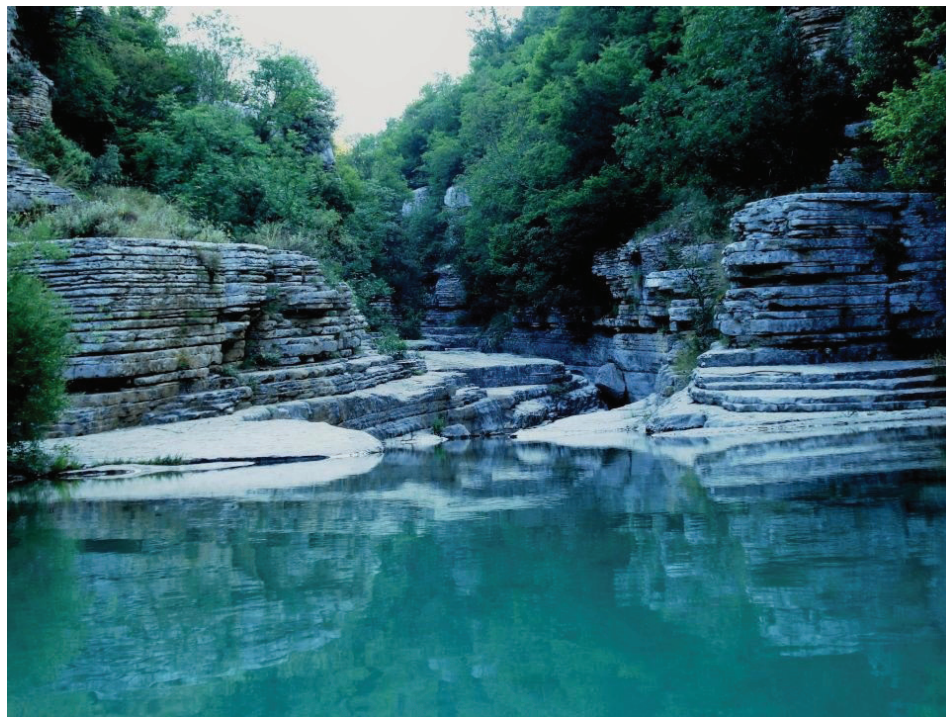
Όσοι φασιστες από τις γύρω περιοχές τα τελευταία χρόνια, κάνουν ανά περιόδους την εμφάνισή τους, κυρίως με βαψίματα, τα οποία δεν μένουν για πολύ.

Μερικά ακόμα γνωστά αφεντικά-ρουφιάνοι, κυρίως ιδιοκτήτες ενοικιαζόμενων δωματίων, συνεργάζονται με τους μπάτσους καλώντας τους να κόψουν πρόστιμα σε ελεύθερους κατασκηνωτές, ή ενημερώνοντας τους σε ποια σημεία έχουν αυτοί κατασκηνώσει.

Οι μπάτσοι δεν κάνουν πολύ αισθητή την παρουσία τους στο νησί αλλά έχουν υπάρξει αρκετά περιστατικά με εφόδους για πρόστιμα σε συγκεκριμένα πιο προσιτά σημεία, ακόμα και για άτομα με sleeping bag ή αιώρες. Κάποιες φορές τα πρόστιμα έχουν αποφευχθεί με αποκορύφωμα την περσινή εκδίωξη τους με πέτρες και μπουκάλια. Το αποκορύφωμα ήταν ύστερα, ο ερχομός ενισχυμένης κατασταλτικής δύναμης με ματατζήδες να κάνουν την εμφάνισή τους στο νησί.

Κάποιες φορές εμφανίζονται και οι ασφαλίτες του λιμενικού με τον αστυνομικό σκύλο. Ασφαλίτες προφανώς υπάρχουν στο νησί, απλά κινούνται είτε στο λιμάνι της Καμαριώτισσας είτε στο χωριό Θέρμα, σε συνδυασμό με τη σταθερή παρουσία τους, με τη συνοδεία του σκύλου, στο λιμάνι της Αλεξανδρουπόλης.

Μεμονωμένα περιστατικά εκδίωξης έχουν προκύψει όταν κάποιος ασφαλίτης ή μπάτσος γίνεται αντιληπτός, όπως για παράδειγμα με έναν μπάτσο της ομάδας ΔΕΛΤΑ που είχε επισκεφτεί εκτός υπηρεσίας το νησί.

Εφόσον κάποιο@ επισκεφτεί το νησί, θα αντιληφθεί άμεσα ότι επικρατεί η κουλτούρα του γυμνισμού και της αποσεξουαλικοποίησης του σώματος. Τα παραπάνω καταπατούνται τελευταία από άτομα που προσπαθούν να επιβάλλουν τη μάτσο-σεξιστική αντίληψή τους μέσω συμπεριφορών, βλεμμάτων, προσβλητικών σχολίων και πράξεων, που δεν χωράνε στη κουλτούρα και στον κατά βάση κόσμο του νησιού. Από τις βάρρες, που προτείνεται η μη χρήση μαγιό για την προστασία του νερού και της φύσης, μέχρι τις παραλίες που τα περισσότερα άτομα απονοηματοδοτούν την σεξουαλικοποιημένη εικόνα του ανθρώπινου σώματος, η αίσθηση ελευθερίας και εναρμονισμού με τη φύση είναι έντονα αισθητή, και καλό θα ήταν για όλ@ μας να διατηρηθεί έτσι.

Τα άτομα που δεν εναρμονίζονται με αυτή τη φύση του νησιού, αλλά αντίθετα επιβάλλουν τις κανονικοποιημένες συμπεριφορές τους, έχουν προκαλέσει βίαια περιστατικά, με ξυλοδαρμούς ή φραστικές επιθέσεις, με μόνη αιτία τις τάσεις εξουσιαστικότητάς τους, προς τα διαφορετικά, κατά την κρίση τους, άτομα.

Τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα κατά την περίοδο του covid19, ως ένα βαθμό λόγω και του κλεισίματος του φοιτητικού κάμπινγκ του ΑΠΘ στο Ποσειδί της Χαλκιδικής, πολύς περισσότερος κόσμος επισκέφτηκε τη Σαμοθράκη. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, όπως και σε πολλά άλλα μέρη να αυξηθούν ραγδαία τα περιστατικά σεξιστικών και παραβιαστικών συμπεριφορών. Σεξιστικά σχόλια, παραβιαστικά αγγίγματα, απόπειρα βιασμού, συνέβησαν όλα.

Από αναγκαιότητα λοιπόν, προκύπτουν συχνά συνελεύσεις από συντρόφι@.

Παραγωγό μιας τέτοιας ήταν η παρέμβαση σε μια παρέα ντόπιων μεσήλικων οπαδών, οι οποίοι κατασκηνώνουν κατά παράδοση ακριβώς απέναντι από τα πρώτα ντουζ του δημοτικού κάμπινγκ, παρακολουθώντας τις θηλυκότητες που κάνουν μπάνιο. Πολλές φορές δεν έχουν μείνει μόνο στην παρακολούθηση, συνοδεύοντας τη με σεξιστικά υπονοούμενα και σχόλια. Δυστυχώς το αποτέλεσμα της παρέμβασης δεν ήταν το αναμενόμενο, καθώς αυτοί, ως ντόπιοι, έχουν τις γνωριμίες και τη στήριξη της τοπικής κοινωνίας καθώς και ορισμένων παλιών κατοίκων του κάμπινγκ.

Με αφορμή αυτό ακολούθησε πορεία ενάντια σε όλες τις παραβιαστικές συμπεριφορές, η οποία δέχτηκε προκλήσεις και απειλές με μαχαίρι από μικρή ομάδα φασιστών.

Στο ίδιο πλαίσιο επιβολής της εξουσιαστικότητάς τους, διαταράσσουν την ηρεμία του κάμπινγκ αδιαφορώντας για τις άτυπες συμφωνίες αρμονικής συμβίωσης και αλληλοσεβασμού μεταξύ των κατασκηνωτών. Αυτό παρατηρείται και στην καθαριότητα του κάμπινγκ, για την οποία χρειάστηκε να δημιουργηθεί μια ομαδοποίηση αποκαλούμενη ως «αναρχική ομάδα κάμπινγκ», η οποία φρόντιζε για την υγιεινή, και έδινε μια βασική κατεύθυνση αυτοοργάνωσης και για τα υπόλοιπα άτομα.

Ευτυχώς θεωρούμε ότι οι παραπάνω αντισυλλογικές οπτικές ή πράξεις μειοψηφούν, μπρος στο πνεύμα αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης που είναι δεδομένο για το μεγαλύτερο ποσοστό των κατασκηνωτών, και αυτό είναι περισσότερο εμφανές σε περιόδους που δεν είναι τόσοσ πολύς ο κόσμος που επισκέπτεται το νησί.

Μικροπωλητές και μουσικοί του δρόμου συνεισφέρουν μόνιμα προς αυτή τη κατεύθυνση, και μαζί με τους ελεύθερους κατασκηνωτές εδραιώνουν τις συνθήκες της μη κανονικότητας, αντιεξουσιαστικότητας και ελευθερίας που χρειαζόμαστε όλ@ μας όταν ξεφεύγουμε από τα αστικά κέντρα για τις διακοπές μας.

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Φρανκφούρτη, Γερμανία

Η Φρανκφούρτη φιλοξένησε μια συνάντηση γυναικών το Σάββατο, στις 25 Σεπτεμβρίου του 2021. Μια συνάντηση γυναικών από χώρες μακρινές μεταξύ τους, που μιλάνε διαφορετικές γλώσσες και που, παρ' όλα αυτά, συναντήθηκαν για να ανταλλάξουν ιδέες για τον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και την πατριαρχία.

Η «Εκτός Εποχής», η πρώτη ζαπατιστική αντιπροσωπεία που συμμετέχει στο Ταξίδι για τη Ζωή, έφτασε στη Φρανκφούρτη στις 22 Σεπτεμβρίου, μετά από ένα μεγάλο ταξίδι που ξεκίνησε από τις εξεγερμένες κοινότητες της Τσιάπας, για να φτάσει στη Βιέννη στις 11 Σεπτεμβρίου του 2021, και από 'κει να μοιραστεί σε όλες τις γωνιές αντίστασης της ευρωπαϊκής γης.

Στη Φρανκφούρτη, τις συντροφισσες ζαπατίστας περίμεναν οι συντροφισσες από το Κουρδιστάν. Σε μια σειρά από συναντήσεις, οι συντροφισσες κούρδες μοιράστηκαν με τις γυναίκες των εξεγερμένων κοινοτήτων της Τσιάπας την ιστορία τους, το κίνημά τους, την ιδεολογία τους, τους μίλησαν για τον αγώνα για την απελευθέρωσή τους ως λαός και ως γυναίκες, τους μίλησαν για τον δημοκρατικό φεντεραλισμό.

Βασιλεία, Ελβετία

Στις 9 του Οκτώβρη περίπου 400 άτομα έκαναν πορεία μέσα από το κέντρο της Βασιλείας ως απάντηση στα ακροδεξιά καλέσματα της ίδιας μέρας, που χρησιμοποιούσαν ως αφορμή τα μέτρα κατά του κορωνοϊού.

Με αντιφασιστικά και αντικαπιταλιστικά συνθήματα, η πορεία πέρασε μέσα από το κέντρο της Βασιλείας και έκλεισε για λίγη ώρα την γέφυρα Wettstein απ' όπου είχαν σκοπό να περάσουν οι φασίστες. Σκοπός να μην αφήσουν τις ακροδεξιές ομάδες να επικρατήσουν στους δρόμους. Γιατί ο μόνος τρόπος δράσης στη σημερινή αλλά και στις επόμενες κρίσεις είναι να χτιστεί ένα μαζικό κίνημα από τα κάτω!

πηγή: <https://barrikade.info/article/4793>

Βερολίνο, Γερμανία

Εκκενώθηκε η Kōri Wagenplatz. Τον Ιούνιο του 2020 η Kōri Wagenplatz έλαβε την τελική απόφαση του δικαστηρίου για εκκένωση. Η αστυνομία ανακοίνωσε τον αποκλεισμό της γύρω περιοχής από την Πέμπτη 14/10 στις 15:00, οπότε και εγκαταστάθηκε στην τaráτσα του απέναντι κτιρίου, και στις 15/10 στις 10:00 εκκένωσε τον καταυλισμό. Το ίδιο βράδυ, πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη πορεία που έχει δει το Βερολίνο εδώ και σχεδόν μια δεκαετία, με 6000, περίπου, άτομα.

Η Kōri Wagenplatz αποτελεί έναν αυτοοργανωμένο χώρο

στέγασης για πάνω από 70 άτομα τα τελευταία 30 χρόνια. Αποτελεί σύμβολο της ριζοσπαστικής αντικουλτούρας του Βερολίνου με διασυνδέσεις σε όλη την Ευρώπη. Είναι σημαντικό να σημειωθεί πως η γεωγραφική θέση της Kōri Wagenplatz αποτελεί το τελευταίο αυτοοργανωμένο έδαφος στα δυτικά του Sprée. Η περιοχή αυτή, κατά τη δεκαετία των '90s, ήταν μια τεράστια κατειλημμένη έκταση. Κατά τη διαδικασία της κυριλοποίησης του Βερολίνου, στις αρχές του 2000, η τοπική κυβέρνηση πρότεινε δημοψήφισμα για την ανοικοδόμηση όλης της περιοχής περιμετρικά του Sprée. Το 80-90% του Βερολίνου τάχθηκε ενάντια σε αυτήν την πρόταση. Η τοπική κυβέρνηση, παρά το αρνητικό αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ξεκίνησε τη διαδικασία κυριλοποίησης όλης της περιοχής, διαδικασία η οποία συνεχίζεται μέχρι και σήμερα.

Αναλυτικότερη ανταπόκριση:

<https://apatris.info/verolino-enimerosi-apo-tin-poreia-toy/>

Βρυξέλες, Βέλγιο

Γύρω στις 30.000 διαδηλωτών κατέκλιναν το κέντρο των Βρυξελλών την Κυριακή 10 Οκτώβρη, απαιτώντας κλιματική δικαιοσύνη. Η πορεία καλέστηκε από πάνω από 80 οργανώσεις ενόψει του συνεδρίου του ΟΗΕ, του COP26, που θα γίνει στη Γλασκώβη και θα ξεκινήσει στις 31 Οκτώβρη.

Μετά από κάλεσμα της Ένωσης Ελευθεριακών Κομμουνιστών (Union Communiste Libertaire) εκατοντάδες αντικαπιταλιστές πήραν μέρος στην πορεία σε ένα ξεχωριστό μπλοκ. Στο κάλεσμα τους έγραψαν μεταξύ άλλων:

«Ο ζωντανός κόσμος απειλείται πλέον από την κλιματική αλλαγή, την αποσταθεροποίηση της βιοποικιλότητας, τη ρύπανση της γης και του νερού, την αποψίλωση των δασών... Ο περιβαλλοντολογικός αγώνας είναι ζωτικής σημασίας και έχει νόημα μόνο όταν είναι αντικαπιταλιστικός και απο-αναπτυξιακός. [...] Δεν μπορείς να τον ξεχωρίσεις από τον αγώνα για άμεση δημοκρατία και οικονομική ισότητα. Η οικοδόμηση της γέφυρας μεταξύ των κοινωνικών και περιβαλλοντικών αγώνων είναι θεμελιώδους σημασίας για μια περιβαλλοντολογική στρατηγική με μέλλον».

Ταξίδι των Ζαπατίστας στην Ευρώπη – Σλοβενία

Εκατοντάδες συντρόφισσες και σύντροφοι, σε ατμόσφαιρα γιορτής, υποδέχτηκαν στη Λιουμπλιάνα στις 4 Οκτώβρη, στο Αυτόνομο Κοινωνικό Κέντρο Μετέλκοβα, τη ζαπατίστικη αντιπροσωπεία. Πρόκειται για την πρώτη στάση των συντροφο(ισσ)ών στα Βαλκάνια ύστερα από πρόσκληση που τους απηύθυνε συντονισμός από τις βαλκανικές γεωγραφίες, με τον τίτλο «Travesía por la Vida – η Βαλκανική Διαδρομή». Το ταξίδι

πραγματοποιήθηκε με «περικοπές», όπως εξηγείται παρακάτω και στην ανακοίνωση του πανελλαδικού συντονισμού, την οποία επιλέξαμε να αναδημοσιεύσουμε αυτούσια.

Η ανακοίνωση:

«Με δεδομένη την πολιτική σκλήρυνσης των μέτρων σε σχέση με τα σύνορα ευρύτερα και την Ευρώπη-φρούριο, που έγινε ακόμη πιο αδιαπέραστη με πρόσχημα την πανδημία του Covid-19, το ελληνικό κράτος επιλέγει τον καθολικό αποκλεισμό της εισόδου στη χώρα σε πολίτες κρατών με τα οποία δεν έχει ισχυρές οικονομικές συμμαχίες ή/και συναλλαγές, πλην της δυνατότητας λήψης αδειών μετακίνησης για εξαιρετικούς λόγους. Αυτοί οι «εξαιρετικοί λόγοι», όπως είναι αναμενόμενο μέσα σε ένα καπιταλιστικό και νεοφιλελεύθερο πλαίσιο, αφορούν κυρίως την ελεύθερη διακίνηση του χρήματος, των εμπορευμάτων, του τουρισμού, καθώς και της παραοικονομίας και της φθηνής εργατικής δύναμης. Σίγουρα πάντως, ως «εξαιρετικοί λόγοι» δεν εννοούνται η ελεύθερη διακίνηση και οι συναντήσεις των αντιστάσεων και των αγώνων των από τα κάτω ενάντια στον καπιταλισμό, τον ρατσισμό, τον σεξισμό, τον милитарισμό, τον εθνικισμό, των αγώνων για γη και ελευθερία για την αυτοοργάνωση της παραγωγής, για την ελευθεριακή παιδεία, την υγεία ως όλον, την απελευθερωτική δημιουργικότητα, την αυτοδιαχείριση σε όλο το φάσμα της καθημερινότητας.

»Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο η συνάντηση με την αντιπροσωπεία των 177 συντρόφων και συντροφισσών Ζαπατίστας, που κατάφεραν να «εισβάλλουν» και βρίσκονται αυτή τη στιγμή στην Ευρώπη, δεν κατέστη εφικτό να πραγματοποιηθεί στο παρόν στη δική μας γεωγραφία.

»Ως πανελλαδικός συντονισμός για τη διοργάνωση του ταξιδιού των Ζαπατίστας στην Ελλάδα [...] θα παραμείνουμε συντονισμένες/οι στην προσπάθεια για τη συνάντηση των αντιστάσεων, των αγώνων μας, των ιδεών, των εμπειριών μας στη δική μας γεωγραφία, σε ένα από τα επόμενα «κύματα» του ταξιδιού των Ζαπατίστας στην Ευρώπη, που ακολουθούν τον χειμώνα και την άνοιξη του 2022.

»Ευχαριστούμε όλες και όλους τους συντρόφους και τις συντροφισσες που τόσους μήνες συμμετέχουν, στηρίζουν και συνεισφέρουν στις εκδηλώσεις και τις δράσεις μας, παρακολουθούν την εξέλιξη του ταξιδιού και του πανελλαδικού συντονισμού, και αναμένουν την άφιξη των compas στην Ελλάδα. Συνεχίζουμε τους αγώνες μας για τη ζωή, ενάντια στα κλειστά σύνορα και τους αποκλεισμούς, και δεσμευόμαστε να ανακοινώσουμε οτιδήποτε νεότερο προκύψει».

πηγή: <https://karavanizapatista.espivblogs.net/>

[Αυστρία] Το «τιρκουάζ» πλοίο βυθίζεται;¹

Τον Αύγουστο του 2021 κυκλοφόρησε στην Αυστρία το μυθιστόρημα «Salonfähig»² του Elias Hirschl. Ο ήρωας της ιστορίας διαβάζει Αριστοτέλη πίνοντας τον πρωινό του εσπρέσο, ρίχνει νομίσματα σ' έναν ζητιάνο, και στέλνει ως ανάδοχος γονιός μερικά ευρώ στο παιδί του στην Αφρική. Στη συνέχεια ανταμείβει πάντα τον εαυτό του μ' ένα κομμάτι Sachertorte (βιεννέζικο κέικ σοκολάτας!) και ησυχάζει. Ωστόσο οι πρόσφατες πολιτικές εξελίξεις στην Αυστρία ξεπερνούν σε μυθοπλασία και υπερβολή τους ήρωες του Hirschl, και αποκαλύπτουν τη σχέση της ιδιοκτησίας των μέσων με την πολιτική εξουσία και την ανεξαρτησία του λόγου.

Στις 6 Οκτωβρίου οι δικτικές αρχές –μετά από την εντολή της αρμόδιας εισαγγελίας για το οικονομικό έγκλημα και τη διαφθορά– πραγματοποιούν έφοδο στην καγκελαρία, στα κεντρικά του συντηρητικού κυβερνόντος κόμματος (ÖVP) της Αυστρίας, και στα γραφεία μέσω ενημέρωσης, και κατάσχουν σκληρούς δίσκους, διακομιστές, υπολογιστές και κινητά τηλέφωνα. Ο παραιτηθείς καγκελάριος της Αυστρίας, Sebastian Kurz, και οι στενοί αυλικόι του κατηγορούνται ότι δωροδόκησαν μέσα ενημέρωσης –όπως την εφημερίδα «Österreich»– με παραπάνω από 1 εκατομμύριο ευρώ δημόσιου χρήματος για εγκωμιαστικές δημοσκοπήσεις. Οι κατηγορίες αφορούν το διάστημα μεταξύ 2016-2018, όταν επικεφαλής του υπουργείου Οικονομικών ήταν ένας στενός «φίλος» του Kurz, ενώ ο ίδιος εκπροσωπούσε το Υπουργείο Εξωτερικών. «Αυτή η διαφθορά μέσω της διαφήμισης, αυτά τα deals δημοσιογραφίας και πολιτικής έχουν συνέπειες για την ίδια τη Δημοκρατία», επισημαίνει ο δημοσιογράφος Andy Kaltenbrunner³ – μια δημοκρατία που δεν έχει για

εντολοδόχο της τοπ λαό, αλλά παραμένει εθελόδουλη υποκύπτοντας σχεδόν πάντα στις υπαγορεύσεις της ολιγαρχίας του χρήματος.

Το συγκεκριμένο σκάνδαλο συσπείρωσε τον κυβερνητικό εταίρο των Πρασίνων, Werner Kogler, με όλα σχεδόν τα κόμματα της αντιπολίτευσης και λοιπές πολιτικές οργανώσεις από τον ελευθεριακό χώρο, με αποτέλεσμα την Πέμπτη 8 Οκτωβρίου να συγκεντρωθούν δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές και διαδηλώτριες μπροστά στα κεντρικά γραφεία του ÖVP στη Βιέννη, για να απαιτήσουν να εγκαταλείψει την εξουσία ο «Basti» (=Sebastian), φωνάζοντας συνθήματα κυρίως εναντίον της διαφθοράς.

Λίγες μέρες αργότερα ο καγκελάριος της Αυστρίας δηλώνει την παραίτησή του, για να επανέλθουν οι «σταθερές πολιτικές συνθήκες», όπως αναφέρει στη συνέντευξη τύπου, και στη θέση του προτείνει τον Alexander Schallenberg, ο οποίος μέχρι πρότινος ήταν Υπουργός Εξωτερικών. Ωστόσο το Αυστριακό Λαϊκό Κόμμα πλανάται πλάνην οικτράν αν πιστεύει ότι μια «αποκαθήλωση» σημαίνει και το τέλος της κυβερνητικής κρίσης, δεδομένου ότι ο Schallenberg, για ακόμη μια φορά, συνδέει τη μοίρα του με το «τιρκουάζ» πλοίο που βυθίζεται ...

✍ Louise

1. Στο λογότυπο του Αυστριακού Λαϊκού Κόμματος (ÖVP) –χριστιανοδημοκρατικό, συντηρητικό κόμμα– κυριαρχεί το τιρκουάζ χρώμα.
2. Salonfähig < απόδοση στα ελληνικά= ο κοινωνικά ανεκτός και κατάλληλος για τα κοσμικά σαλόνια.
3. Πολιτικός επιστήμονας, καθηγητής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και συνιδρυτής του ερευνητικού κέντρου «Medienhaus» στον τομέα των μέσων ενημέρωσης και δημοσιογραφίας, με έδρα τη Βιέννη. Στο παρελθόν εργάστηκε ως δημοσιογράφος στο πολιτικό ρεπορτάζ.

Ιστορίες ορατών τακτικών πολιτικής σχετικά με αόρατους ανθρώπους

Δεν απολογούμαστε για το άγχος και τη δυσφορία

Η πλατεία Βικτωρίας φέρει έναν βαρυσήμαντο συμβολισμό τόσο για τους ενοχλημένους (εθνικόφρονες κυρίως) κατοίκους, όσο και για την ίδια την προσφυγική εμπειρία, εφόσον τα τελευταία χρόνια η πλατεία έχει αποτελέσει σημείο ξεκούρασης, ενδιάμεσης στάσης, και ταυτόχρονα σημείο αποκλεισμού και αστεγίας ή κυνηγητού από συμμορίες αστυνομικών. Στο πλαίσιο αυτής της κοινωνικής συγκυρίας, μια καλλιτεχνική και απολίτικη ομάδα, σε συνεργασία με τον δήμο και το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, αποφάσισε να παρουσιάσει ένα τεράστιο έκθεμα με τον λόγο «We apologize for this discontent and stress that this may have caused you», υπογραμμίζοντας πως δεν αποτελεί μια θέση πάνω στη συζήτηση που διεξάγεται στη γειτονιά, αλλά μπορεί να αντανakλά ευρύτερα τα υποκειμενικά βιώματα από όλες τις πλευρές, και αποτελεί ένα «έναυσμα για σκέψη γύρω από το πώς να έρθουμε κοντά» (sic). Ωστόσο, παρατηρώντας τις τελευταίες επιχειρήσεις απομάκρυνσης των προσφύγων από την πλατεία, που πραγματοποιούνται από την αστυνομία και τον δήμο, σκεφτόμαστε πως ο συγκεκριμένος λόγος αντανakλά την ιδεολογία του ισχυρού, εκείνου δηλαδή που στιγματίζει καθημερινά τον πρόσφυγα ως εγκληματία, ως περιττό άνθρωπο –μη πολίτη με δικαιώματα– που αναζητά την απομάκρυνσή του από το αστικό ορατό πεδίο.

Με άλλα λόγια, η συστηματική βία που δέχεται ένας εκτοπισμένος άνθρωπος δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να τοποθετηθεί κατά ίσο τρόπο απέναντι στην εμπειρία ενός ενοχλημένου από τη φασαρία κατοίκου, και να αποτελεί την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος κατά τον καλλιτέχνη. Από την άλλη, ακόμα και σε μια αντίστροφη ερμηνεία του απολογουμένου υποκειμένου, η παραπάνω αναφερόμενη στοχοποίηση και υποβάθμιση καθημερινής ύπαρξης στην πλατεία, όχι μόνο των συγκεντρωμένων ανά φάσεις προσφύγων, αλλά ευρύτερα η ρατσιστική τακτική της αστυνομίας και οι εξευτελιστικές της πρακτικές, το τελευταίο πράγμα που μπορούν να θεωρηθούν από όσα την δέχονται είναι «ταλαιπωρία». Το συμπέρασμά μας είναι πως η πράξη της απο-πολιτικοποίησης, αποτελεί κατά πάσα πιθανότητα μια μορφή κακόγουστης τέχνης.

Η νόμιμη πολιτική του ελληνικού κράτους είναι τελικά η επαναπροώθηση

Υπάρχουν αρκετά περιστατικά τους τελευταίους μήνες που επιβεβαιώνουν την τακτική του ελληνικού κράτους στη διαχείριση των προσφυγικών ροών, όπως είναι η τακτική της επαναπροώθησης. Ωστόσο αυτή η τακτική δεν αποτελεί μια πεφωτισμένη ελληνική ρατσιστική πρωτοβουλία, αλλά συνδέεται με τη γενική αντι-μεταναστευτική πολιτική της Ε.Ε., με το παράδειγμα να είναι ο χαρακτηρισμός της Τουρκίας ως ασφαλή χώρα, ώστε αρκετές περιπτώσεις αιτημάτων ασύλου να απορρίπτονται αυτόματα, αν η χώρα προέλευσης είναι η Τουρκία.

Στις 23/09, έχουμε αναφορές πως μετανάστριες έφτασαν σε παραλία της Μεσσηνίας, ενώ οι αρχές αρνούνται αυτή την πληροφορία. Στις 05/09, καράβι με πρόβλημα στη μηχανή και με 84 άτομα εκπέμπει σήμα για βοήθεια στο λιμενικό κοντά στη Φολέγανδρο. Για μια εβδομάδα δεν μπορούσε να γίνει γνωστό πού βρίσκονται οι πρόσφυγες της βάρκας, καθώς δεν είχαν φτάσει στο λιμάνι. Τελικά οι συγκεκριμένοι άνθρωποι επέστρεψαν «μυστηριωδώς» σε λιμάνι της Τουρκίας. Συνολικά από τον Μάρτιο του 2020 έχουν καταγραφεί 637 push-backs με εμπλεκόμενα 17,775 άτομα.

Ταυτόχρονα, στα σύνορα της Πολωνίας-Λευκορωσίας, όπου οι θάνατοι προσφύγων λόγω εξάντλησης είναι καθημερινή πραγματικότητα, το κράτος της Πολωνίας, εκτός του υπάρχοντος αγκαθωτού συρματοπλέγματος, θα κατασκευάσει άμεσα ολόκληρο τείχος

αξίας 353 εκατομμυρίων ευρώ. Το θεμελιώδες κατηγορικό ζεύγος της δυτικής πολιτικής δεν είναι το φίλος-εχθρός, κατά τον Αγκάμπεν, αλλά εκείνο μεταξύ της γυμνής ζωής-πολιτικής ύπαρξης, ζωής-βίου, αποκλεισμού-περίληψης. Η γυμνή ζωή του homo sacer, του σημερινού πρόσφυγα, αποτελεί τη φονεύσιμη και άθυτη ζωή, εκείνη που μπορεί να θανατωθεί ατιμωρητή, χωρίς αυτό να αποτελεί κάποια προσφορά στη νεωτερική πολιτική.

Τα εγκαίνια της νέας κλειστής δομής στη Σάμο, ή αλλιώς τα εγκαίνια μιας παλιάς συνταγής

Εγκαινιάστηκε τέλος του Σεπτεμβρίου η νέα κλειστή δομή στη Σάμο, η οποία περιβάλλεται από διπλή περιφράξη ασφάλειας τύπου ΝΑΤΟ, σε συνδυασμό με όλα τα σύγχρονα συστήματα ελέγχου, και έξυπνο λογισμικό. Προηγήθηκε μια πυρκαγιά στο ξεπερασμένο μοντέλο της δομής στο Βαθύ, και το επικοινωνιακό επιτελείο της κυβέρνησης ρίχτηκε στο να σηματοδοτήσει ένα σημεινόμενο τέλος μιας παλιάς κουραστικής για τους κατοίκους κατάστασης.

Ο Μηταράκης –υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου– σε δηλώσεις του σημειώνει την αύξηση του ελέγχου στο υπόδειγμα-μοντέλο της νέας δομής, η οποία σχετίζεται άμεσα με τη μείωση των επιπτώσεων του μεταναστευτικού στον αστικό ιστό. Το σημαντικό της ατού είναι η ασφαλής απόσταση από χώρους κατοικίας, ο εξοστρακισμός της με άλλα λόγια ακόμα μια φορά στο αθέατο.

Στον λόγο του υπουργού η αυστηρότητα είναι συμπληρωματική έννοια και πρακτική της δικαιοσύνης. Μιλάει μάλιστα για «ευρωπαϊκή νέα προσέγγιση», μοιραζόμενος μαζί μας πως πράγματι η νέα κλειστή δομή χρηματοδοτείται αποκλειστικά από την Ε.Ε. (συγκεκριμένα μιλάμε για 43 εκατ. ευρώ), παρότι σε προηγούμενο χρόνο είχε αντιτεθεί σε κλειστού τύπου μοντέλα δομών.

Κάτι ακόμα ενδιαφέρον αποτελεί πως φαινομενικά η κλειστή δομή εγκλεισμού έχει δομηθεί πάνω σε στρώματα –θα λέγαμε– ευαλωτότητας και «συννοικιών», με διαχωρισμό δηλαδή ανάμεσα σε γενικό πληθυσμό, ασυνόδετα ανήλικα, ευάλωτες ομάδες όπως μονογονεϊκές οικογένειες, και γυναίκες και αλλοδαπούς που βρίσκονται σε προσωρινή κράτηση και αναμένεται η απέλασή τους (ΠΠΟΚΕΚΑ). Σύμφωνα με αυτή τη φαινομενικά «θετική» ρύθμιση, αποτελούν παράξενη φάρσα τα δύο ακόλουθα παραδείγματα:

Τα ασυνόδετα ανήλικα εξετάζονται από την κρατική πολιτική πλέον και ως αξιοποιήσιμη εργασιακή δύναμη, με την πρόσφατη συνεργασία ανάμεσα στο υπουργείο εργασίας και το ξενοδοχειακό επιμελητήριο Ελλάδος, χωρίς βέβαια να υπάρχει το οποιοδήποτε νομικό πλαίσιο προστασίας δικαιωμάτων για τα συγκεκριμένα παιδιά.

Ένα δεύτερο παράδειγμα που ισχύει από το 2020 είναι η κατάργηση της διάγνωσης της μετά-τραυματικής διαταραχής του στρες ως προϋπόθεση να κριθεί μια περίπτωση εκτοπισμένου ως «ευάλωτη». Η παραπάνω ρύθμιση είχε ένα σαφές νόημα ως μια ψυχο-πολιτική διάσταση της άσκησης βιοπολιτικής στα σώματα των προσφύγων, όπως ακόμα είχε μια πολιτική χρήση συμβολικής μετακίνησης ενός πρόσφυγα από τη θέση του εισβολέα, στη θέση του τραυματισμένου ευάλωτου πρόσφυγα, που χρήζει ανθρωπιστικής δυτικής βοήθειας. Η άρση λοιπόν της συγκεκριμένης ρύθμισης αποτελεί μια άρνηση πρόσβασης ακόμα και σε αυτή τη μορφή της επιτρεπόμενης από την κυριαρχία ευαλωτότητας. Αναρωτιόμαστε με βάση ποια κριτήρια θα διαμορφώνονται οι εν λόγω ομάδες των συννοικιών στις κλειστές δομές.

Ακόμα ένα σημείο κατασκευής αόρατων ζών βρίσκουμε και στις νέες αυστηροποιήσεις που εισάγει το σχέδιο νόμου του Αυγούστου του 2021, που αφορά την «Αναμόρφωση διαδικασιών απελάσεων και επιστροφών πολιτών τρίτων χωρών». Φαίνεται πως εισάγονται νέες τιμωρίες για ανθρώπους που αναζητούν κάτι καλύτερο στον ελλαδικό χώρο, εφόσον διευκολύνει τις διαδικασίες επιστροφής τους σε χώρα προέλευσης, και τίθεται μεγάλη βαρύτητα στη συμμόρφωση του ατόμου και τη συνεργασία του με τις αρχές. Στο επίπεδο όσων συμβαίνουν μέχρι να καταφέρουν να φτάσουν οι βάρκες σε κάποιο λιμάνι, ποινικοποιείται περαιτέρω η δράση διάφορων κατά καιρούς ΜΚΟ που κάνουν διάσωση στη θάλασσα, μιας που ο χώρος αρμοδιότητάς τους υποχρεούται να περνάει πρώτα μέσα από την Ελληνική Ακτοφυλακή και το Λιμενικό Σώμα.

■/κονσουλέλα

Σύνδεσμοι αναφορών:
<https://bit.ly/2ZGjPjK>
<https://bit.ly/3CzNpuw>
<https://bit.ly/3pVhLEe>
<https://bit.ly/2ZDZMHU>
<https://bit.ly/3CtVgtu>
<https://bit.ly/2ZAWRiC>
<https://bit.ly/3nL3Hub>

Περί αφομοίωσης και επικίνδυνης πολυσχιδείας

«Όμως ο μεταμοντερνισμός, με [...] την επικέντρωσή του μάλλον στο κείμενο παρά στο έργο, την τάση του στην αποδόμηση που προσεγγίζει τον μηδενισμό, την προτίμησή του μάλλον για την αισθητική παρά για την ηθική, πάει πολύ μακριά. Προχωρά πέρα από το σημείο μέχρι το οποίο μπορεί να υπάρχει οποιαδήποτε συνεκτική πολιτική, ενώ η πλευρά του μεταμοντερνισμού που επιδιώκει την ξεδιάντροπη προσαρμογή στην αγορά, τον τοποθετεί σταθερά στην τροχιά μιας επιχειρηματικής κουλτούρας η οποία είναι γνώρισμα του αντιδραστικού νεοσυντηρητισμού.

Το χειρότερο απ' όλα είναι ότι, ενώ ανοίγει μια ριζοσπαστική οπτική αναγνωρίζοντας την αυθεντικότητα των άλλων φωνών, η σκέψη του μεταμοντερνισμού αποκλείει αμέσως τις άλλες φωνές από την πρόσβαση σε καθολικές πηγές δύναμης, γκετοποιώντας τις εντός της αδιαφανούς ετερότητας, εντός της ιδιαιτερότητας του ενός ή του άλλου γλωσσικού παιχνιδιού. Επομένως αποδυναμώνει αυτές τις φωνές [...] σε έναν κόσμο ετεροβαρών συσχετισμών δύναμης. Το γλωσσικό παιχνίδι της κλίκας των διεθνών τραπεζιτών μπορεί να είναι αδιapέραστο για εμάς, αλλά αυτό δεν το καθιστά ισότιμο υπό την οπτική των συσχετισμών δύναμης με την εξίσου αδιapέραστη γλώσσα των μαύρων στα κέντρα των πόλεων».

~Harvey David,

«Η κατάσταση της μετανεωτερικότητας»,
εκδόσεις Μεταίχμιο, σελ.163-165

Θεωρούμε πως ακόμα και τα μέσα με τα οποία έρχεται η απώλεια της αυθεντικότητας του έργου τέχνης μπορούν να έχουν απελευθερωτικές δυνάμεις. Μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τους ανθρώπους για να εκφράσουν το εαυτό τους μέσα από την αποτύπωση της εμπειρίας τους, μέσα από τη δημοσίευση της δικής τους γλώσσας-γλωσσικού παιχνιδιού. Εδώ μοιάζει να επιβεβαιώνεται με έναν μεταμοντέρνο τρόπο μια παλιά θεώρηση του Benjamin που υποστήριζε την απελευθερωτική δύναμη του κινηματογράφου.¹

Στο παραπάνω απόσπασμα ο Harvey εστιάζει στον κατακερματισμό των αγωνιζόμενων ομάδων για τη διατήρηση της διαφορετικότητάς τους, και στην αδυναμία τους – στο τέλος – να αντισταθούν στο κυρίαρχο σύστημα. Εμείς δεδομένου των παραπάνω θα θέλαμε να σημειώσουμε την αφομοιωτική δύναμη του καπιταλιστικού συστήματος στη βάση του αυθεντικού έργου τέχνης. Αυθεντικό με την έννοια του ότι παράγεται από τους ίδιους τους καταπιεσμένους με τους τρόπους τους, ή με τρόπους που προσαρμόσαν στους δικούς τους και ας μην κατάγονται άμεσα από αυτούς.²

Δυο νοοτροπίες πιστεύουμε πως είναι κυρίαρχες και επιτρέπουν αυτή τη διαδικασία αφομοίωσης. Η μία απελευθερώθηκε μέσα από την κυριαρχία του μεταμοντέρνου στην πολιτιστική σφαίρα. Η δεύτερη συνδέεται με την πρώτη, και έχει να κάνει με τον καπιταλιστικό κύκλο παραγωγής που όταν αρχίσει δεν μπορεί να σταματήσει, πρέπει συνεχώς να επεκτείνεται. Το κεφάλαιο πρέπει συνεχώς να αυξάνεται μέσα από την επανεπένδυση του κέρδους που προέκυψε μέσα από τον καπιταλιστικό κύκλο παραγωγής.

Για να μην αδικήσουμε το μεταμοντέρνο, αναγνωρίζουμε την αξία του στην κριτική που έκανε στο μεταπολεμικό μοντέρνο (συγκεκριμένα ένα μέρος του μοντέρνου έγινε εκφραστής των μεγάλων επιχειρήσεων, και αφιερώθηκε ως τα άκρα στη λειτουργιστική/αποδοτική νοοτροπία που είναι σαφές ότι εξυπηρετούσε το κυρίαρχο σύστημα). Το μεταμοντέρνο έδωσε τη δυνατότητα να εκφραστούν οι διαφορετικές ομάδες με διαφορετικές ταυτότητες με τον δικό τους αυθεντικό τρόπο. Όμως, καθώς αναπαράγουν τον εαυτό τους μέσα στην ετερότητά τους, αποδυναμώνονται ενισχύοντας την ταυτότητα τους, αφού τελικά δεν υπάρχει ένα πλάνο, μια μετά-αφήγηση που να τους συνενώσει για να χτυπήσουν το σύστημα που γεννά την καταπίεσή τους. Έτσι ή θα περιδινούνται εντός του γκέ-το της διαφορετικότητάς τους, είτε θα αφομοιωθούν στην πλέον κυρίαρχη δύναμη, την καπιταλιστική οικονομία και κοινωνία. Δραματικά το μόνο που θα τους μείνει είναι το κουρέλι της διαφορετικότητάς τους, ενώ πίσω τους θα οργιάζει η καπιταλιστική εκμετάλλευση.

Συμπληρωματικά στα παραπάνω, είναι σαφές, όπως μπορούμε να δούμε και στο πρώτο μέρος του αποσπάσματος, πως η κυρίαρχηση της εικόνας χωρίς περιεχόμενο στο έργο τέχνης μπορεί να συνδεθεί με την καπιταλιστική «δίνα» για συνεχή κερδοφορία, η ημιζωή όλων των προϊόντων μετά τη νεοφιλελεύθερη επέλαση στα τέλη του 20ου αιώνα μίκρυνε, ο καπιταλιστικός κύκλος παραγωγής επιταχύνθηκε. Εκφρασμένο διαφορετικά, το μεταμοντέρνο παράγει περισσότερα και με μεγαλύτερη ευκολία έργα τέχνης προς πώληση, και ταυτόχρονα ενισχύει την καταναλωτική κουλτούρα μέσα από την εκλαΐκευση της τέχνης, και τη χρήση της για τη διάχυση της καπιταλιστικής νοοτροπίας στις μάζες.

Η απομάκρυνση του περιεχόμενου από την εικόνα έχει απελευθερωτικές δυνάμεις, όπως είπαμε, ταυτόχρονα όμως άφησε χώρο για την αποτελεσματικότητα να κυριαρχήσει και αυτό έγινε αφού έριξε ένα γερό χτύπημα σε όλες τις υπόλοιπες μεγάλες αφηγήσεις, γεννήματα του διαφωτισμού. Το μεταμοντέρνο, θεωρώντας τον εαυτό του υπεράνω πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής ζωής (άρα απολιτικό), αφού δεν το ένοιαζε το περιεχόμενο παρά μόνο η εικόνα, απλά άφησε τον καπιταλισμό να κυριαρχήσει.

Ακόμα αποδυναμώσε την εξουσία του καλλιτέχνη πάνω στην ανάθεση σημασίας στο έργο τέχνης, έτσι ώστε ο καθένας να αναθέτει ό,τι θέλει στο έργο τέχνης, κάτι πολύ θετικό εκ πρώτης όψης. Όμως αφού δεν έχουμε επιτύχει την ισοτιμία και έχουμε ανθρώπους «δουλικούς», με την έννοια του εξαναγκασμού που υποβάλουν στον άνθρωπο οι βιολογικές του ανάγκες (ή αλλιώς η ανάγκη να πουλάμε τις δημιουργικές μας δυνάμεις, άρα να εξαρτόμαστε από τον εργοδότη μας), τότε δεν είμαστε ελεύθεροι να αποφασίζουμε ή να αναθέτουμε νοήματα στα έργα τέχνης ή και σε οτιδήποτε άλλο (ή τουλάχιστον η δική μας ανάθεση νοήματος θα είναι πολύ ασήμαντη). Αυτοί που κατέχουν τη εξουσία και τη δύναμη αναθέτουν νόημα στα έργα τέχνης (και σε όλα τα άλλα όπως φαίνεται), αφού η αποτελεσματικότητα (αυτό που είναι αποτελεσματικό είναι χρήσιμο άρα μπορεί να παράξει χρήμα) όπως είπαμε κυριαρχεί σε τούτο τον κόσμο.

Η χυδαιότητα του μεταμοντέρνου σχίζει από τον τόπο

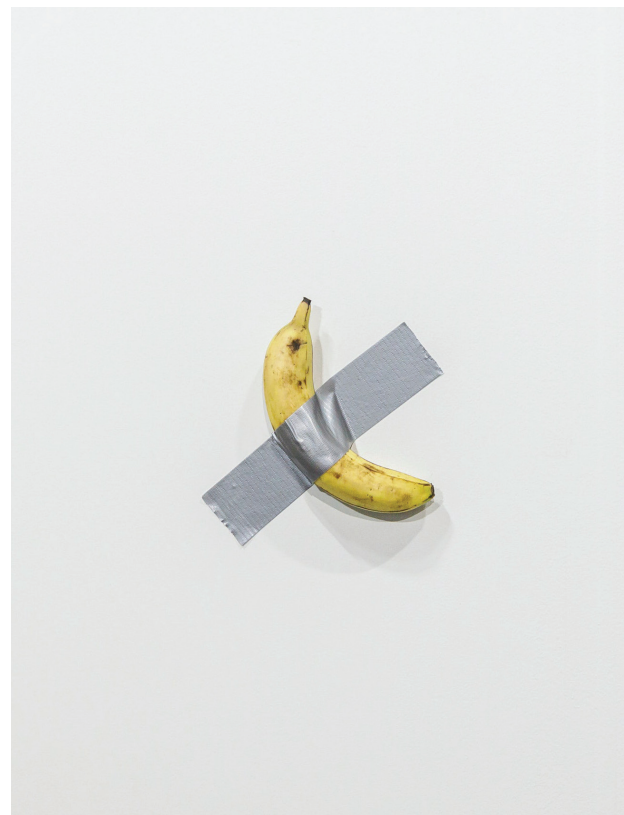
της παραγωγής του το έργο τέχνης για τα καλά πλέον, το απεκδύει από κάθε νόημα, και τραγικά μαζί με την αποδόμησή του, την εμφάνισή χιλιάδων μικρών θεωρήσεων και την παραγωγή τοπικών μικρών γλωσσικών παιχνιδιών, δίνει και νέα προϊόντα στη βιομηχανία της τέχνης. Και ο «ταπεινός» και «υπεράνω» μεταμοντέρνος καθώς νίβει τα χέρια του, παθαίνει ακριβώς αυτό που κατηγορήσε τον μεταπολεμικό μοντερνισμό, δηλαδή αφομοιώνεται υπηρετώντας το κυρίαρχο. Με έναν άλλο τρόπο ανοίγει δρόμο στον λαίμαργο καπιταλισμό να προσδώσει νόημα στο χωρίς περιεχόμενο έργο τέχνης, και αυτό το νόημα δεν είναι άλλο από το χρήμα.

■/ Μιλτιάδης Πρέχτος

1 Benjamin Walter, «Για το έργο τέχνης - τρία δοκίμια», εκδόσεις Πλέθρον

2 Δεν μπορούμε να πούμε πως οποιαδήποτε γνώση ή ανθρώπινο δημιούργημα είναι κτήμα ενός ανθρώπου ή μιας ομάδας μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή, αφού στηρίζεται πάνω στον κόπο ή την δημιουργία πολλών άλλων πριν από αυτούς.

Συμπληρωματικά για την εσωστρέφεια των κοινοτήτων μπορεί να δει κάποια το Richard Sennet η τυραννία της οικειότητας, εκδόσεις νεφέλη με μία έμφαση στο τελευταίο μέρος του Βιβλίου

Η «κανονικότητα» θέλει πιστοποιητικό

Τα εμβόλια αποτελούν αναμισβήτητα ένα από τα φλέγοντα θέματα όσον αφορά τη διαχείριση της covid-19. Έχουν διαπεράσει κάθετα, αλλά και οριζόντια, όλο το κοινωνικό σύνολο. Η υγεία, το όχημα της διαχείρισης των από τα κάτω, νοείται πια ως «εμβολιασμένος/η ή ανεμβολίαστος/η».

Ο καθένας και η κάθεμα κάνει με το σώμα του/της ό,τι επιθυμεί. Άλλωστε το ζήτημα δεν ήταν εξ' αρχής αμιγώς «ιατρικό» ή «επιστημονικό». Παρόλα αυτά, το δίπολο που υπάρχει, η αξία της πραγματικά ελεύθερης επιλογής, ο ρόλος του κράτους, ο κοινωνικός αυτοματισμός, είναι οι σημαντικοί παράγοντες που ορίζουν τις εξελίξεις.

Τα κράτη δεν χάσαν μία ευκαιρία πρώτης κλάσης για επιπλέον διαχωρισμούς και περιθωριοποίηση πληθυσμιακών ομάδων, πιστοποίηση σε κάθε κίνηση, κουρέλιασμα των «προσωπικών δεδομένων», ανάδειξη της υγείας σε όχημα για καταστολή, έλεγχο και επι-

τήρηση.

Το κράτος έχει αναγνωρίσει στην «υγεία» το κλειδί που ξεκλειδώνει τις εναπομείναντες κερκόπορτες του ελέγχου και της επιτήρησης του πληθυσμού. Θα το χρησιμοποιήσει μέχρι τέλους. Δυστυχώς, το μέλλον δείχνει ότι ο κορωνοϊός δεν θα είναι απαραίτητα το τέλος της συνθήκης αυτής, αλλά αντιθέτως. Αν ο ιός «κοπάσει» και «εξαφανιστεί», τότε θα υπάρχει ήδη έτοιμο το επόμενο πλάνο «έκτακτης ανάγκης» για να εφαρμοστεί πάνω μας.

Καιρός να πάρουμε τα μέτρα μας και εμείς. Ενάντια στους κρατικούς διαχωρισμούς να γυρίσουμε τη βία της τρομοκρατίας σε κράτος και αφεντικά.

■/ καρόσι

Συνέντευξη με έναν πολίτη Β κατηγορίας 10 ερωτήσεις που πάντα ήθελες να κάνεις σε κάποιον που δεν έχει κάνει το εμβόλιο

Γιατί δεν θέλετε να κάνετε το εμβόλιο;

Ο πρώτος λόγος έχει να κάνει με το πώς αντιλαμβάνομαι την υγεία σε αντιδιαστολή με το πώς την αντιλαμβάνεται το κράτος και οι φαρμακευτικές εταιρίες, ενώ ο δεύτερος και σημαντικότερος λόγος είναι η υποχρεωτικότητα μιας τέτοιας υγειονομικής εκστρατείας και ό,τι αυτό συνεπάγεται. Στον σύγχρονο τρόπο ζωής μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής υπάρχει συνεχής παραγωγή νέων ασθενειών, που ακολουθείται από μια εξίσου συνεχή παραγωγή νέων φαρμάκων, που όλο και συχνότερα απευθύνονται σε όλο και πιο υγιείς ανθρώπους. Κάτι τέτοιο μπορεί να φαίνεται εντελώς παράλογο σε εμάς, αλλά για τον καπιταλισμό η παραγωγή φαρμάκων που απευθύνεται στο υγιές κομμάτι του πληθυσμού είναι μια πολύ κερδοφόρα διαδικασία, καθώς ο υγιής πληθυσμός είναι σαφώς περισσότερος από αυτόν που υποφέρει από κάποια ασθένεια. Υπό αυτό το πρίσμα θα μπορούσε να φανεί λογικό το ότι το μεγαλύτερο κομμάτι των κεφαλαίων των φαρμακευτικών εταιριών για την έρευνα κατευθύνεται στην ανδρική καράφλα και όχι στα αντιβιοτικά. Παράλληλα, όλο και πιο συχνά οι φαρμακευτικές εταιρίες λανσάρουν όλο και πιο νέα σκευάσματα, που έχουν από αμφισβητούμενα αποτελέσματα μέχρι και τεράστιες παρενέργειες, με γνώμονα τη γρήγορη κατοχύρωση νέων πατεντών και τη συνεπακόλουθη αύξηση των κερδών τους. Μπορεί η δράση των φαρμακευτικών μαφιών να έχει περάσει στη συλλογική λήθη, αλλά ο κατάλογος των εγκλημάτων δεν έχει τέλος: Από τις δωροδοκίες υγειονομικών για συνταγογράφηση φαρμάκων που είναι άχρηστα και τα πειράματα σε ανθρώπους στον τρίτο κόσμο, ως την κυκλοφορία σκευασμάτων εν γνώσει των –ακόμη και θανάσιμων– παρενεργειών που προκαλούσαν, όπως το ταλκ της Johnson & Johnson που περιείχε αμιάντο.

Τα εμβόλια για την covid-19, όπως και γενικώς τα εμβόλια, απευθύνονται στο μεγαλύτερο ποσοστό τους στον υγιή πληθυσμό, όποτε υπάρχουν και υψηλότερες απαιτήσεις για την τεκμηρίωση της αναγκαιότητας και της ασφάλειάς τους. Παρ' όλα αυτά, τα εμβόλια για την covid-19 έχουν τουλάχιστον μετριάσει τις προβλέψεις για το ποσοστό κάλυψης, όσο και για το τείχος ανοσίας. Κυκλοφόρησαν με προσωρινή άδεια έγκρισης και η τρίτη φάση των δοκιμών γίνεται στον γενικό πληθυσμό, όποτε έχουμε ένα τεράστιο δείγμα για τα αποτελέσματά τους. Υπάρχει παντελής αδιαφορία για την καταγραφή των παρενεργειών τους και της αποτελεσματικότητάς τους, φτάνοντας στο σημείο μια τυπική ιατρική διαδικασία, όπως η εξέταση της επίδρασης του εμβολίου/φαρμάκου στον κάθε οργανισμό

(κίτρινα φυλλάδια) και η επιβεβαίωση της αποτελεσματικότητάς του, να αποτελεί ταμπού. Παρ' όλη την αδιαφορία όμως, αναφέρονται συνεχώς πιθανές παρενέργειες, πολλαπλάσιες από ένα συνηθισμένο εμβόλιο, που δεν εξετάζονται ούτε σε σχέση με το εμβόλιο αλλά ούτε και σε σχέση με το ιστορικό του ασθενή, με αποτέλεσμα να καθιστούν επισφαλή τα συγκεκριμένα εμβόλια στη δημόσια σφαίρα.

Το πρώτο είναι η διεύρυνση της βιοπολιτικής διαχείρισης, δηλαδή του ελέγχου του κράτους πάνω στην έμβια ζωή, την εργασία, την κυκλοφορία, κ.λπ. Η βιοπολιτική διαχείριση από το κράτος είναι μια πολιτική που ήταν για χρόνια γνώστη στους μετανάστες στον ελλαδικό χώρο, από τον συνεχή μόχθο τους για την εξασφάλιση της πράσινης κάρτας, που τους εξασφάλιζε τυπικά τουλάχιστον την πρόσβαση σε μια δουλιά με ένσημα, την ελεύθερη κυκλοφορία κ.ά.

Ποια είναι η γνώμη σας για τον υποχρεωτικό εμβολιασμό;

Έχει τρία καταστροφικά αποτελέσματα για τους εξουσιαζόμενους που βρίσκονται από τα κάτω. Το πρώτο είναι η διεύρυνση της βιοπολιτικής διαχείρισης, δηλαδή του ελέγχου του κράτους πάνω στην έμβια ζωή, την εργασία, την κυκλοφορία, κ.λπ. Η βιοπολιτική διαχείριση από το κράτος είναι μια πολιτική που ήταν για χρόνια γνώστη στους μετανάστες στον ελλαδικό χώρο, από τον συνεχή μόχθο τους για την εξασφάλιση της πράσινης κάρτας, που τους εξασφάλιζε τυπικά τουλάχιστον την πρόσβαση σε μια δουλιά με ένσημα, την ελεύθερη κυκλοφορία κ.ά. Τηρούμενων των αναλογιών, θα μπορούσαμε να πούμε ότι το κράτος διευρύνει τη χρήση αυτού του «όπλου» που λέ-

γεται κατάσταση εξαίρεσης, επεκτείνοντάς το πλέον και σε ένας μέρος των ντόπιων – και ενσωματώνοντάς το στις ήδη υπάρχουσες εξαιρέσεις του φύλου, της φυλής και της τάξης, διευρύνοντας τον διαχωρισμό των εξουσιαζόμενων. Μέσω του πράσινου υγειονομικού πιστοποιητικού, λοιπόν, δεν διακυβεύεται μόνο το αν θα βρεις δουλειά, και τι δουλειά θα είναι αυτή, αλλά και η ελεύθερη κυκλοφορία και τα ταξίδια. Παράλληλα, βέβαια, διακυβεύεται και η διεύρυνση του «οπλοστασίου» του κράτους για την αντιμετώπιση κάθε εχθρού.

Το δεύτερο καταστροφικό αποτέλεσμα είναι η υποβάθμιση της δημοσίας υγείας, που έρχεται ως αποτέλεσμα της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης της πανδημίας, της οποίας αποτέλεσμα είναι και η αποκλειστική στήριξη στην εκστρατεία μαζικού εμβολιασμού. Με το ξέσπασμα της covid-19, ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης επέβαλε lockdown, ώστε να κερδίσει χρόνο για να «ενισχύσει» το σύστημα υγείας. Δηλώνει όμως στις 04/07/2021, και ενώ βρίσκεται σε εξέλιξη η επιχείρηση ελευθερία, πως «έχουμε περιφερειακά νοσοκομεία, μερικές φορές, περισσότερα από όσα θα πρέπει να έχουμε. Δεν γίνεται να έχουμε τρία νοσοκομεία μέσα σε ακτίνα 20-30 χιλιομέτρων γιατί όλοι ήθελαν ένα νοσοκομείο στην πόλη τους, και να περιμένουμε ότι θα έχουμε τρία καλά νοσοκομεία», επιβεβαιώνοντας τις φήμες ότι η κυβέρνηση έχει στο στόχαστρό της 63 νοσοκομεία. Έτσι λοιπόν συμπεραίνουμε ότι η αποκλειστική χρήση των εμβολίων από το κράτος, στοχεύει όχι μόνο στο να μην διακόψει τη νεοφιλελεύθερη πολιτική του στην υγεία, αλλά και να τη διευρύνει. Η ενίσχυση του συστήματος υγείας προϋποθέτει προσλήψεις γιατρών, και κατασκευή νοσοκομείων, που το κράτος θα πρέπει να χρηματοδοτεί για πάντα, εν αντιθέσει με τον καθολικό εμβολιασμό, που κατευθύνει τις χρηματοδοτήσεις στο φαρμακευτικό κεφάλαιο για την τουλάχιστον αμφισβητούμενη αντιμετώπιση ενός μόνο ιού. Μια ιστορία γνώστη και από τις παραγγελίες εκατομμυρίων εμβολίων για την H1N1, που μπορεί τελικά να μην χρειάστηκαν ποτέ, εν αντιθέσει με το υγειονομικό προσωπικό που θα μπορούσε να είχε προσληφθεί τότε, και να ήταν διαρκώς χρήσιμο.

Το τελευταίο και πιο καταστροφικό από όλα είναι η αμφισβήτηση από το κράτος κεκτημένων της ανθρωπότητας, που κερδήθηκαν με αγώνες την περίοδο μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο: Η αυτοδιάθεση του σώματος, βασικό επίδικο του φεμινιστικού κινήματος, η απαγόρευση –τουλάχιστον στον δυτικό κόσμο– του εξαναγκασμού συμμετοχής σε ιατρικά πειράματα ή σε οποιαδήποτε μη συναινετική ιατρική πράξη, που πραγματοποιήθηκε μετά τις αποκαλύψεις για ιατρικά πειράματα σε εβραίους από

► τη ναζιστική Γερμανία, και τέλος, το πιο διαρκές επίδικο των κινημάτων, η ελευθερία της κίνησης.

Τι θα λέγατε σε κάποιον που θέλει να κάνει το εμβόλιο;

Θεωρώ βασική αξία την αυτοδιάθεση του σώματος, όπου ο κάθε ένας και η κάθε μία μπορεί να κάνει ό,τι θέλει με το σώμα, την υγεία και τη ζωή της. Ο εμβολιασμός μπορεί να μην κατάφερε να προστατέψει τους «άλλους» χτίζοντας το πολυπόθητο τείχος ανοσίας, και να μην κατάφερε να σταματήσει τη μετάδοση του covid-19. Παρ' όλα αυτά, και με τα μέχρι στιγμής δεδομένα, φαίνεται να προστατεύει το άτομο που έχει κάνει το εμβόλιο, μειώνοντας την πιθανότητα να νοσήσει σοβαρά – βεβαία υπάρχει ένα μεγάλο ζήτημα με την τρομοκρατία, τον εκβιασμό και τη δωροδοκία, με στόχο την επιβολή αποφάσεων για το σώμα, την υγεία και τη ζωή. Εδώ πρέπει να επισημάνω το σημαντικότερο ζήτημα που προκύπτει από το ότι το συγκεκριμένο δικαίωμα [στον εμβολιασμό] συνοδεύεται από ένα προνόμιο, που δίνεται σε όσες/ους ασκήσουν το δικαίωμά τους να εμβολιαστούν, και που δεν έχει καμία σχέση με την υγεία, αλλά έχει να κάνει με την εργασία, την ψυχαγωγία και τη μετακίνηση. Έτσι, προκύπτει το ζήτημα της αποδοχής ενός προνομίου, που είναι η άλλη όψη της κατάργησης ενός δικαιώματος, άσχετα αν κάποιος το έχει ασκήσει ή όχι, δηλαδή άσχετα με το αν έχει κάνει το εμβόλιο ή όχι. Ως εκ τούτου, παρ' όλο που δεν θεωρώ ότι μπορεί κάποιος να απαρνηθεί το προνόμιο που συνοδεύει τον εμβολιασμό του, όσο και αν το θέλει, μπορεί τουλάχιστον να μην το ασκήσει ηθελημένα. Να μην δέχεται να επιδεικνύει το πράσινο πιστοποιητικό του, και να απολαμβάνει τα προνόμια που απορρέουν από αυτό, όπως π.χ. είδαμε να συμβαίνει στη Γαλλία, με την επιλογή εμβολιασμένων να «κάψουν» τα πράσινα πιστοποιητικά τους.

Θεωρείτε ότι έχετε κάποιο προνόμιο –δηλαδή την πρόσβαση σε εμβόλιο– ώστε να μπορείτε να το αρνηθείτε, ας πούμε, σε σχέση με κάποιο κάτοικο του τρίτου κόσμου;

Ο κάθε άνθρωπος που ζει στη δύση, ανάλογα και με το φύλο, τη φυλή, αλλά και την τάξη, σαφώς έχει πολλά προνόμια. Από εκεί και πέρα, η διατύπωση του «δικαιώματος στον εμβολιασμό» ως προνομίου από κάποιον που ανήκει στο σωστό φύλο, φυλή, και τάξη, εξ ονόματος των κατοίκων του τρίτου κόσμου είναι βαθιά οριενταλιστική, ειδικά όσον αφορά στο ζήτημα της πρόσβασης των πολιτών του τρίτου κόσμου σε νέες θεραπείες. Μπορεί κανείς να διαβάσει ένα πλήθος καταγγελιών για κυκλοφορία φαρμάκων στον τρίτο κόσμο, πριν ακόμη την κυκλοφορία τους στην Ευρώπη, για να πραγματοποιηθεί η τρίτη φάση δοκιμών, και να έρθουν στην Ευρώπη ασφαλή. Μιλάμε για αυτήν την κακή πρακτική των φαρμακοβιομηχανιών και των κυβερνήσεων, να σε εξαναγκάζουν να συμμετέχεις σε πειραματικές θεραπείες χωρίς την πλήρη ενημέρωση και συγκατάθεσή σου, όπως περίπου συμβαίνει με την εκστρατεία εμβολιασμού στον δυτικό κόσμο. Δεν θα μπορούσα να χαρακτηρίσω προνόμιο αυτή την πρακτική, και πιθανότατα οι άνθρωποι που την έχουν πληρώσει με την ζωή τους στο παρελθόν στην Αφρική μάλλον θα συμφωνούσαν μαζί μου. Είναι τελείως αποικιοκρατικό το να συζητάμε για τα προβλήματα αυτών των μη προνομιούχων ανθρώπων, αγνοώντας τελείως οι περισσότεροι/ες τις κοινωνικές, κλιματολογικές, στεγαστικές συνθήκες και την απλή πρόσβασή στο νερό των κατοίκων της συγκεκριμένης περιοχής της γης.

Το κράτος προωθεί το δίπολο, χαρακτηρίζοντας τους πολίτες κοινωνικά υπεύθυνους και ψεκασμένους. Θα βλέπατε τον εαυτό σας σε

κάποιον από τους χαρακτηρισμούς;

Προσωπικά δεν χωράω σε κανένα δίπολο που μπαίνει από το κράτος. Το να βάλεις έναν θεσμό κατεξοχήν κοινωνικά ανεύθυνο να κρίνει το ποιος είναι ο κοινωνικά υπεύθυνος, είναι σαν ένας εφοπλιστής να κρίνει ποιος είναι καλός συνδικαλιστής. Δυστυχώς όμως, το κράτος έχει καταφέρει να επανανοηματοδοτήσει την έννοια του ψεκασμένου και του κοινωνικά υπεύθυνου. Στο παρελθόν, το να χαρακτηρίζεις κάποιον ψεκασμένο σήμαινε ότι ήταν ένας άνθρωπος με ακροδεξιές καταβολές που επικαλούνταν ανορθολογικά επιχειρήματα. Πλέον, το κράτος κατάφερε να χαρακτηρίζεται έτσι οποιοσδήποτε ασκεί κριτική στην υγειονομική πολιτική του. Παράλληλα είδαμε να αλλάζει και η έννοια της κοινωνικής υπευθυνότητας, και να γίνεται συνώνυμο της συμπεριφοράς του ανθρώπου που μένει κλεισμένος στο σπίτι, που υπακούει τις οδηγίες του κράτους και των ειδικών, και μένει κοινωνικά αποστασιοποιημένος, δηλαδή το ακριβώς αντίθετο της έννοιας του κοινωνικά υπεύθυνου.

Το να βάλεις έναν θεσμό κατεξοχήν κοινωνικά ανεύθυνο να κρίνει το ποιος είναι ο κοινωνικά υπεύθυνος, είναι σαν ένας εφοπλιστής να κρίνει ποιος είναι καλός συνδικαλιστής. Δυστυχώς όμως, το κράτος έχει καταφέρει να επανανοηματοδοτήσει την έννοια του ψεκασμένου και του κοινωνικά υπεύθυνου.

Ποια πιστεύετε ότι είναι η ενδεδεδειγμένη διαχείριση για την πανδημία του covid-19;

Θεωρώ ότι αν, από την αρχή της covid-19, το πιο κοινωνικά υπεύθυνο κομμάτι της κοινωνίας έσπαγε την κοινωνική αποστασιοποίηση που επέβαλε το κράτος, κρατούσε μια κριτική στάση στα εργαλεία του κράτους για την αντιμετώπιση της πανδημίας, και αντέτεινε τη συλλογική διαχείριση της κατάστασης από τους από τα κάτω, τότε τα αιτήματα θα ξεπηδούσαν από μόνα τους. Θα άνοιγε μια τεράστια βεντάλια, από το σπάσιμο της καραντίνας και της κοινωνικής περιθωριοποίησης των νοσούντων με τις βαρύτατες ψυχολογικές συνέπειες, την ελεύθερη πρόσβαση σε διαγνωστικά τεστ, την αποτροπή δημιουργίας υγειονομικών διαβατηρίων, την αντίσταση στο κλείσιμο υγειονομικών μονάδων και την ιδιωτικοποίησή τους, και την διεκδίκηση της ελεύθερης πρόσβασης σε αξιοπρεπή υγεία για όλους, μέχρι την προστασία του περιβάλλοντος, τις καλύτερες συνθήκες στέγασης, τη λιγότερο εντατική εργασία, και τη διεύρυνση της πρόσβασής και της ποιότητας σε Μ.Μ.Μ.

Πώς βλέπετε τις διαμαρτυρίες που ξεπηδάνε ενάντια στα εμβόλια και τον υποχρεωτικό εμβολιασμό;

Κάπως σαν τους αγανακτισμένους, αλλά απουσιάζει η αριστερά και η αναρχία, γιατί τώρα είναι κοινωνικά υπεύθυνες. Καταρχάς το πρόβλημα είναι πως τις σνομπάρει το μεγαλύτερο μέρος αυτού του προοδευτικού κομματιού της κοινωνίας που αποκαλούμε κίνημα, υιοθετώντας προκαταβολικά την κρατική αφήγηση περί ψεκασμένων, ακροδεξιών –αφήγηση που έχει καθολική αποδο-

χή στη βουλή, από τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. μέχρι τη Ν.Δ. Ας πάμε στο θέμα μας, δηλαδή στις ίδιες τις διαμαρτυρίες: Θα μπορούσαμε να πούμε ότι προκαλούν αμηχανία, με ένα αρκετά θόλο μείγμα ανθρώπων, χωρίς πολιτικά χαρακτηριστικά, όπου μέχρι στιγμής χωράνε οι πάντες, επενδυμένες με μια κουλτούρα λαϊκού ξεσηκωμού (που έχουμε δει στο παρελθόν να επενδύουν σε αυτήν κόμματα από τη Ν.Δ. και το ΠΑ.ΣΟ.Κ. μέχρι και κομμάτια της αριστεράς). Κάπως έτσι, ακροδεξιές και φασιστικές ομάδες βρίσκουν χώρο και συμμετέχουν, προσπαθώντας να φτιάξουν μια κοινωνική βάση που τα προηγούμενα χρόνια είχαν χάσει τελείως, και αυτό μου φαίνεται τρομακτικό.

Έχετε βιώσει ρατσισμό, κοινωνικό αυτοματισμό, πίεση ή αποκλεισμό;

Αναμφίβολα, από το ξέσπασμα της covid-19 το κράτος μέσω των Μ.Μ.Ε. προσέφερε σε μεγάλες δόσεις φόβο, και δυστυχώς αυτός ο φόβος κατάφερε να κυριεύσει τους ανθρώπους και να δημιουργήσει απεχθή κοινωνικά αντανακλαστικά. Κατά τη γνώμη μου, αυτή η εκστρατεία φόβου θα μπορούσε να συγκριθεί μόνο με την εκστρατεία τρόμου που πραγματοποιήθηκε μετά από τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, φτάνοντας στο σημείο να ενεργοποιήσει αντανακλαστικά στην κοινωνία, στο σημείο π.χ. που το να είσαι μουσουλμάνος έγινε συνώνυμο του βομβιστή. Αυτή τη στιγμή η διαχείριση της covid-19 από την κοινωνία θυμίζει επικίνδυνα την απαρχή του AIDS, τότε που ο φόβος και η ημιμάθεια επέβαλαν τον αποκλεισμό των νοσούντων, και τη δημιουργία ταμπού γύρω από την ασθένεια.

Πώς επηρεάζει τη ζωή σας η μη λήψη του πρασίνου πιστοποιητικού;

Εντάξει, τώρα θα έπρεπε να αναφερθώ μάλλον στο ότι θα πρέπει να δεχτώ όποια εργασία μου προσφερθεί –καθώς οι ανεμβολίαστοι εργαζόμενοι έχουν επικηρυχθεί– και στο ότι θα πρέπει να σταματήσω να πηγαίνω σε μέρη που μου άρεσαν στο παρελθόν, όπως σε μπαρ και σινεμά. Όλα αυτά όμως είναι όψεις του ίδιου νομίσματος, ενός νέου διαχωρισμού, ενός νέου συνόρου ανάμεσα στους υγιείς και κοινωνικά υπεύθυνους, και στους μολυσματικούς, μαρικούς, ανεμβολίαστους. Πέρα από τα άμεσα εκδικητικά μέτρα που παίρνει το κράτος απέναντι στον απείθαρχο, καλλιεργεί τον ρατσισμό και παρακινεί την υπόλοιπη κοινωνία να αυτενεργήσει ενάντια στους ανεμβολίαστους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αμνηστία στους εργοδότες που θα απολύσουν ανεμβολίαστους εργαζόμενους.

Τι πιστεύετε ότι θα συμβεί στο μέλλον;

Από την αρχή της covid-19, πέρα από αυτούς που πίστευαν ότι θα λογαριαστούν μετά, νομίζω οι υπόλοιποι ξέραμε ότι δεν υπάρχει επιστροφή στην κανονικότητα – κάτι που προφανώς επιβεβαιώνεται συνεχώς, και ένα πολύ ενδιαφέρον παράδειγμα για το μέλλον που μας επιφυλάσσεται είναι οι φετινές πυρκαγιές, όπου το κράτος αξιοποίησε πλήρως την καταστροφική για τον άνθρωπο, αλλά συμφέρουσα για το κράτος, διαχείριση της covid-19: Παράλογα lockdown στα δάση, άρνηση του κράτους να παρέχει τους απαραίτητους πόρους για την αντιμετώπιση των πυρκαγιών, μέχρι το σχέδιο «112». Μόνο που αυτή την φορά σε καλούσε να εγκαταλείψεις το σπίτι, αντί να κλειστείς μέσα σε αυτό. Αν δεν μπουτ τα αναγκαία αναχώματα, αυτή η πολιτική θα συνεχιστεί για πάντα.

Τα πιστοποιητικά του ελληνικού κράτους: από τα κοινωνικά στα υγειονομικά φρονήματα

Ένα ρατσιστικό Υπουργείο Υγείας και Εργασίας

Στις 22 Ιουλίου του φετινού καλοκαιριού πέρασε η τροπολογία για τους εμβολιασμούς, η οποία έδωσε στο υπουργείο υγείας τη δικαιοδοσία ώστε να συμπεριλαμβάνει κλάδους εργαζομένων στον υποχρεωτικό εμβολιασμό «βάσει των υγειονομικών αναγκών». Στην ουσία πρόκειται για διάταξη η οποία δίνει τη δυνατότητα στο υπουργείο Υγείας να ασκεί τα καθήκοντα του υπουργείου Εργασίας. Η τροπολογία ψηφίστηκε από ΝΔ και ΚΙΝΑΛ, ενόσω υπουργός ήταν ο Β. Κικίλιας.

Η εφαρμογή του νόμου, ωστόσο, βρίσκεται στη δικαιοδοσία του νέου υπουργού Θανάση Πλεύρη. Ο Πλεύρης καλείται επομένως να ασκήσει (ρατσιστική) πολιτική υγείας και εργασίας στη βάση υγειονομικών, κοινωνικών και ταξικών διακρίσεων, κάτι στο οποίο άλλωστε είναι τόσο καλά εκπαιδευμένος σύμφωνα με τις ιδεολογικές του πεποιθήσεις και τις ιστορικές του αναφορές. Το (ρατσιστικό) κράτος έχει μνήμη και συνέχεια.

Είναι απαρτχάιντ;

Προφανώς η διεύρυνση της υποχρεωτικότητας έκοτε είναι μονόδρομος. Η αντίδραση του κινήματος απέναντι στη νέα ρύθμιση ήταν να τη χαρακτηρίσει ως ένα νέο υγειονομικό (ή σκέτο!) απαρτχάιντ. Είναι, όμως το απαρτχάιντ εκείνο το ιστορικό παράδειγμα που αντλεί στοιχεία ομοιότητας με το σήμερα;

Η αλήθεια είναι πως δομικό χαρακτηριστικό του «απαρτχάιντ» ως ιστορικού προηγούμενου είναι η διάκριση, από την οποία άλλωστε ετυμολογείται η λέξη (apart = χωριστός). Και όντως η σημερινή κρατική πολιτική διακρίσεων στη βάση υγειονομικών κριτηρίων είναι μια ρατσιστική πολιτική. Η μεγάλη, όμως διαφορά ανάμεσα στο σήμερα και το τότε βρίσκεται στην ελεύθερη επιλογή.

Σύμφωνα με τις πολιτικές του απαρτχάιντ, η διαίρεση του πληθυσμού ανάμεσα σε λευκούς και μη-λευκούς, άρα και η επακόλουθη κοινωνική και γεωγραφική διαίρεση του νοτιοαφρικάνικου εδάφους στις δύο αυτές κατηγορίες, δεν ενσωμάτωνε την ελεύθερη επιλογή της φυλής. Δεν επέλεγες το χρώμα του δέρματος ή της φυλής που γεννιόσουν. Ήταν ένα κληρονομικό στίγμα το οποίο σε ακολουθούσε σε ολόκληρη τη ζωή, και για το οποίο δεν χώραγε διόρθωση ή μεταμέλεια.

Η νέα φρονηματική νόρμα

Η σημερινή κατάσταση με το πιστοποιητικό εμβολιασμού θυμίζει λιγότερο το απαρτχάιντ. Το ελληνικό κράτος δίνει την επιλογή του δωρεάν εμβολιασμού στην επικράτεια του πληθυσμού με πρόσβαση σε ΑΜΚΑ (ή προσωρινό ΑΜΚΑ για μετανάστες), ώστε να αρθούν οι απαγορεύσεις και να επανενταχθεί το άτομο στην φρονηματική νόρμα της συστράτευσης στον πόλεμο ενάντια στον εχθρό, τον κορωνοϊό.

Γιατί όμως πρέπει να πάμε τόσο μακριά, στα νότια της Αφρικής για να βρούμε ένα ιστορικό ανάλογο, όταν η σύγχρονη ιστορία του ελληνικού κράτους έχει να μας προσφέρει τέτοιο πλούτο διακρίσεων, αποκλεισμών και διώξεων; Το ελληνικό παράδειγμα των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων μάς χαρίζει τόσο πολλά συμπεράσματα, ώστε το ταξίδι στη μακρινή Αφρική τελικά να μοιάζει αχρείαστο.

Το πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων

Το μεταπολεμικό κράτος της δεκαετίας του 1920 μέχρι

τη μεταπολίτευση καθορίστηκε από το βαθύ ρόλο του στρατού στη ρύθμιση της κοινωνικής ζωής. Ο Ν. Αλιβιζάτος στο βιβλίο «Οι πολιτικοί θεσμοί σε κρίση 1922-1974: Όψεις της ελληνικής εμπειρίας» (1983) εξηγεί τον τρόπο που οι φιλελεύθεροι συνταγματικοί θεσμοί είχαν αλλοιωθεί και αποδυναμωθεί από την εκτελεστική εξουσία, και πώς η θέσπιση έκτακτων μέτρων που λειτουργούσαν τακτικά και πάγια παράλληλα με το Σύνταγμα (το ονομάζει «παρασύνταγμα») διέκριναν τους πολίτες σε «υπόπτους» και «υγιώς σκεπτόμενους», βάση των κοινωνικών και πολιτικών φρονημάτων.

Κεντρικό ρόλο σε αυτή τη διάκριση διαδραμάτισε το Πιστοποιητικό Κοινωνικών Φρονημάτων, το οποίο λειτουργούσε παράλληλα με τη Δήλωση Νομιμοφροσύνης για τους χαρακτηρισμένους ως κομμουνιστές. Και τα δύο κρατικά έγγραφα θεσπίστηκαν το 1938 επί Μεταξά, ίσχυσαν μέχρι τη μεταπολίτευση του 1974, και λειτουργούσαν ως ενυπόγραφες αποδείξεις του εθνικού φρονήματος των πολιτών.

Το πιστοποιητικό ήταν αλληλένδετο με τον Ατομικό Φάκελο, ο οποίος περιείχε λεπτομερείς πληροφορίες για την προσωπική και οικογενειακή ζωή πολιτών ύποπτων για συμμετοχή ή στήριξη του ΔΣΕ και του ΚΚΕ. Για τη συλλογή τους συνδράμαν κρατικοί υπάλληλοι ή πολίτες, συνεργάτες του καθεστώτος. Η έκδοση ενός πιστοποιητικού προϋπέθετε τη μελέτη του φακέλου από την αρμόδια αρχή (την αστυνομία ή τον στρατό) και δίχως αυτό οι «μη εθνικόφρονες» ανάμεσα σε άλλα έχαναν το δικαίωμα εργασίας στο δημόσιο, μεταβίβασης περιουσίας, έκδοσης διπλώματος οδήγησης, λήψης υποτροφιών ή φοίτησης στο πανεπιστήμιο.

Από τον επικίνδυνο πολίτη στον εσωτερικό εχθρό

Μέχρι το 1974 όταν και καταργήθηκε, το πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων λειτούργησε ως ένας αποτελεσματικός μηχανισμός κατασκευής επικίνδυνων πολιτών. Η Ν. Πανουργιά στο τελευταίο κεφάλαιο του εξαιρετικού της βιβλίου «Επικίνδυνοι πολίτες: η ελληνική αριστερά και η κρατική τρομοκρατία» (2009) εντοπίζει τα στοιχεία που συνθέτουν αυτό που με άλλα λόγια περιγράφεται ως συνέχεια του κράτους. Στην ίδια γραμμή σκέψης θα συστοιχηθούμε κι εμείς με το παρόν κείμενο. Αναζητούμε ιστορικές αναλογίες – όχι ταυτοσημίες.

Αναζητούμε τις δημόσιες ρητορικές και τους τεχνικούς τρόπους που το κράτος ιστορικά κατασκευάζει και διαχειρίζεται πληθυσμούς ως «επικίνδυνους πολίτες», δηλαδή ως τους εσωτερικούς εχθρούς που απειλούν το «συλλογικό καλό», όπως αυτό ορίζεται από το κράτος.

«Είμαστε σε πόλεμο με έναν αόρατο εχθρό»

Στο πολεμικό ανακοινωθέν της 17ης Μαρτίου 2020, ο πρωθυπουργός ανακοίνωσε πως «είμαστε σε πόλεμο με έναν αόρατο εχθρό». Μας απαγόρευσε την κυκλοφορία και μας κάλεσε να συστρατευτούμε στον κοινό σκοπό. Ενάμιση χρόνο μετά από επαναλαμβανόμενα lockdowns και άγρια καταστολή στον δρόμο, το κράτος φέρνει την υποχρεωτικότητα του εμβολίου μέσα από τη θεσμοθέτηση ενός νέου πιστοποιητικού.

Ο Χρ. Φιλιππίδης στο τελευταίο του βιβλίο με τίτλο «Είμαστε σε πόλεμο με έναν αόρατο εχθρό: Πανδημία, βιοπολιτική και αντιεξέγερση» (2020) υποστηρίζει πως ο τρόπος που τα κράτη διαχειρίστηκαν την πανδημία ήταν εξ αρχής μια αντιγραφή των ασύμμετρων συγκρούσε-

Προϋπόθεση για την έκδοση του πιστοποιητικού ήταν ο έλεγχος του ατομικού πολιτικού φακέλου που διατηρούσαν οι αστυνομικές και στρατολογικές υπηρεσίες. Το παραπάνω δείγμα πιστοποιητικού, για πρόσληψη στον δήμο Αθηναίων το 1950, ξεκινάει ως εξής: «Πιστοποιείται ότι καθώς προκύπτει εκ γενομένου ελέγχου εις τα αρχείον της Δ.Ε.Υ. ερεύνης εις τα αρχεία μας και εξετάσεως της υπηρεσίας μας...»

ων και των στρατηγικών αντιεξέγερσης που έχουν εφαρμοστεί σε Αφγανιστάν, και Ιράκ. Δίχως να αρνείται την ύπαρξη της πανδημίας, ισχυρίζεται πως στήριξαν τη ρητορική τους γύρω από την έννοια του αόρατου εχθρού, ώστε «μέσα από τη χρήση μιας αντεστραμμένης αναλογίας που παρομοιάζει τον νέο ιό με εξέγερση, και την ιατρική διαχείριση με αντιεξέγερση» (σ. 31) οι στρατηγικές ενάντια στον κορωνοϊό να στοχεύσουν πρώτα και κύρια τον ίδιο τον πληθυσμό και το κοινωνικό περιβάλλον.

Η συνεχής εφαρμογή μέτρων για την επιτήρηση της «κοινωνικής αποστασιοποίησης», ως τον κύριο τρόπο αντιμετώπισης της μεταδοτικότητας του ιού, καταδεικνύει ότι η υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού αποτελεί ένα ακόμη επεισόδιο του δόγματος Νόμος και Τάξη. Ποια καλύτερη απόδειξη ότι το κράτος είναι σε πόλεμο ενάντια στον πληθυσμό και όχι ενάντια στον ιό; Ποιες όμως είναι οι ομοιότητες και οι διαφορές του τότε με το σήμερα;

Το σημερινό ψηφιακό πιστοποιητικό και η σημασία του
Τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων φαντάζουν σήμερα ως υπενθύμιση ενός σκοτεινού κρατικού παρελθόντος. Ωστόσο, η εμφάνιση της ψηφιακής εποπτείας στη διαχείριση της πανδημίας αποτελεί εικόνα από ένα δυστοπικό μέλλον, το οποίο συναντά το παρελθόν και ξεπερνά τις αδυναμίες του.

Η ψηφιακή μορφή του πιστοποιητικού ανοίγει μια επικίνδυνη πόρτα όπου ευαίσθητα προσωπικά ιατρικά δεδομένα βρίσκονται ξαφνικά εκτεθειμένα σε δημόσια και ιδιωτική θέα. Δεν είναι μόνο ότι ο έλεγχος των «χαρτιών» μας γίνεται πλέον όχι μόνο από τους μπάτσους, αλλά από οποιονδήποτε πολίτη, ακυρώνοντας ταυτόχρονα το ιερό του ιατρικού απορρήτου –κυριολεκτικά– εν ριπή οφθαλμού.

Το ψηφιακό πιστοποιητικό προϋποθέτει την ύπαρξη μιας «ψηφιακής υποδομής», δηλαδή ενός ψηφιακού ατο-

- μικού φακέλου που συγκεντρώνει προσωποποιημένα δεδομένα υγείας –τον Ατομικό Ηλεκτρονικό Φάκελο Υγείας– και ο οποίος μέσω του ΑΜΚΑ είναι προσβάσιμος σε γιατρούς, ασφαλιστικά ταμεία και ιδιωτικές ασφαλιστικές. Ο φάκελος αν «συνεργαστεί» με λοιπές κρατικές βάσεις δεδομένων (π.χ. μέσω του ΑΦΜ) ή ιδιωτικές (π.χ. τραπε-

κράτους και των υπηρεσιών του.

Το πιστοποιητικό εμβολιασμού ως κρατικό έγγραφο

Διευκρίνηση σημαντική: αναφερόμαστε στο πιστοποιητικό ως κρατικό έγγραφο, και όχι στην ιατρική πράξη του εμβολιασμού ή στο εμβόλιο καθ' εαυτό. Ο κόσμος που δεν εμβολιάζεται το κάνει για πολλούς και διάφορους λόγους. Το ζήτημα είναι να δούμε πώς και γιατί η κρατική προπαγάνδα μεταφράζει την εναντίωση στην υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού ως άρνηση στη συστράτευση, και ως εθνική και κοινωνική προδοσία.

Από την πρώτη μέρα των συγκεντρώσεων στο Σύνταγμα η κυρίαρχη προπαγάνδα παρουσίαζε τους συγκεντρωμένους (ανεξαρτήτως πολιτικής προέλευσης) ως αντιεμβολιαστές και αρνητές, όπως τον χειμώνα όποιους έσπαγαν τη каранτίνα, τους ονόμαζε αρνητές και ψεκασμένους. Άρα δεν είναι η ιατρική πράξη του εμβολιασμού στο επίκεντρο της αντιπαράθεσης, ούτε το πιστοποιητικό, το οποίο ως ιατρικό έγγραφο θα έπρεπε άλλωστε να είναι απόρρητο.

Στο κέντρο της διαμάχης βρίσκεται το υγειονομικό φρόνημα, δηλαδή το αν συστρατευόμαστε με το κράτος και τους «στρατηγούς» του. Εκεί είναι το κλειδί στην αναλογία ανάμεσα στο σήμερα και το χθες. Βρίσκεται στη φρονηματική διάσταση του πιστοποιητικού, ως κρατικό έγγραφο το οποίο αποτελεί ταυτόχρονα το διαβατήριο για την κοινωνική ενσωμάτωση, ή για τον αποκλεισμό ως εν δυνάμει ή πραγματικού μολυσματικού στοιχείου.

Ο κόβιντ ως πολιτικός εχθρός

Το πιστοποιητικό ως κρατικό έγγραφο αποτελεί εργαλείο φρονηματικής ομογενοποίησης του πληθυσμού, στο πλαίσιο ενός πολέμου που διεξάγεται εντός των συνόρων της χώρας. «Εκείνος που δεν είναι μαζί μου, είναι εναντίον μου» (κατά Ματθ. ιβ', 30), είπε ο Ιησούς αναφερόμενος στον Σατανά. Το επανέλαβε ο George W. Bush τον Σεπτέμβριο του 2001 μετά την κήρυξη του πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία. Υπάρχει πιο καλοδιατυπωμένο πολεμικό δίλημμα, ώστε να επαναδιατυπώνεται τόσο συχνά και τόσο αποτελεσματικά;

Τότε, τα μετεμφυλιακά χρόνια, ήταν ο κίνδυνος των συμμοριτών και οι ιδέες του κομμουνισμού που απειλούσαν το έθνος. Σήμερα είναι όσοι κατηγορούνται ως «ψεκασμένοι και αρνητές», ακόμα και αν ασκούν κριτική στην επιστήμη ή θέτουν αμφιβολίες ως προς την ουδετερότητα που διατρανώνουν τα επιστημονικά επιτεύγματα. Είναι οι ιδέες του αντιεπιστημονισμού που απειλούν τα κράτη, αλλά και τη λυδία λίθο του καπιταλισμού: την ορθολογικότητά του.

Τι είναι τελικά αυτό που διακρίνει το χθες με το σήμερα, και πού σπάει η αναλογία; Η απάντηση βρίσκεται στις σφαίρες που συγκροτούν το δίπολο των αντιμαχόμενων ιδεολογιών. Τότε ήταν πολιτική σφαίρα υπό υγειονομικούς επικαθορισμούς, δηλαδή οι κομμουνιστοσυμμορίτες ως κοινωνικός ιός, σήμερα είναι η επιστημολογική σφαίρα με πολιτικούς επικαθορισμούς, δηλαδή ο Covid19 ως πολιτικός εχθρός.

Ένας νέος εσωτερικός εχθρός

Η σημερινή διχοτόμηση φίλος/εχθρός διαπερνά διαγώνια το πολιτικό φάσμα και σπάει άλλες παραδοσιακές διχοτομήσεις. Πιο συγκεκριμένα, σχεδόν σύσσωμες οι δυνάμεις της αριστεράς και μέρος του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου φαίνεται πως έχουν ταχθεί στην πλευρά του άκριτου επιστημονισμού, με ειρωνικό αποτέλεσμα η ακροδεξιά και η εκκλησία να παίρνει τα σκήπτρα των αντιστάσεων απέναντι στην υποχρεωτικότητα. Οι συγκρούσεις του καλοκαιριού και του φθινοπώρου σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη δυστυχώς επιβεβαιώνουν το αληθές του λόγου...

Ωστόσο, ακόμα και αν οι συγκεντρώσεις δεν είχαν κα-

λεστεί από τους φασίστες, εκτιμούμε πως ο κόσμος της αριστεράς/αντιεξουσίας θα κρατούσε επιφυλακτική στάση, υπό τον φόβο μην χαρακτηριστεί ως συνωμοσιολόγος, ψεκασμένος κ.λπ. – με αποτέλεσμα για κάποιους/ες να λειτουργεί έως και ανακουφιστικά το γεγονός ότι οι συγκεντρώσεις μαζεύουν φασίστες. Μια ματιά στα σόσιαλ μίντια είναι αρκετή, όπου κάποιοι/ες δεν διστάζουν να πουν ότι «Να! Σας τα λέγαμε, δεν είναι αριστεροί οι αρνητές, αλλά ακροδεξιοί».

Τι κάνουμε και γιατί;

Το ζήτημα είναι να σταματήσουμε να βλέπουμε το πιστοποιητικό εμβολιασμού ως ιατρικό έγγραφο, ακόμα και αν έχει και αυτή τη μορφή. Επίσης, πρέπει να ξεχωρίσουμε την κριτική ενάντια στην υποχρεωτικότητα, από την κουβέντα για την αποτελεσματικότητα ή όχι του εμβολίου.

Αν θέλουμε να δούμε τις επικίνδυνες δυνατότητες που διανοίγονται μέσα απ' τη διεύρυνση της υποχρεωτικότητας, θα πρέπει να δούμε το πλαίσιο εντός του οποίου ήρθε στη ζωή μας. Και αυτό είναι ένα πλαίσιο ΠΟΛΕΜΟΥ. Γι' αυτό άλλωστε είναι άκυρη κάθε σύγκρισή με την υποχρεωτικότητα του παιδικού εμβολιασμού. Γιατί κανένας υπουργός δεν απαγόρευσε στα ανεμβολίαστα παιδιά π.χ. για μαγουλάδες το να κυκλοφορούν ή να ταξιδεύουν στο εξωτερικό, δεν έκλεισε τους παιδικούς σταθμούς προληπτικά, και δεν ανακοίνωσε έκτακτα μέτρα στην τηλεόραση.

Από πέρσι τον Μάρτη βρισκόμαστε σε πόλεμο. Όχι, όμως, μόνο ενάντια σε έναν αόρατο εχθρό. Βρισκόμαστε στην αρχή μιας νέας ψυχροπολεμικής περιόδου. Στο κέντρο της αντιπαράθεσης είναι οι διεθνείς εμπορικοί, τεχνολογικοί και στρατιωτικοί ανταγωνισμοί με το βάρος του ενδιαφέροντος να πέφτει στη διαμάχη μεταξύ Κίνας και Η.Π.Α. Οι περιφερειακοί διακρατικοί ανταγωνισμοί διαρκώς οξύνονται, ξαναμοιράζεται η τράπουλα. Προφανώς, αυτό αφορά τόσο την Ευρώπη, όσο και την Ελλάδα.

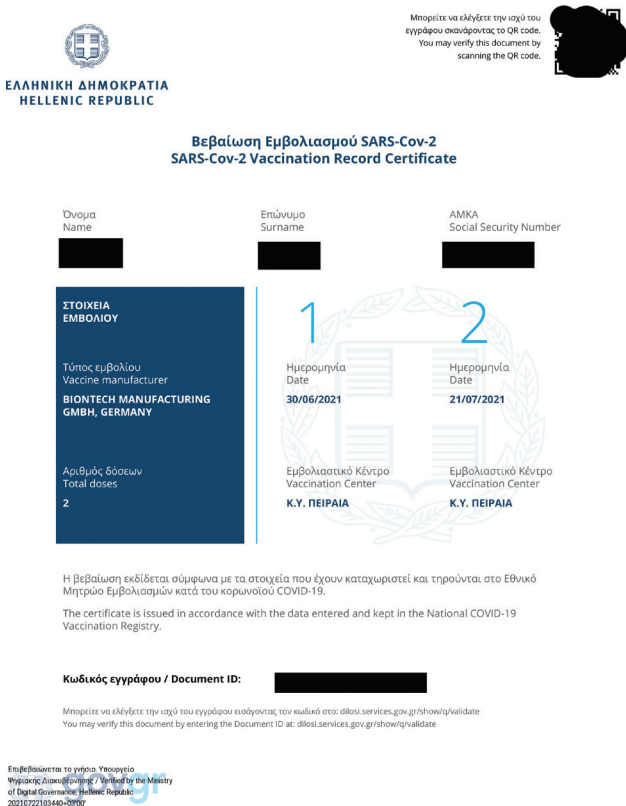
Ο διεθνής εμπορικός πόλεμος αναβιώνει τον προπολεμικό προστατευτισμό της δεκαετίας του '30. Ο εμπορικός πόλεμος εκείνης της εποχής ξεκίνησε από τις Ηνωμένες Πολιτείες με την επιβολή δασμών στο πλαίσιο του νόμου Σμουτ-Χόλεϊ. Η ιστορία μάς έδειξε πως ήταν μια καταστροφική επιλογή για την αντιμετώπιση των επιπτώσεων της κρίσης του '29, που οδήγησε στην όξυνσή της και την αποσταθεροποίηση των νομισματικών, πολιτικών και κοινωνικών σταθερών. Μετά ήρθε ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος...

Δεν θα θέλαμε να κάνουμε ιστορικές αναγωγές δίχως τεκμηρίωση, ειδικά για ένα τόσο σημαντικό ζήτημα. Ωστόσο, αν οι πόλεμοι διευρυνθούν, έστω και πάρουν στρατιωτικά ή ψηφιακά χαρακτηριστικά, τότε θα μπορούμε να πούμε ότι η κρατική διαχείριση του κορωνοϊού αποτέλεσε το μεγαλύτερο πρόγραμμα εκπαίδευσης του πληθυσμού σε εμπόλεμες συνθήκες που έχει υπάρξει ποτέ παγκοσμίως.

Ελπίζουμε να μην φτάσουμε εκεί. Όπως και να 'χει, αυτό που μας μένει να κάνουμε είναι να συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε απέναντι στα κρατικά διατάγματα τα οποία μας προετοιμάζουν για σφαγή, ακόμα και αν διατίθενται για το ακριβώς αντίθετο.

Η εναντίωση στην κρατική εντολή και την υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού είναι μέρος αυτής της αντίστασης. Είναι μια μορφή της αμφισβήτησης της υπεροχής του κράτους να διατυπώνει και να επιβάλλει διλήμματα. Διαφορετικά θα πολεμάμε και εμείς έναν «αόρατο εχθρό». Μόνο που δεν θα είναι ένας ιός, αλλά η τύφλα μας που θα φταίει.

■/ Melvin & Emil

Το πιστοποιητικό εμβολιασμού εκ πρώτης όψεως φαίνεται πως είναι ένα λιτό δημόσιο έγγραφο. Όμως, ο πλούτος της πληροφορίας βρίσκεται στον ΑΜΚΑ και τον Ατομικό Ηλεκτρονικό Φάκελο Υγείας που αντιστοιχεί, στον οποίο έχουν πρόσβαση γιατροί, ασφαλιστικά ταμεία και ιδιωτικές ασφαλιστικές.

ζικούς λογαριασμούς) μπορεί να καταστεί ένα πραγματικός θησαυρός πληροφορίας με τεράστια αξία για όποιον τον κατέχει.

Η «ψηφιακή» ολοκλήρωση του κράτους

Η ολοκλήρωση του κράτους περνά αναγκαστικά μέσα από τη διαλειτουργικότητα των κρατικών υπηρεσιών και φορέων. Ο «τσάρος» της ψηφιακής μετάβασης, υπουργός Κυριάκος Πιερρακάκης, σε συνέντευξή του στην Καθημερινή (19/01/2020) διακήρυξε ότι στρατηγική της δημόσιας διοίκησης για τα επόμενα 2 χρόνια είναι η επίτευξη της «διαλειτουργικότητας των συστημάτων». Στόχος είναι το ΑΦΜ να αντικαταστήσει τον αριθμό ταυτότητας, και να λειτουργεί πλέον ως ενιαίος και μοναδικός αριθμός ταυτοποίησης κατά την αλληλεπίδραση του πολίτη με το κράτος και τις επιχειρήσεις.

Σε ό,τι αφορά στον τομέα της Υγείας και του Φαρμάκου, η χρήση τεχνολογιών τεχνητής νοημοσύνης για την αξιοποίηση των διαφορετικών τύπων δεδομένων υγείας, και μεγάλων συνόλων δεδομένων (big data) που συλλαμβάνονται μέσω φορητών συσκευών για την αποτίμηση της συμπεριφοράς και τη πρόβλεψη της μελλοντικής κατάστασης υγείας –σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο– αποτελούν κεντρική επιλογή της υπάρχουσας επιχειρησιακής στρατηγικής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής μέσω του European Health Data Space, και του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Φαρμάκων μέσω του Data Analysis and Real World Interrogation Network.

Το πέρασμα της αμερικανικής εταιρείας διαχείρισης δεδομένων Palantir από την Ελλάδα, μιας από τις πιο αμφιλεγόμενες εταιρείες στον κόσμο, καταδεικνύει το πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό βάθος των ζητημάτων που ανακύπτουν μέσα από τον ψηφιακό μετασχηματισμό του

Για την αποκατάσταση του σκεπτικισμού

σημειώσεις πάνω στον υποχρεωτικό εμβολιασμό, το σώμα, την ατομική ιδεολογία και την επιστήμη της υγείας

I

«Χαρακτηριστικό της βιοϊατρικής είναι το ενδιαφέρον για τις “ορισμένες” αιτίες, δηλαδή το ενδιαφέρον για συγκεκριμένους, αναγνωρίσιμους παράγοντες που βρίσκονται μέσα στο σώμα, είτε πρόκειται για ιούς, γονίδια είτε για δυσλειτουργίες της φυσιολογίας, παράγοντες που προκαλούν ανιχνεύσιμες αλλαγές στο σώμα, οι οποίες με τη σειρά τους κατονομάζονται ως ασθένειες. Σήμερα, διοχετεύονται τεράστια ποσά σε έρευνες που θέτουν στο επίκεντρο του ενδιαφέροντός τους τον εντοπισμό γενετικών προδιαθέσεων και γενετικών ανωμαλιών που λειτουργούν ως αιτίες ή ως παράγοντες για ένα ευρύτατο φάσμα ασθενειών. Αυτού του είδους η προσέγγιση ενισχύει την αντίληψη ότι οι ασθένειες είναι οντότητες που μπορούν να απομονωθούν, μπορούν να εμφανιστούν οπουδήποτε και δεν είναι φορείς καμιάς ηθικής ή κοινωνικής σημασίας. Η προσέγγιση αυτή συνδέεται με διάφορες υποθέσεις: ότι η υγεία και η ασθένεια εδρεύουν σε εξατομικευμένα σώματα· ότι η υγεία και η ασθένεια είναι ένα διχοτομικό ζεύγος· ότι η ασθένεια και η νόσος αντιμετωπίζονται καλύτερα από εξειδικευμένες γιατρούς· και ότι η διατήρηση της υγείας είναι πρωτίστως ευθύνη των επιμέρους ατόμων».

~Margaret Lock, Ιατρική γνώση και πολιτική του σώματος
από το βιβλίο «Βιοκοινωνικότητες – Θεωρήσεις στην ανθρωπολογία της υγείας»,
εκδόσεις νήσος, σελ. 92

Η κρατική διαχείριση της πανδημίας του covid-19 έφερε βίαια και απότομα στο προσκήνιο μία σειρά ζητημάτων τόσο γύρω από τον –αμφισβητούμενο– υγειονομικό χαρακτήρα της [διαχείρισης], και τις «συνοδευτικές» δέσμες μέτρων δημόσιας τάξης, όσο και αναφορικά με το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων και των «έκτακτων» μετασχηματισμών τους. Η κυρίαρχη αφήγηση τοποθετεί στον πυρήνα όλων αυτών των ζητημάτων την υγεία και το σώμα: Η υγεία ως λανθάνουσα κοινωνική σχέση, και το σώμα ως ο κατεξοχήν φορέας και κοινωνός αυτής της σχέσης. Το σχήμα έχει ως εξής: Η υγεία της κοινωνίας κατακερματίζεται και επιμερίζεται στα σώματα των ατόμων, με τα άτομα να επιφορτίζονται με την αποκλειστική ευθύνη για τη διατήρηση της υγείας των σωμάτων τους. Η συσχέτιση των σωμάτων ενδιαφέρει την κυρίαρχη επιστήμη της υγείας μόνο στον βαθμό που το ένα (δύναται να) μολύνει το άλλο, σκιαγραφώντας με αυτόν τον τρόπο πώς η μορφή μιας κοινωνικής «μη-σχέσης» (αφού η υγεία είναι ατομική υπόθεση, και δεν αφορά το σύνολο) καθορίζει την ουσία (το περιεχόμενο) μιας πραγματικής κοινωνικής σχέσης (στο κέντρο της οποίας βρίσκεται η επιταγή η υγεία να γίνεται αντιληπτή από το κοινωνικό σώμα ως ατομική υπόθεση). Αυτό που παρουσιάζεται ως ατομική ευθύνη, και φαίνεται να αφορά τα επιμέρους άτομα, στο βάθος του κρύβει μία κυριαρχική προσταγή που απλώνεται στο σύνολο της κοινωνίας· προσταγή που επιτάσσεται να εφαρμοστεί από όλα τα άτομα αυτοβούλως στα σώματά τους. Σε αυτή τη διαδικασία, η «ατομική ευθύνη» (και κατ' επέκταση η «κοινωνική υπευθυνότητα και αλληλεγγύη») δεν αποτελεί μία από τις πιθανές επιλογές του ατόμου, αλλά αντιθέτως μια επιβολή που λειτουργεί ως ιδεολογικό κατασκευάσμα και επικοινωνιακό όχημα, πάνω στο οποίο ξεδιπλώνεται και νομιμοποιείται η κρατική διαχείριση στο σύνολο των ατόμων που συγκροτούν την υγειονομική κοινωνία.

II

Μια κριτική προσέγγιση της υγείας, θα έπρεπε να τοποθετεί αυτήν ως κοινωνική σχέση στο εδώ και τώρα των σύγχρονων κοινωνιών, αναζητώντας την επίδραση που έχει στα άτομα, σωματικά, ψυχολογικά και πνευματικά, το εκάστοτε κοινωνικό και πολιτικό υπόβαθρο. Μια τέτοια προσέγγιση οφείλει να διερευνήσει τη συσχέτιση της υγείας με άλλες κοινωνικές σχέσεις, όπως είναι η τάξη, το φύλο, η φυλή, και να λάβει υπόψη παραμέτρους όπως το επάγγελμα, το περιβάλλον, το κλίμα κ.ο.κ. Είναι επόμενο πως αυτή η διαλεκτική προσέγγιση έρχεται σε πλήρη αντιδιαστολή με την πρόσληψη της υγείας ως «ατομική υπόθεση», κυρίως επειδή αναζητεί και απλώνει τις «ευθύνες» τόσο στις υφιστάμενες κοινωνικές σχέσεις, όσο και στις ιδιαιτερότητες των περιβαλλόντων εντός των οποίων εξασκούνται [οι ίδιες αυτές σχέσεις], και αντίστοιχα διαμορφώνουν.

III

Ο κοινωνικός κατακερματισμός και το ιδεολόγημα του ατομισμού, ως ιδεολογικές προϋποθέσεις για την επικράτηση του καπιταλισμού, βρίσκουν το «βιολογικό» αντίστοιχό τους στην ατομική πρόσληψη της υγείας. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η ατομική ευθύνη, από την αρχή της πανδημίας, συνοδεύεται από την πεισματική άρνηση για ενίσχυση του συστήματος δημόσιας υγείας. Χρησιμοποιώντας απλή λογική, η στάση αυτή από την πλευρά του κράτους φαντάζει παράλογη και αντιφατική. Με καπιταλιστικούς όρους, όμως, μια τέτοια στάση είναι λογικά απολύτως συνεπής, καθώς η ατομική ευθύνη, σε άμεση συνάφεια με το νεοφιλελεύθερο ρεύμα του καπιταλισμού, είναι πλήρως ασύμβατη με κοινωνικά-προνοιακά μέτρα όπως η ενίσχυση της δημόσιας υγείας, που τοποθετούνται στο φάσμα της καπιταλιστικής αναμόρφωσης (ρεφορμισμός/κεϋνσιανό μοντέλο).

IV

Υπό αυτό το πρίσμα, ο καθολικός εμβολιασμός, ως μέτρο που παρουσιάζεται πως θα απαντήσει «μία κι έξω» στις υγειονομικές απαιτήσεις της εποχής, είναι μονόδρομος για το κράτος, και αποτελεί ακόμα ένα κομμάτι της νεοφιλελεύθερης ατζέντας: Αρχικά, επιτυγχάνει την επικοινωνιακή παραγκώνιση ολόκληρου του διαλόγου που μέχρι πρότινος ζητούσε ενίσχυση του εθνικού συστήματος υγείας. Παρακάμπτεται δηλαδή μια ολόκληρη συζήτηση γύρω από μέτρα και επενδύσεις, σε μία δομή που θα έβγαине ενισχυμένη όχι μόνο όσον αφορά την πρόληψη και αντιμετώπιση του covid-19, αλλά του συνόλου των αιτημάτων των χρηστών της δημόσιας υγείας. Συμπληρωματικά, με την εισαγωγή όλο και πιο έντονων διαχωρισμών μεταξύ εμβολιασμένων και ανεμβολίαστων, στον εργασιακό τομέα ανοίγει ο δρόμος για «εργοδοτικό ξεσάλωμα» και απολύσεις εις βάρος των τελευταίων – στα μέρη μας η συνθήκη αυτή αποτελεί ιδανική πρόβα για το αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη, που ψηφίστηκε το καλοκαίρι. Ταυτόχρονα, με τον καθολικό εμβολιασμό παίζεται ένα στοίχημα, όπου τα κράτη, λαμβάνοντας υπόψη και τις ενδεχόμενες ανεπάρκειες των υφιστάμενων εμβολίων, φιλοδοξούν να ενισχύσουν την ανοσία του πληθυσμού, με σκοπό να ανακόψουν τις επιπτώσεις που έχουν τα lockdown (που τα ίδια επιβάλλουν), σε επίπεδο οικονομίας, κοινωνικής ψυχολογίας, αλλά και επιβάρυνσης της δημόσιας υγείας. Συνοπτικά, με τον καθολικό εμβολιασμό αφενός προσπερνιέται η όποια σκέψη για ρεφορμιστικές μεταρρυθμίσεις, και αφετέρου το ποντάρισμα κλίνει προς την επιβίωση των κρατικών σχηματισμών. Για το κράτος ο εμβολιασμός λειτουργεί προληπτικά για την κοινωνική δυσαρέσκεια, και μετατοπίζει για άλλη μια φορά τις αιτίες της στην ίδια την κοινωνία, με αποδιοπομπαίους τράγους τους μη εμβολιασμένους.

V

Η πανδημία του covid-19, όπως ήταν αναμενόμενο, άνοιξε ένα τεράστιο πεδίο κερδοφορίας για τις φαρμακευτικές εταιρίες. Αυτό μπορούσε να το διαισθανθεί ακόμα και ο πιο αδαής άνθρωπος, ήδη από την αρχή της πανδημίας. Η εξάπλωση της νόσου σε διεθνές επίπεδο σηματοδότησε την έναρξη ενός αγώνα δρόμου για την ανάπτυξη φαρμάκων (που καταπολεμούν τη νόσο) και εμβολίων (που την προλαμβάνουν). Όσον αφορά τα εμβόλια, στα οποία έχει επικεντρωθεί η κυρίαρχη επιστήμη, η κούρσα (εξελίχθηκε και) εξελίσσεται σε πολλά επίπεδα, που αφορούν τον ταχύτερο χρόνο ανάπτυξης τους, την αποτελεσματικότητά τους με τις λιγότερες δυνατές επιπτώσεις στην ατομική υγεία, τη διατήρησή τους για όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο, και σαφώς τη δυνατότητα παραγωγής τους σε μεγάλη κλίμακα. Αν λάβουμε υπόψη πως αυτή η διαδικασία κινητοποιείται και διαμεσολαβείται από το κέρδος, είναι τουλάχιστον φυσιολογικό, (ακόμα και) ως αγνό αντανakλαστικό, να αμφισβητείται τόσο η τυπικότητα όσο και η διαφάνεια των διαδικασιών για την ανάπτυξη των εμβολίων, ανεξάρτητα από τον «ανθρωπιστικό» και «ευγενή» χαρακτήρα των σκοπών και των προθέσεων. Κατ' επέκταση είναι απολύτως λογικό (και «υγιές») να εκφράζεται κοινωνικά αυτή η αμφισβήτηση ως φόβος ή δυσπιστία απέναντι στην αποτελεσματικότητα των εμβολίων, και ως άρνηση συμμετοχής στη διαδικασία εμβολιασμού.

VI

Από την άλλη πλευρά, δεν πρέπει να παραβλέπουμε πως στο πλαίσιο αυτού του νέου πεδίου κερδοφορίας, και οι ίδιες οι φαρμακευτικές εταιρίες δεσμεύονται από γραπτούς, και κυρίως άγραφους, «νόμους της αγοράς»: Δεν μπορούν, για παράδειγμα, να διαθέσουν στην αγορά ένα εμβόλιο που θα προκαλέσει σε πρώτο χρόνο δυσάρεστες συνέπειες ►

στα σώματα που θα το «υποδεχτούν». Οι νομικές κυρώσεις φαντάζουν αμελητέες μπροστά στα πλήγματα στην αξιοπιστία και την εμπιστοσύνη τους, από τους πληθυσμούς που συνθέτουν στο σύνολό τους το υποψήφιο πελατολόγιο των φαρμακοβιομηχανιών. Αυτή η παραδοχή, μπορεί να αποτελέσει ένα πρώτο –ελάσσονος σημασίας– σημείο διαφοροποίησης από την κάθε λογής άκρατη συνωμοσιολογία, μέσα από την τοποθέτηση του ζητήματος σε μια πιο προσγειωμένη βάση, με καθαρούς καπιταλιστικούς όρους.

VII

Είναι γεγονός πως τα υφιστάμενα εμβόλια έχουν λάβει άδειες χορήγησης, μέσα από μια διαδικασία κατεπείγοντος, και χωρίς να έχουν ολοκληρωθεί οι απαραίτητες –με βάση τα πειραματικά κριτήρια της κυρίαρχης επιστήμης της υγείας– κλινικές δοκιμές. Σε αυτό το χρονικό σημείο, στο παρόν, πραγματοποιείται σε παγκόσμια κλίμακα η «τρίτη φάση των πειραμάτων», κατά την οποία δεν υπάρχει η παραμικρή γνώση για την επίδραση των «εμβολίων» στον ανθρώπινο οργανισμό σε μεσοπρόθεσμο και μακροπρόθεσμο επίπεδο. Αυτή η έλλειψη γνώσης αποτελεί αντανάκλαση της διαδικασίας αγώνα δρόμου που προηγήθηκε, για την ανάπτυξη των εμβολίων. Όπως είναι λογικό για κάθε φαρμακευτικό σκεύασμα, ο χρόνος ανάπτυξης, παρασκευής και διάθεσής του στην «αγορά της υγείας» είναι αντιστρόφως ανάλογος της αποκτημένης –μέσω πειραμάτων– γνώσης σχετικά με τις επιδράσεις του στο σώμα: Όσο περισσότερο δοκιμαστεί ένα φάρμακο/εμβόλιο σε κλινικό επίπεδο, τόσο πιο ακριβείς είναι οι πληροφορίες για το πώς επιδρά.

VIII

Συνολικά αυτή η συνθήκη αποτελεί το εφιαλτήριο του σκεπτικισμού απέναντι στα εμβόλια. Από τους αγώνες δρόμου της φαρμακοβιομηχανίας, ως την πειραματική διάθεσή τους στην «αγορά», η δυσπιστία και οι αμφιβολίες αποτελούν απολύτως υγιή κοινωνικά αντανακλαστικά. Η αδυναμία κατανόησης της σκεπτικιστικής τάσης, και η εκ των προτέρων τοποθέτηση όσων δεν επιθυμούν να εμβολιαστούν στο «στρατόπεδο» των ψευδασμένων ή των αντιεμβολιαστών, κλείνουν το μάτι στον υποχρεωτικό εμβολιασμό, και φλερτάρουν με τρόπο χυδαίο με την κρατική ρητορική.

IX

Η απουσία οργανωμένου ριζοσπαστικού λόγου από τη δημόσια σφαίρα, με συγκροτημένη τεκμηρίωση ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό, αναγνωρίζοντάς τον ως ένα νέο ισχυρό όχημα στην πρώτη γραμμή των κρατικών προσαγών, αποτελεί αδυναμία του εγχώριου ριζοσπαστικού κινήματος. Ολόκληρος ο χώρος της Αριστεράς, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, και μεγάλο τμήμα του αντιεξουσιαστικού χώρου, συναινούν στην κρατική διαχείριση, αδυνατώντας να εκθέσουν έστω μια εναλλακτική γύρω από τη συλλογική διαχείριση της υγείας, με όρους αλληλεγγύης και κοινότητας. Τα αιχμηρά αναλυτικά εργαλεία που σε άλλους τομείς θα είχαν ήδη τοποθετήσει το αντίστοιχο του υποχρεωτικού εμβολιασμού στο ικρίωμα, αναδεικνύοντας συλλογικές αντιπροτάσεις, έχουν υποκατασταθεί από την κρατική εκπροσώπηση της εξειδικευμένης επιστήμης της υγείας: Πρόκειται για ένα πεδίο που δεν έχει επεξεργαστεί στο εσωτερικό του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος, και παραμένοντας αποκλειστικά στα χέρια των ειδικών (και) του κράτους, υιοθετείται στο σύνολό του ως αναμφισβήτητο.

X

Έτσι, το συλλογικό σώμα που μέχρι στιγμής έχει συγκροτηθεί με μαζικότητα στον δη-

μόσιο χώρο, και στέκεται ενάντια στον (υποχρεωτικό) εμβολιασμό, φιλοξενεί στις τάξεις του μεγάλα ποσοστά ακροδεξιών και ναζιστών. Σχεδόν σε όλη τη χώρα, όπου πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις κατά του εμβολιασμού, ξεδιπλώθηκε το πολιτικό στίγμα της πλειοψηφίας των μελών τους, με αντιμεταναστευτικό –καθαρά ναζιστικό– λόγο, αναμειγμένο με σκοταδιστικές αφηγήσεις για εβραϊομασωνικά τσιπάκια. Στα θολά νερά του ψευδασμένου ακροατηρίου, τα φασιστικά μορφώματα επιδιώκουν να επεκτείνουν τη βάση τους, με την υποστήριξη της επίσημης δεξιάς, όπως ακριβώς συνέβη λίγα χρόνια πριν, με την αναμόχλευση του μακεδονικού ζητήματος.

XI

Στην προκειμένη περίπτωση η επικοινωνιακή επίθεση που εξαπολύει αυτή η μερίδα κόσμου προς τους εμβολιασμένους συνιστά τη διαχωριστική γραμμή, μεταξύ των ακροδεξιάς κοπής «συνωμοσιολογικών» κύκλων, και του κόσμου που αντιλαμβάνεται πως η υπόνοια και η επιβολή υποχρεωτικού εμβολιασμού είναι αυταρχικές πρακτικές, που δεν έχουν σχέση με την κοινωνική αλληλεγγύη. Η κριτική στην επιλογή του εμβολιασμού λειτουργεί για τους ναζί ως σημείο επαφής με το ψευδασμένο ακροατήριο (στο οποίο στοχεύουν), αλλά ταυτόχρονα ως σημείο αποσύνδεσης από το υπόλοιπο κοινωνικό σώμα. Η κριτική αυτή –αδυνατώντας να κατανοήσει πως ο φόβος δεν είναι επιλογή, ειδικά όταν εκπορεύεται από τα πάνω, και μέσα σε πρωτόγνωρες συνθήκες για μεγάλο τμήμα της κοινωνίας– αποτελεί την άλλη όψη του υγειονομικού ατομισμού· τον συμπληρωματικό πόλο στην νεοφιλελεύθερη (κρατική) αφήγηση της υγείας ως αποκλειστικά ατομικής υπόθεσης.

XII

Από το ξέσπασμα της πανδημίας είναι έκδηλος ο καθοριστικός ρόλος που παίζουν τα ΜΜΕ για την προώθηση και νομιμοποίηση των πολιτικών του ελληνικού κράτους. Είναι αφελές να θεωρήσουμε πως τα εκατομμύρια της λίστας Πέτσα απλώς κάλυψαν μίζες στο πλαίσιο μίας πολιτικής-δημοσιογραφικής κλίκας. Το ύψος του ποσού είναι ενδεικτικό για τη βαρύτητα που ήθελε να δώσει το κράτος στην επικοινωνιακή διαχείριση της πανδημίας, και αντανακλά το βάθος με το οποίο στόχευσε (και συνεχίζει να στοχεύει) να μετασχηματίσει τις κοινωνικές σχέσεις.

XIII

Στην τρέχουσα περίοδο, ο κρατικός λόγος, όπως προωθείται από τα καθεστωτικά μέσα, έχει μετατοπίσει την «ανευθυνότητα» από την παραβίαση των απαγορεύσεων και των περιοριστικών μέτρων στην άρνηση εμβολιασμού, βαφτίζοντας το σύνολο των διαφορετικών απόψεων και στάσεων «ψευδασμένο». Μιντιακά, η προβολή παππάδων να ξορκίζουν τα εμβόλια στις αντιεμβολιαστικές συγκεντρώσεις, και η παραχώρηση τηλεοπτικού χρόνου σε θιασώτες των τσιπακίων λειτουργούν ως αρνητική διαφήμιση: Διαφήμιση, γιατί ξαναδίνεται τηλεοπτικός χώρος στα ναζιστικά μορφώματα και τις παραφυάδες τους, με στόχο την περαιτέρω συγκρότηση του αντιδραστικού πόλου – της μερίδας της κοινωνίας που θα βάλει πλάτες στο κράτος, όσο η «κρίση» θα βαθαίνει, και για άλλη μια φορά οι «συνέπειες» της θα μετατοπίζονται στις πλάτες των από κάτω. Αρνητική γιατί επιχειρούν να τσουβαλιάσουν στα προβαλλόμενα υποκείμενα το σύνολο του κόσμου που αρνείται να εμβολιαστεί, και κάτω από την ταμπέλα του «ψευδασμένου» να «αποδομήσουν» κάθε κριτική προσέγγιση, ώστε να βγει ενισχυμένη η κρατική προπαγάνδα υπέρ του εμβολιασμού.

XIV

Η «αφύπνιση» που θεωρητικά έφερε το ελληνικό #meToo, αλλά και η πρότερη ενδυνάμωση και ορατότητα των καταπιεσμένων σωμάτων, επιτάχυναν και στο εγχώριο κινηματικό προσκήνιο την ανάδειξη εργαλείων και εννοιών που –δυστυχώς– μέχρι πρότινος απουσίαζαν, και πλέον αρχίζουν να δουλεύονται. Η αυτοδιάθεση του σώματος, ως ένα από αυτά τα «φρέσκα» προτάγματα, στην περίπτωση του εμβολιασμού έχει πάει «πέρατο»: Προσταγές και επιταγές για το σώμα, σε καθολική κλίμακα, που άλλοτε εκπορεύονταν από το κράτος και τοποθετούνταν στη σφαίρα της βιοπολιτικής, δεχόμενες την αντίστοιχη κριτική, πλέον αρθρώνονται και από κινηματικά στόματα, επενδυμένες με έναν μανδύα «υπευθυνότητας». Αλήθεια, από πότε (πρέπει να) αφορά τα απελευθερωτικά κινήματα το τι θα κάνει κάθε άτομο με το σώμα του; Ποιος φορέας, ποια οργάνωση και –εν τέλει– ποιο κράτος είναι ικανά να γνωρίζουν καλύτερα από τα ίδια τα υποκείμενα τι είναι καλύτερο και τι όχι για τα σώματά τους, ώστε να υπονοούν ή να επιβάλουν στο σύνολο μια ιατρική πράξη;

Για τις αλλαγές στον Ποινικό Κώδικα

Οι φυλακές, ως χώρα εξορίας ανθρώπων από τη υπόλοιπη κοινωνία, αποτελούν και θα αποτελούν πάντα από τη φύση τους καθεστώς εξαιρέσης. Πάντα θα υφίσταται ένα πλαίσιο αυθαιρεσίας πάνω από τις ζωές των κρατουμένων καθώς αυτό εξυπηρετεί τη λογική του να μην μετατραπεί η παρανομία σε μια απλή ζυγαριά κόστους-οφέλους. Μια άποψη που κυριαρχεί στην πιο συντηρητική έκφανση της εφαρμοσμένης εγκληματολογίας, υποστηρίζει ότι η απλή στερητική της ελευθερίας ποινή δεν λειτουργεί όσο αποτρεπτικά θα έπρεπε, ενώ η γνώση ότι από την άλλη πλευρά επικρατούν συνθήκες κόλασης, μπορεί να επιτύχει περισσότερα ποσοστά αποτροπής.

Με αυτό το δεδομένο, κάθε προοδευτική κατάκτηση στον ποινικό και τον σωφρονιστικό κώδικα λαμβάνει υπόψη της τον παράγοντα της αδιάκοπης αυθαιρεσίας που επικρατεί από την άλλη πλευρά των τειχών, αυθαιρεσία η οποία έχει άτυπα σχεδόν θεσμική υπόσταση. Σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα, αυτή η τρόπον τινά θεσμική αυθαιρεσία τυχάνει να λαμβάνει μεγάλες διαστάσεις, με το κλίμα στις φυλακές να γίνεται εκρηκτικό, και κατόπιν αυτού να θεσπίζονται πιο προοδευτικές προβλέψεις ως προς τις ποινές και τα δικαιώματα των κρατουμένων, σε μια λογική διατήρησης ισορροπιών και συσχετισμών.

Στην ελληνική πραγματικότητα, το ζήτημα των συνθηκών στις φυλακές άρχισε να ανοίγει και να απασχολεί ως κοινωνικό πρόβλημα από τη δεκαετία του 1990 και μετά, όταν, μέσω των εξεγέρσεων και των αγώνων εντός των κολαστηρίων της εποχής εκείνης, ήρθαν στο φως τα καθημερινά βασανιστήρια, η εξευτελιστική μεταχείριση και ο δομικός σαδισμός που επικρατούσε στις φυλακές ως μια μορφή κανονικότητας. Έκτοτε άρχισε να αλλάζει σταδιακά το δόγμα καταστολής εντός των φυλακών, ο σαδισμός άρχισε να υποχωρεί (συγκριτικά πάντα με τα προηγούμενα δεδομένα γιατί είναι δεδομένο ότι δεν εξαφανίστηκε), οι συνθήκες διαβίωσης άρχισαν να εμφανίζουν μια κάποια βελτίωση (καρτοτηλέφωνα, επισκεπτήρια, προσωπικές τηλεοράσεις) ενώ επικράτησε και μια πιο προοδευτική αντίληψη περί ευεργητημάτων στις φυλακές (ευεργετικός υπολογισμός ποινής αλλιώς μεροκάματα, άδειες, αγροτικές φυλακές, υφ' όρων απόλυση με αναστολή ποινής).

Παρά τις όποιες διακυμάνσεις στα επίπεδα καταστολής στις φυλακές τις επόμενες δεκαετίες, η λογική συνέχιζε να παραμένει σταθερά σε μια πιο προοδευτική κατεύθυνση, γεγονός στο οποίο βοηθούσαν οι κινητοποιήσεις και οι αγώνες στις φυλακές, σε συνδυασμό με τη στήριξη του κινήματος αλληλεγγύης έξω από αυτές. Ακόμα και η προσπάθεια δημιουργίας ειδικών φυλακών τύπου Γ' το 2014, που αποτελούσαν καθεστώς εξαιρέσης κυρίως για κρατούμενους με κατηγορίες για τρομοκρατία ή εγκληματικές οργανώσεις, έμεινε εν μέρει στα χαρτιά, καθώς οι σφοδρές αντιδράσεις εντός και εκτός των τειχών οδήγησαν στην κατάργησή τους μέσα σε κάτι μήνες από την προηγούμενη σοδιαλδημοκρατική διαχείριση της κρατικής εξουσίας, η οποία για δικούς της λόγους θέσπισε μια σειρά ευνοϊκών διατάξεων αποσυμφόρησης των φυλακών, ενώ το 2019 άλλαξε τον παλιό ποινικό κώδικα που διατηρούσε μεν το κατασταλτικό δόγμα αντιμετώπισης της εγκληματικότητας, αλλά κρατούσε κάποιες ισορροπίες σε μια σειρά διατάξεων που μπορούν να θεωρηθούν πιο προοδευτικές σε σχέση με πριν.

Σήμερα όμως είμαστε μπροστά στο ενδεχόμενο οι συνθήκες να αλλάξουν δραματικά προς το χειρότερο. Η νέα συντηρητική κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, η οποία διατηρούσε και ως αντιπολίτευση στην πολιτική της ψηλά την ατζέντα των φυλακών, επιδιώκει τώρα την αυστηροποίηση τόσο των ποινών όσο και των συνθηκών κράτησης. Συνυφασμένη με την πολιτική που ασκεί και σε όλα τα άλλα κοινωνικά πεδία, η αυστηροποίηση αυτή αποσκοπεί στη δημιουργία ενός ασφυκτικού καθεστώτος εντός των φυλακών, αναιρώντας μια σειρά κεκτημένων προηγούμενων ετών, που όπως έχουμε ήδη πει, είχαν κερδηθεί με σκληρούς αγώνες και αιματηρές εξεγέρσεις, γυρνώντας την κατάσταση δεκαετίες πίσω.

Στην κατεύθυνση αυτή συστάθηκε αρχικά η επιτροπή παρακολούθησης του Νέου Ποινικού Κώδικα (ή αλλιώς επιτροπή Μαργαρίτη), η οποία παρουσίασε ως προτάσεις της την αύξηση των ορίων κράτησης στην ποινή των ισοβίων, έτσι ώστε η δυνατότητα αναστολής ποινής να ισχύει πλέον στα 18 αντί για τα 16 χρόνια, ενώ για μια σειρά αδικήματα στα οποία φυσικά περιλαμβάνεται και η τρομοκρατία, θα προβλέπεται η δυνατότητα αναστολής ποινής στα 4/5 και όχι στα 3/5 όπως ίσχυε ως σήμερα. Όλα αυτά ενώ το δικαίωμα σε άδεια προβλέπεται στα 2/5 πραγματικής έκτισης ποινής, αντί για το 1/5 όπως ίσχυε παλιότερα, και ενώ το δικαίωμα μεταγωγής σε αγροτικές φυλακές, όπου κάθε μέρα κράτησης ισοδυναμεί με τρεις, δεν θα προβλέπεται για μια σειρά αδικημάτων, με την τρομοκρατία φυσικά μέσα σε αυτά. Οι προτεινόμενες αλλαγές έχουν κατατεθεί ήδη σε δημόσια διαβούλευση, και αναμένεται να ψηφιστούν το επόμενο χρονικό διάστημα.

Αυτές οι αλλαγές λοιπόν, γυρνάνε τις φυλακές πολλά χρόνια πίσω, χρόνια στα οποία στις φυλακές βασιλευσε το καθεστώς του «ρόπαλου», της «καθήλωσης», της «ένεσης» και ένα σωρό άλλων βασανιστηρίων παλιών δεκαετιών, καθώς είναι σχεδόν νομοτελειακό ότι η μακροπρόθεσμη αναστάτωση που θα επικρατήσει από τις αντιδράσεις και τα ξεσπάσματα κρατουμένων σε βάθος χρόνου στις φυλακές από την εφαρμογή αυτών των

διατάξεων, θα οδηγήσει και στο ανάλογο κύμα καταστολής, όπως συνέβαινε κάποτε.

Είναι δεδομένο ότι ο δήθεν εκσυγχρονισμός του ποινικού και σωφρονιστικού πλαισίου αφορά μεταξύ άλλων και την ικανοποίηση της συντηρητικής άποψης, που λέει ότι στη φυλακή πρέπει να κάθεται πολύ και να υποφέρει. Μια άποψη που το κράτος φροντίζει να ενισχύει με την ανάλογη προπαγάνδα, ώστε να ντοπάρει ιδεολογικά αφενός τα πιο αντιδραστικά κομμάτια της κοινωνίας που φωνάζουν για παραπάνω ποινές, και ενοχλούνται όταν ακούνε στα δελτία ειδήσεων ότι οι κρατούμενοι δεν βασανίζονται 24 ώρες το 24ωρο, αλλά και να πείσει και τα λιγότερο αντιδραστικά αλλά νομιμόφρονα κοινωνικά κομμάτια ότι τα μέτρα αυτά είναι απαραίτητα για την ασφάλειά τους. Παράλληλα βέβαια, καθώς οι διατάξεις αυτές αφορούν και περιλαμβάνουν και τον τρομονόμο στο πνεύμα τους, θωρακίζει περαιτέρω τις άμυνές του απέναντι και στον εσωτερικό εχθρό, διασφαλίζοντας ότι θα είναι πιο δύσκολη και πιο ασύμφορη η επιλογή της δυναμικής αντιπαράθεσης με την κρατική βαρβαρότητα.

Η ύπαρξη αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας είναι έτσι κι αλλιώς μια συνθήκη εξαιρέσης από μόνη της. Ειδικές προβλέψεις, ειδικές ποινές, ειδική έκτιση ποινής. Ένα κανονικό ιδιώνυμο που καταδικάζει μια ειδική κατηγορία «παραβατών» σε μια φυλακή μέσα στη φυλακή. Μια συνθήκη τεχνητής ασφυξίας μέσα σε τέσσερις τοίχους, που παρατείνεται ακόμα και επ' αορίστω αν το κρίνει ο νομοθέτης, η εκάστοτε διοίκηση φυλακής ή ο εκάστοτε επόπτης εισαγγελέας. Μια συνθήκη που προορίζεται κυρίως για ανθρώπους που θα υψώσουν το ανάστημά τους και θα προβάλουν οδόφραγμα αντίστασης και αξιοπρέπειας απέναντι στη βαρβαρότητα του κρατικού εκμεταλλευτικού συστήματος, προκειμένου να εξαντληθεί η συστημική εκδικητικότητα εναντίον τους, και διαμέσου του κρατικού εκφοβισμού οι επιλογές τους να καταστούν παράδειγμα αποφυγής, ακόμα και μέσα στην ίδια την κοινότητά τους.

Η εμφάνιση της αυστηροποίησης του ποινικού συστήματος δεν είναι φυσικά μια εντελώς νέα συζήτηση. Διαχρονικά υπάρχει ένας διάλογος ανάμεσα στα μπλοκ διαχείρισης εξουσίας και τα διάφορα εγκληματολογικά think tank για το ποιο μοντέλο διαχείρισης εγκλειστού πληθυσμού είναι καλύτερο. Ήπια καταστολή ή μηδενική ανοχή, ευεργετήματα για όλους ή για μια περιορισμένη μερίδα του πληθυσμού, χορήγηση δευτέρων ευκαιριών ή εξάντληση της αυστηρότητας με την πρώτη; Αυτή η συζήτηση φυσικά, πέρα από πεδίο μικροκομματικού ανταγωνισμού κοινοβουλευτικών παρατάξεων, απηχεί σε πολλές περιπτώσεις και τον δημόσιο διάλογο πάνω σε ζητήματα επικαιρότητας. Παρατηρείται λοιπόν και μια τάση εργαλειοποίησης αυτής, με σκοπό να διεγερθούν διάφορα κοινωνικά αντανakλαστικά. Στην προκειμένη τα συντηρητικά.

Η εργαλειοποίηση των συντηρητικών κοινωνικών αντανakλαστικών που αναφέρουμε, διακρίνεται ξεκάθαρα στο σήμερα στις περιπτώσεις «ειδεχθών εγκλημάτων», όπως τα τελευταία περιστατικά γυναικοκτονιών που έχουν συνταράξει την κοινή γνώμη και έχουν απασχολήσει έντονα τη δημόσια σφαίρα. Διακρίνεται λοιπόν εκεί η προώθηση μιας οπτικής που αποσυνδέει τέτοιες πράξεις από τη γενικότερη πατριαρχική και εξουσιαστική-καπιταλιστική κοινωνία, και τις εμφανίζει αποκλειστικά ως απόρροια ενός δήθεν χαλαρού ποινικού συστήματος που πρέπει να αυστηροποιηθεί. Μεταθέτει έτσι τη συζήτηση από το πραγματικό επίδικο στην κοινωνική διεκδίκηση ενός ασφυκτικού νομοθετικού πλαισίου, προσπαθώντας να εκμεταλλευτεί την κοινωνική οργή που έχει συσσωρευτεί και κινδυνεύει να ξεσπάσει, και να στρέψει την ολοένα και δυναμικότερη φωνή του γυναικείου κινήματος προς την κατεύθυνση της απαίτησης για πιο αυστηρό ποινικό πλαίσιο, σαν να πρόκειται κάτι τέτοιο να συντρίψει ποτέ την πατριαρχία.

Την ίδια εργαλειοποίηση διακρίνουμε και στις περιπτώσεις των πρόσφατων καταστροφικών δασικών πυρκαγιών, όπου η πιθανότητα ύπαρξης εμπρησμών αποσυνδέεται και πάλι από τις γενικότερες πολιτικές και επιδιώξεις κράτους-κεφαλαίου, και από την ολοένα και επιθετικότερη επέκταση του τεχνοβιομηχανικού συμπλεγματος εναντίον του φυσικού κόσμου, για να παρουσιαστεί ξανά η εικόνα ενός χαλαρού ποινικού συστήματος που ευθύνεται για την ύπαρξη εμπρηστών δασών. Έτσι, η δικαιολογημένη οργή για τις καταστροφικές πυρκαγιές και την κρατική ανικανότητα να τις διαχειριστεί (στην καλύτερη των περιπτώσεων) επιχειρείται να κατευθυνθεί και πάλι εναντίον της χαλαρής ποινικής νομοθεσίας που δεν λειτουργεί αποτρεπτικά.

Το ίδιο μοτίβο απαράλαχτο μπορούμε να το δούμε να επαναλαμβάνεται σε οποιαδήποτε ποινική υπόθεση έχει ή πρόκειται να προκαλέσει αίσθηση, καθώς ακόμα και σε περιπτώσεις καθημερινής εγκληματικής ενδοταξικής βίας. Περιπτώσεις δηλαδή «κοινού εγκλήματος» όπου η καταγραφή ληστειών, διαρρήξεων, κλοπών, επιθέσεων που πλήττουν την κοινωνική βάση παρουσιάζεται ως αποτέλεσμα της χαλαρής νομοθεσίας και των ελαστικών συνθηκών κράτησης ή των μέτρων πρόωρης αποφυλάκισης, ώστε να μείνει εκτός συζήτησης το γεγονός της ίδιας της δομικής κοινωνικής αδικίας που γεννά, υποθάλπει και συντηρεί τέτοια φαινόμενα.

Τέλος στην περίπτωση της πολιτικής βίας που στιγματίζεται ως τρομοκρατία, πέρα από την επανάληψη του παραπάνω μοτίβου για τη νομιμοποίηση των ειδικών αντιτρο-

► μοκρατικών νομοθεσιών, διαπιστώνεται σε αρκετές περιπτώσεις και μια επιτηδευμένη απόπειρα ταύτισης της «τρομοκρατίας» με ειδεχθείς πράξεις όπως οι γυναικοκτονίες και οι βιασμοί, προκειμένου να απαξιωθεί έτσι περισσότερο το ηθικό και αξιακό υπόβαθρο πολιτικών κρατουμένων εναντίον των οποίων θεσπίζονται πιο αυστηρά ποινικά πλαίσια, για την ακρίβεια τα αυστηρότερα δυνατά που μπορούν να υπάρξουν με τους υφιστάμενους κοινωνικοπολιτικούς συσχετισμούς.

Κάπως έτσι χτίζεται το ιδεολογικό οπλοστάσιο της καταστολής και οχυρώνεται το αστυνομικοδικαστικό σύμπλεγμα ώστε να μπορεί να θέτει με νόμιμα πλαίσια πλέον και χωρίς να προκαλείται κοινωνική κατακραυγή, ολόκληρο τον πληθυσμό των φυλακών σε συνθήκες εξαίρεσης, κι ένα τμήμα αυτού σε καθεστώς εξαίρεσης εντός της εξαίρεσης. Η απαξία της ζωής των κρατουμένων οδηγεί στην εμπέδωση μιας αντίληψης ότι οι ζωές αυτές δεν αξίζουν το ίδιο, δεν αξίζει να βιώνονται με αξιοπρέπεια, ή ακόμα και σύμφωνα με τα ιδεώδη του ίδιου του αστικού συστήματος αξιών, που –υποθετικά έστω– ισχύει για τον πληθυσμό εκτός φυλακών. Λέμε υποθετικά γιατί καθόλου δεδομένο δεν είναι ότι και

για το σύνολο του μη έγκλειστου πληθυσμού οι συνθήκες ζωής είναι γενικά καλές, ότι δεν υπάρχει φτώχεια, εξαθλίωση, απελπισία, βία. Η ειδοποιός διαφορά είναι στην ύπαρξη ενός γενικότερου ηθικού-ιδεολογικού πεδίου νομιμοποίησης της συνθήκης εξαίρεσης του πληθυσμού των εγκλειστών.

Έχουμε λοιπόν να αντισταθούμε όχι μόνο στις κρατικές πολιτικές που προωθούνται από μια ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση εν προκειμένω, αλλά και με ένα ολόκληρο σύστημα αξιών που περιφρονεί τις ζωές των κρατουμένων και αποτελεί την ευρύτερη νομιμοποιητική βάση της εξαίρεσής τους, όπως αντίστοιχα μπορεί να συμβαίνει με τις ζωές των μεταναστών και προσφύγων, των τροφίμων σε μονάδες ψυχικής υγείας και γενικά των πληθυσμών εκείνων που αποτελούν τους αόρατους αυτού του κόσμου.

■/ Συνέλευση Αλληλεγγύης στους φυλακισμένους, φυγόδικους και διωκόμενους αγωνιστές

Σχετικά με την απόρριψη αδειών στον αναρχικό μέλος του Επαναστατικού Αγώνα Ν. Μαζιώτη

Η απόρριψη των αιτήσεων του Ν. Μαζιώτη για ολιγοήμερες άδειες είναι ακόμη μία άρνηση του καθεστώτος να εφαρμόσει τους ίδιους τους νόμους που έχουν κερδηθεί με αγώνα. Ο σύντροφος, καταδικασμένος για τη δράση της Επαναστατικής Οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας, δικαιούται άδειες με βάση το υπάρχον νομοθετικό πλαίσιο.

Παίρνοντας υπ' όψιν όλες τις τροποποιήσεις του «σωφρονιστικού» κώδικα από τις προηγούμενες και την τρέχουσα διακυβέρνηση, ο κρατούμενος έχει εκτίσει τον απαραίτητο χρόνο εγκλεισμού, ώστε να μπορεί να πάρει άδειες.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα της εξουσίας δεν είναι το οργανωμένο έγκλημα αλλά εμείς, οι επαναστάτες. Το μεγαλύτερο πρόβλημά τους είναι όσοι/όσες αγωνίζονται.

~Ν. Μαζιώτης

Αντιθέτως όμως, τα αρμόδια συμβούλια, δεν τις εγκρίνουν με ένα εσκεμμένα ασαφές επιχείρημα «τέλεσης νέων αξιόποινων πράξεων». Φυσικά, αυτή η ασάφεια προκύπτει από την ίδια τη στάση του συντρόφου, από την πρώτη περίοδο αιχμαλωσίας του το 2010, τη μετέπειτα φυγή του μετά το πέρας του 18μηνου, αλλά και την ίδια του τη στάση μέσα στις φυλακές και τις δικαστικές αίθουσες όλα αυτά τα χρόνια.

Ο σύντροφος όντας ένας αντάρτης πόλης, που έχει αναλάβει και υποστηρίξει όλες τις δράσεις του Επαναστατικού Αγώνα είναι ένας διαρκής κίνδυνος για την εξουσία. Έτσι, ως πολιτικός της αντίπαλος, και ας προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν υπάρχει αυτό στη δημοκρατία, είναι συνεχώς στο στόχαστρο, είναι σε καθεστώς εξαίρεσης σε μία προσπάθεια να καμφθεί.

Η εξουσία λοιπόν, που επικαλείται τόσο συχνά τη νομιμότητα και το ήθος, ας κοιτάξει στον καθρέφτη της για δολοφόνους, βιαστές, βασανιστές. Το κράτος είναι ο πραγματικός δολοφόνος, αφού έχοντας το νόμιμο μονοπώλιο στη βία τσακίζει όποιον/α αντιστέκεται, δολοφονεί εκατοντάδες μετανάστριες/ες στα σύνορα, εξαθλιώνει με τις πολιτικές χιλιάδες ανθρώπους.

Πηγή: athens.indymedia.org/post/1614917

Σχετικά με τη σύλληψη του αναρχικού φυγά Δ. Χατζηβασιλειάδη

Με την προλεταριακή εξέγερση στην καρδιά, την αναρχία στο νου, τον ελευθεριακό κομμουνισμό στην πράξη και την οικουμενική σοσιαλιστική αυτοδιεύθυνση στο πρόγραμμα, επιβεβαιώνω την παρουσία μου όπου κυοφορείται ένας νέος κόσμος ελεύθερος.

~Δ. Χατζηβασιλειάδης

Ο σύντροφος Δ. Χατζηβασιλειάδης συνελήφθη στη Θεσσαλονίκη, στις 9 Αυγούστου. Η σύλληψη του πραγματοποιήθηκε μετά από ληστεία τράπεζας στα Πεύκα Θεσσαλονίκης. Ο σύντροφος συλλαμβάνεται από μπάτσους που είχαν λάβει το «σήμα» για σύλληψη του «δράστη».

Ο σύντροφος, μόνος του δήλωσε την ταυτότητα του, και από κει και μετά ενεπλάκη η «αντιτρομοκρατική». Φυσικά, εν μέσω πυρκαγιών που κατακαίνε τα δάση, η είδηση έρχεται από τα πρόθυμα ΜΜΕ για να θολώσει το ήδη ομιχλώδες τοπίο. Βέβαια, παρουσιάζεται ως επιτυχία της «αντιτρομοκρατικής» προσπερνώντας τα πραγματικά γεγονότα.

Στη συνέχεια, ενώ κρατείται στη Θεσσαλονίκη και περνάει τις απαραίτητες διαδικασίες, απάγεται αρχικά για τα υπόγεια των φυλακών Κορυδαλλού (ειδική πτέρυγα) και απάγεται και δεύτερη φορά με τελικό προορισμό τις φυλακές Δομοκού, όπου παραμένει μέχρι και σήμερα.

Στις φυλακές Δομοκού έχει ήδη αρχίσει να εκτίει την ποινή που του επιβλήθηκε ερήμην, σχετικά με τη ληστεία στον ΟΠΑΠ Χολαργού και την Επαναστατική Οργάνωση Επαναστατική Αυτοάμυνα. Για τον σύντροφο εκκρεμεί το δικαστήριο που σχετίζεται με τη ληστεία της Θεσσαλονίκης.

Πηγή: athens.indymedia.org/post/1613901

Σύλληψη και προφυλάκιση του συντρόφου Χ. Μ.

Στις 13/10 απήχθη έξω από το σπίτι του, μπροστά στα μάτια της συντρόφου και του παιδιού του, ο σύντρο-

φός Χ.Μ. Η κρατική ασφάλεια, μέσω ενός ανώνυμου τηλεφωνήματος το οποίο έδινε πληροφορίες για μια ληστεία που είχε γίνει το 2018, και κατονόμασε τον Χ. ως φυσικό αυτουργό, προσάγει τον σύντροφο με σκοπό τη βίαιη λήψη γενετικού υλικού. Οι εργαστηριακές εξετάσεις τους βγάζουν πως μίγμα DNA ταυτίζεται με μίγμα σε γεμιστήρα η οποία είχε βρεθεί κοντά στο σημείο της ληστείας.

Ήταν γνωστή τακτική της αντιτρομοκρατικής να θέτει σε ομηρία συντρόφους μέσω ανωνύμων τηλεφωνημάτων και μιγμάτων DNA χωρίς κανένα άλλο στοιχείο, και αυτή την τακτική αποφάσισε να οικειοποιηθεί και η κρατική ασφάλεια. Μετά από μια πολύωρη ανακριτική διαδικασία ο εισαγγελέας αποφασίζει την προφυλάκιση. Το ότι ο σύντροφός έχει οικογένεια, μόνιμη εργασία και κατοικία μάλλον δεν έδωσαν τα εχέγγυα ότι δεν είναι ύποπτος φυγής, σε αντίθεση με τους δολοφόνους μπάτσους του 18χρονου Νίκου Σαμπάνη που κατηγορούνται για ανθρωποκτονία, και αφήνονται όλοι ελεύθεροι. Άλλη μια δίκη σκευωρία πάει να στηθεί στην πλάτη του συντρόφου μας με μοναδικό στοιχείο το DNA, με ανώνυμα τηλεφωνήματα μέσα από το τηλεφωνικό κέντρο της ΓΑΔΑ.

Κάτω τα χέρια από τους συντρόφους μας
Κάτω τα χέρια από τις ζωές μας

Σχετικά με το αίτημα για «δίκαιη» δίκη των 11 Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών

Στις 19 Μάρτη 2020 συλλαμβάνονται με θεαματική είσοδο σε μονοκατοικία στα Σεπόλια και στα Εξάρχεια Τούρκοι και Κούρδοι αγωνιστές. Στην επιχείρηση συμμετέχει η αντιτρομοκρατική και η ΕΥΠ. Έτσι, οι 11 συλληφθέντες/συλληφθείσες φυλακίζονται και εν τέλει καταδικάζονται από τα ελληνικά δικαστήρια σε μία πολιτική δίκη.

Τα ευρήματα και ειδικά η δραστηριοποίηση των συλληφθέντων δεν δικαιολογούν τις ποινές που επιβλήθηκαν. Είναι και αυτή η δικαστική απόφαση, κύρια πολιτική με σκοπό να μην διαταράξει τις σχέσεις μεταξύ των κρατών.

Είναι μία απόφαση που επιχειρεί να εκφοβίσει και να τρομοκρατήσει το κίνημα, όχι μόνο εδώ, αλλά και στη γειτονική χώρα, την Τουρκία, που σύντροφοι και συντρόφισσες μάχονται τις δυνάμεις του τούρκικου κράτους.

Οι αλληλέγγυοι/ες σύντροφοι και συντρόφισσες εκτός των τειχών κάνουν εδώ και καιρό διαμαρτυρία για να δικαστούν δίκαια οι συντρόφισσες και οι σύντροφοί τους. Είναι ένα αίτημα δίκαιο, όπως όλη η αγωνιστική πορεία των συντρόφων από την Τουρκία και το Κουρδιστάν.

Οι πληροφορίες προέρχονται από το περιοδικό Ο αγώνας (oagonas.blogspot.com)

Οι Φυλακές Αλικαρνασσοῦ Η χωροταξία, το χθες και το σήμερα

αφιερωμένο στον Γιάννη Δημητράκη

Το Κλειστό Κατάστημα Κράτησης της Ν. Αλικαρνασσοῦ (τύπου Β) είναι ένα από τα πολλά κολαστήρια που λειτουργεί το ελληνικό κράτος. Βρίσκεται στο Ηράκλειο της Κρήτης και είναι η μεγαλύτερη φυλακή, από άποψη πληθυσμού, σε σχέση με τις υπόλοιπες τρεις που υπάρχουν στο νησί. Η τοποθεσία της είναι στο βορειοδυτικό τμήμα της προσφυγικής γειτονιάς της Ν. Αλικαρνασσοῦ και δίπλα από το αεροδρόμιο της πόλης. Η πρόσωση της φυλακής γειτνιάζει με τον οικισμό αν και χωρίζονται από μια έκταση γης περίπου δύο στρεμμάτων και ψηλά τείχη, συρματοπλέγματα και φυλάκια. Η πίσω πλευρά που είναι και η πιο κοντινή οπτική επαφή που μπορεί να έχει κάποια με τα κελιά (του 3ου ορόφου) συνορεύει με ένα κλειστό δημοτικό γυμναστήριο και έπειτα τη θάλασσα. Το τριών ορόφων ορθογώνιο οικοδόμημα της μονοπτέρυγης φυλακής που είναι στοιβαγμένα σήμερα 251 σώματα αποτελείται κυρίως από πέτρινα ντουβάρια και σιδηροκατασκευές για το μεγαλύτερο δυνατό περιορισμό και έλεγχο των εγκλειστών. Μαρτυρίες κρατουμένων και συγγενών, στα χρόνια της πανδημίας του sars-cov-2, κάνουν λόγο για ακαταλληλότητα του κτηρίου, υπερπληθυσμό και υγειονομικές αποστάσεις που είναι αδύνατο να τηρηθούν, όπως και ανύπαρκτες υποδομές ακόμα και για τα μαγειρία «Το κτίριο είναι ερείπιο, πέφτουν συνεχώς σοβάδες και κινδυνεύουν άνθρωποι. Στη βόρεια πλευρά της φυλακής έχει πέσει ένας ολόκληρος τοίχος και την έχουν συνεχώς κλειστή. Ας πάει έστω για πλάκα ένα συνεργείο της πολεοδομίας να ελέγξει το κτίριο και θα το βγάλει παντελώς ακατάλληλο» και «τα μαγειρεία είναι σε εξωτερικό χώρο, όπου τριγυρνούν δεκάδες γάτες, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την ασφάλεια και την υγιεινή των κρατουμένων, ενώ έχουν καταγραφεί και περιπτώσεις που το φαγητό δεν έφτασε για όλους». (kriti.efsyn.gr – 31/8/20).

Όπως πολλές άλλες ελληνικές φυλακές που εδώ και δεκαετίες επιτελούν το κοινωνικό τους έργο πρόκειται για ένα παλιό κακόσυντηρημένο κτήριο που όταν πρωτολειτούργησε βρισκόταν εκτός του αστικού ιστού του Ηρακλείου και πλέον είναι ενταγμένη σε αυτόν. Τέλος η μεταφορά των φυλακών μακριά από τον οικιστικό ιστό του άλλοτε δήμου Ν. Αλικαρνασσοῦ έχει συζητηθεί πολλάκις σε επίπεδο προτάσεων από διάφορους φορείς, κυρίως συνδεδεμένη με την πολιτιστική-τουριστική ανάπλαση και εμπορευματική αξιοποίηση του παραλιακού μετώπου. Ευφάνταστες προτάσεις έχουν κατατεθεί, όπως η δημιουργία πίστας Formula1(!) ή όπως διαβάζουμε σε ΦΕΚ (Αρ. φ: 122-23/3/09): «Το κτήριο των Φυλακών Αλικαρνασσοῦ προτείνεται να κηρυχθεί ως ιστορικό διατηρητέο κτίριο, (χώρος εκτέλεσης Ελλήνων Πατριωτών κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής και αντιστασιακών κατά τη διάρκεια της δικτατορίας)».

Η ιστορία της είναι βαμμένη με αίμα και απόγνωση από την ίδρυσή της, αλλά και κατά την περίοδο της ναζιστικής κατοχής όπου χρησιμοποιήθηκε κανονικά από τα SS και τους ντόπιους Γερμανοτσολιάδες. Από εκεί μεταφέρονταν κρατούμενοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και σε τόπους εκτελέσεων (Δύο Αοράκια, νεκροταφείο Ηρακλείου). Στη συνέχεια το μετεμφυλιακό κράτος τις χρησιμοποίησε μέχρι και το 1963 για να φυλακίσει σε βάθος χρόνου, σύμφωνα με τον ριζοσπάστη, εφτά με οκτώ χιλιάδες πολιτικούς κρατούμενους. Πολλοί εξ' αυτών οδηγήθηκαν από εκεί στα πεδία βολής για εκτέλεση. Ο τελευταίος εκτελεσμένος πολιτικός κρατούμενος της Αλικαρνασσοῦ είναι ο Χρήστος Καραντάης, στέλεχος του ΚΚΕ (ριζοσπάστης, 16/9/08). Όπως επίσης και ο τελευταίος κρατούμενος ελληνικών φυλακών καταδικασμένος «εις θάνατον», όπου και τουφεκίστηκε στο πεδίο βολής της ΣΕΑΠ, πλησίον των φυλακών, 1972. (Βασίλης Λυμπέρης – καταδικασθείς ως οικογενειοκτόνος). Η Χούντα των Συνταγματαρχών δημιούργησε και πτέρυγα γυναικείων φυλακών αποτελούμενη και από πολιτικές κρατούμενες. Πλέον στην Κρήτη κρατούνται γυναίκες μόνο στο τμήμα γυναικών στις ανδρικές δικαστικές φυλακές Νεάπολης-Λασιθίου.

Η πιο πρόσφατη εξέγερση που σημειώθηκε στις φυλακές Αλικαρνασσοῦ είναι το Σεπτέμβριο του 2007 μετά από τον θάνατο κρατουμένου στα πειθαρχεία και αφότου είχε αρνηθεί να μεταφερθεί για γαστροσκόπηση μετά από άδεια ώστε να διερευνηθεί αν μετέφερε ναρκωτικά μέσα στη φυλακή. (Πάρα πολλοί θάνατοι στις ελληνικές φυλακές καταγράφονται στα πειθαρχεία που αποτελούν χώρους βασανιστηρίων από τους Σωφρονιστικούς. Άλλο συχνό φαινόμενο είναι οι θάνατοι κρατουμένων, ανδρών και γυναικών, στα κελιά τους από ελλειπή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για περιστατικά που στην έξω κοινωνία έχουν αίσιο τέλος, μέσω της νοσοκομειακής περίθαλψης στο σύνολο, θα λέγαμε, των περιπτώσεων.) Την 1η Σεπτεμβρίου του '07 οι περίπου 400, τότε, κρατούμενοι (σε μια φυλακή χωρητικότητας 105 ατόμων – σύμφωνα με την Ένωση Υπαλλήλων Φυλακής Αλικαρνασσοῦ) ανέβηκαν στην ταράτσα και άναψαν φωτιές σε στρώματα και σε ντόνια. Η εξέγερση είχε ως αφετηρία τον θάνατο του συγκρατούμενου τους και φυσικά τις άθλιες συνθήκες κράτησης και μεταχείρισης από τους ανθρωποφύλακες. Όπως και σε αλληλεγγύη με τα αιτήματα κρατουμένων των υπόλοιπων φυλακών της χώρας.

σύνθημα από παρέμβαση αλληλεγγύης στις Φυλακές Αλικαρνασσοῦ

Στις 18 Μαρτίου του '09 ο αναρχικός Γ. Δημητράκης ξυλοκοπήθηκε από τον Περίανδρο (Αντώνης Ανδρουτσόπουλος - υπαρχηγός τότε της Χ.Α και πρόσφατα καταδικασμένος για απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά του Δημήτρη Κουσουρή.) Ο Περίανδρος είχε μεταφερθεί την προηγούμενη βδομάδα στην Αλικαρνασσό και μαζί με άλλους δύο κρατούμενους, ο ένας εξ' αυτών πρώην μπάτσος, έστησαν παγίδα θανάτου στον σύντροφο, ενώ βρισκόταν στα ντους. Την ίδια μαύρη μέρα (18/3/2009) η Κατερίνα Γκουλιώνη δολοφονήθηκε κατά τη μεταγωγή της από τις φυλακές Ελαιώνα-Θηβών σε αυτές της Νεάπολης. Η Κατερίνα ήταν από τις πιο μάχιμες κρατούμενες στον αγώνα για την κατάργηση της κολπικής εξέτασης στη φυλακή. Για αυτή της την στάση, όπως και τις δημοσιοποιημένες καταγγελίες της, πολύ συχνά υποχρεωνόταν σε καθεστώς απομόνωσης. Η Πολιτεία ξεμπερδευε μαζί της με το συμβόλαιο θανάτου που εκπληρώθηκε μέσα στο πλοίο της γραμμής (ANEK LINES) και γνωστοποιήθηκε όταν έδενε στο λιμάνι του Ηρακλείου. Βρέθηκε νεκρή, δεμένη πισθάγκωνα και εμφανώς χτυπημένη.

Η λειτουργία της Αλικαρνασσοῦ εδώ και αρκετά χρόνια είναι αυτή του κλειστού καταστήματος κράτησης. Δηλαδή δέχεται καταδικασμένους και όχι υπόδικους αν και έχει χρησιμοποιηθεί στο πρόσφατο παρελθόν εκδικητικά από το κράτος φυλακίζοντας εκεί άτομα που οι υποθέσεις τους δεν είχαν τελεσιδικήσει. Αυτό κρίνουμε ότι συμβαίνει «για να κάνουν την φυλακή ακόμα πιο δύσκολη» κάποιων δηλωμένων εχθρών του κράτους και ανυπότακτων κρατουμένων. Το κράτος λοιπόν εκμεταλλεύεται την γεωγραφική θέση των φυλακών στο απομακρυσμένο νησί της Κρήτης, την προφανή δυσκολία σε συντρόφους και συγγενείς να πραγματοποιήσουν επισκεπτήρια όπως και στους/ις συνηγόρους να έχουν άμεση επαφή με τους πελάτες τους. Οι περιπτώσεις που συμβαίνουν τα παραπάνω αφορούν κρατούμενους που τους έχει στερηθεί ήδη το δικαίωμα να εκτίσουν τις ποινές τους στο πλησιέστερο σωφρονιστικό κατάστημα του τόπου κατοικίας τους, όπως ορίζει η νομοθεσία, και έτσι χωρίς να μένουν στην Κρήτη βγάζουν εκεί την φυλακή τους παράτυπα (βλ. παλαιότερες φυλακίσεις Γ. Δημητράκη, Σ. Χριστοδούλου, Β. Σταθόπουλου). Από την άλλη πλευρά συνηθίζεται, όπως ορίζει ο νόμος άλλωστε, να εκτίουν τις ποινές τους στην Αλικαρνασσό Κρητικοί βαρυνιοίτες καταδικασμένοι ως επί των πλείστων για διακίνηση ναρκωτικών, οπλοκατοχές και ανθρωποκτονίες. Στο τέλος του άρθρου παραθέτουμε συνδέσμους από κείμενα των συντρόφων Β. Σ. και Σ. Χ., όπως και κρίσιμα αποσπάσματα αυτών, από την περίοδο αιχμαλωσίας τους στο «μαγαζάκι» του θανάτου που λέγεται Κλειστό Κέντρο Κράτησης Ν. Αλικαρνασσοῦ.

Η σύσταση του γενικού πληθυσμού των φυλακών του Ηρακλείου σήμερα είναι κατά το ήμισυ μετανάστες. Σύμφωνα με παρουσιάσεις που γίνονται από εργαζόμενους στο Κ.Κ.Κ. Αλικαρνασσοῦ σε φοιτητές του Ελληνικού Μεσογειακού Πανεπιστημίου (τμήμα Κοινωνικής Εργασίας) ο πληθυσμός της φυλακής αποτελείται κατά 50% από αλλοδαπούς που δεν γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα και σε συνδυασμό με την έλλειψη σε μεταφραστές οι μισοί κρατούμενοι δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση σε εκπαιδευτικά και άλλα προγράμματα που θα καλυτέρευαν τη διαβίωση τους στη συνθήκη αιχμαλωσίας που βρίσκονται. Ο πληθυσμός σήμερα ανέρχεται, όπως προείπαμε, σε 251 ενήλικους άνδρες εκ των οποίων οι 125 είναι αλλοδαποί, με τους περισσότερους να έχουν καταγωγή από την Αλβανία. Η Αλικαρνασσός είναι κλειστή φυλακή τύπου Β. Αυτό σε ποινές σημαίνει ένας στους πέντε κρατούμενους να εκτίει ισόβια και τρεις στους πέντε να έχουν ποινές μεγαλύτερες των 15 ετών.

Γενικότερα στις ελληνικές φυλακές ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό κρατουμένων αφορά ➤

πλαινή άποψη των φυλακών με κρατούμενους στην ταρατσα κατά την διάρκεια διαμαρτυρίας-στάσης

παραβάσεις των νόμων περί κατοχής και διακίνησης ναρκωτικών ουσιών, και πάμπολλες περιπτώσεις αυτών εντάσσονται στην κατηγορία της μικροπαραβατικότητας ή μικρής εγκληματικότητας. Οι δράστες, κατά τη δικαιοσύνη, τέτοιων υποθέσεων είναι, και δηλώνουν, πολύ συχνά χρήστες και εξαρτημένοι από ναρκωτικές ουσίες. Γι' αυτό και υποτίθεται ότι λειτουργούν θεραπευτικά προγράμματα απεξάρτησης σε διάφορα σωφρονιστικά καταστήματα. Στην Αλικαρνασσό σήμερα στον τομέα αυτόν λειτουργεί μόνο συμβουλευτικού τύπου παρακολούθηση από το Κ.Ε.Θ.Ε.Α και αυτό μόνο δύο φορές τη βδομάδα. Χωρίς ομάδες εργασίας προγραμμάτων απεξάρτησης ούτε κατάλληλους χώρους τέλεσης αυτών, η συνεισφορά των όποιων ειδικών φαίνεται να αποτελεί κενό γράμμα. Από την άλλη διαφαίνεται εύκολα το υλικό και κοινωνικής αναγνώρισης κέρδος που αποκομίζουν διάφοροι τιτλούχοι και βιοποριζόμενοι από την απανθρωπιά, την εκμετάλλευση και την κτηνωδία. Άλλωστε στην υπηρεσία της καθυπόταξης που συντελείται εκεί η χρήση αντικαταθλιπτικών και αντιψυχωσικών σκευασμάτων γίνεται με τη σέσουλα, στον βωμό της ομαλής λειτουργίας.

Μια ακόμα παράμετρος αυτής της σαπίλας είναι η επίσημη επιχειρηματική δραστηριότητα που αφορά προκηρύξεις διαγωνισμών και συνεργασίες με τοπικές επιχειρήσεις σε εξοπλισμούς, τροφοδοσίες και εξωτερικές συνεργασίες. Με μια απλή αναζήτηση στο πρόγραμμα Διαύγεια (diavgeia.gov.gr/f/k_k_alikarnassou) βρίσκει κανείς ωραία πραγματάκια. Εμείς δεν θα επεκταθούμε περαιτέρω, επί της παρούσης.

Σε μια φυλακή που για 251 κρατούμενους στελεχώνεται από έναν μόνιμο γενικό ιατρό, δύο υγειονομικούς εξωτερικούς συνεργάτες (ψυχίατρος, οδοντίατρος), δύο νοσηλευτές και δύο κοινωνικούς λειτουργούς και τέλος τέλος απο 70 φύλακες. Παρόλο τον μεγάλο αριθμό ανθρωποφυλάκων μαθαίνουμε συχνά από τον τοπικό καθεστωτικό τύπο της πόλης του Ηρακλείου για συρράξεις και αιματοκύλισμα μεταξύ κρατουμένων με αφορμή τις πιάτσες ναρκωτικών ουσιών εντός της φυλακής, κάτω από το άγρυπνο μάτι της Σωφρονιστικής Υπηρεσίας. Οδηγούμαστε έτσι στο συμπέρασμα ότι οι φύλακες, και άλλο προσωπικό, γιγαντώνουν το φαινόμενο της εξάρτησης και της «ύπνωσης» των κρατουμένων όπως και του κοινωνικού κανιβαλισμού. Συμμετέχοντας μάλλον στο νταλαβέρι παίρνοντας την προμήθεια τους φυσικά (ενδεχομένως σαν εξτραδάκι στον πενιχρό μισθό τους 'sic') ή και άμεσα βάζοντας οι ίδιοι την πρέζα μέσα. Από την πλευρά της αντιπληροφόρησης (βλ. αναρτήσεις αλληλέγγυων στο athens.indymedia) και της φωνής των πολιτικών και ανυπότακτων κρατουμένων έχουν βγει στο φως καταγγελίες για την εξευτελιστική μεταχείριση από την Υπηρεσία. Όπως και για την ενεργό συμμετοχή και παραβατικότητα των ίδιων των «προστατών των κρατουμένων» -κατ' αλληγορία με το «προστασίας του πολίτη»- μιας και πλέον οι φυλακές με το έμψυχο δυναμικό τους υπάγονται σε αυτό το υπουργείο που έχει πολλά να διδάξει σε διαφθορά, ανομία και πάσης φύσεως ανίερους πρακτικές.

Από το όχι και τόσο μακρινό 2017 (επί κυβερνήσεως ΣΥ.ΡΙΖ.Α. γιατί το κράτος αν έχει κάτι αυτό είναι η συνέχιση του) παραθέτουμε σχετικά: «Βρίσκομαι κρατούμενος στις φυλακές Αλικαρνασσού από τον Ιούνιο του 2015. Σε αυτούς τους 28 μήνες της κράτησής μου, καθημερινά γίνομαι αυτόπτης μάρτυρας των ασφυκτικών συνθηκών διαβίωσης που γεννούν για την πλειονότητα των κρατουμένων, οι σοβαρές ελλείψεις σε μέσα και υποδομές της συγκεκριμένης φυλακής, οι οποίες μετατρέπουν συχνά, την έτσι κι αλλιώς βασανιστική συνθήκη του εγκλεισμού, σε καθημερινό μαρτύριο. Απόρροια αυτών ακριβώς των συνθηκών είναι και τα συχνά περιστατικά βίαιων συγκρούσεων μεταξύ των κρατουμένων –είναι άλλωστε γνωστό ότι η εξαθλίωση θρέφει τον κοινωνικό κανιβαλισμό– τα οποία ανέχεται, όταν δεν τα υποδαυλίζει η υπηρεσία, προκειμένου να κρατάει διασπασμένη, και άρα ακίνδυνη, την κοινωνία της φυλακής. [...] Συγκεκριμένα, και ενώ λάμβανε χώρα γενικευμένη σύγκρουση κρατουμένων με απρόβλεπτες συνέπειες για τη σωματική ακεραιότητα πάρα πολλών εντός της φυλακής, ακούσαμε καθαρά τον υπαρχιφύλακα

υπηρεσίας να δίνει εντολές από τους ασυρμάτους στους υπαλλήλους να μην επέμβουν, αφήνοντας έτσι ανοιχτό τον δρόμο για να αφεθεί η πτέρυγα στην αλληλοσφαγή. [...] Αυτό ακριβώς που συμβαίνει σήμερα στη φυλακή της Αλικαρνασσού είναι ένα στημένο παιχνίδι [...] Ένα παιχνίδι που παίζεται πάνω στις ζωές των εκατοντάδων κρατούμενων που στοιβάζονται εδώ, ένα παιχνίδι με έπαθλο τη διασφάλιση και την προώθηση των συμφερόντων της υπηρεσίας και των παρατρεχάμενων της. (Σ. Χριστοδούλου -10/9/17-. Μετά την εν λόγω καταγγελία η Υπηρεσία φρόντισε μέσω διαρροών στην αστική τοπική φυλλάδα «Πατρίς» να «φωτογραφίσει» τον σύντροφο ως κατεχοχόν υπαίτιο της όποιας απορρύθμισης της ομαλής λειτουργίας αυτής της καλοκουρδισμένης μηχανής και να εύχεται εμμέσως να γίνει δεκτό συντόμως το αίτημα του για μεταγωγή!)

Άλλη μια πολιτική τοποθέτηση από τα κελιά της Αλικαρνασσού είναι αυτή του αναρχικού Β. Σταθόπουλου δύο μήνες αργότερα. Ενδεικτικά παραθέτουμε: «[...] Εδώ θα ήθελα να διευκρινίσω τι σημαίνει να κρατείσαι στις απομακρυσμένες φυλακές της Αλικαρνασσού. Οι συγκεκριμένες φυλακές αγνοούν τι σημαίνει δικαιώματα των φυλακισμένων, μιας και τα πάντα πρέπει να εγκρίνονται και να αποφασίζονται μέσα από το συμβούλιο της φυλακής. [σημ. Νόμος 2776/99 - Άρθρο 10: Το Συμβούλιο Φυλακής είναι τριμελές και απαρτίζεται από το διευθυντή του καταστήματος, ως πρόεδρο, τον αρχαιότερο κοινωνικό λειτουργό και τον αρχαιότερο ειδικό επιστήμονα (νομικό, ψυχολόγο, γεωπόνο, κοινωνιολόγο ή εκπαιδευτικό) του οικείου καταστήματος, ως μέλη.]]»

»Πράγματα που έχουν κατακτηθεί μέσα από αγώνες φυλακισμένων εδώ και χρόνια, με εξεγέρσεις, στάσεις, αποχές από συσσίτια και απεργίες πείνας εδώ δεν ισχύουν και τούτο το καταλαβαίνεις λίγο μετά αφού περάσεις τη βαριά πόρτα της φυλακής. Τι σημαίνουν όλα τα παραπάνω; Ότι για τα πιο απλά πράγματα που ο κρατούμενος δικαιούται, να του φέρουν, π.χ. φαγητό απ' έξω, ή να μπορείς να έχεις ένα mp3 για να ακούς μουσική, είτε μια τηλεόραση πρέπει να κάνεις αίτηση. Το καθετί είναι στο χέρι του συμβουλίου αν θα το εγκρίνει».

»Αν θα έχεις να φας, να ακούς μουσική, ή αν θα μπορείς να ενημερώνεσαι τι γίνεται στον έξω κόσμο είναι ζήτημα αίτησης και έγκρισης της φυλακής. Ακόμα κι ένα σκεύος μαγειρικής πρέπει να περάσει από το συμβούλιο κι αν θεωρούν ότι τηρείς τις προϋποθέσεις θα μπορείς να μαγειρεύεις! Το συμβούλιο κρίνει τα πάντα, ένα σκεύος μαγειρικής μπορεί να κριθεί εύκολα όπλο και να απαγορευτεί. Αν το ίδιο σκεύος το αγοράσεις μέσα από την φυλακή σταματά αυτομάτως να αποτελεί κάτι επικίνδυνο, γιατί η φυλακή σαν επιχείρηση καλά κρατεί και δεν σταματά ποτέ να είναι κερδοφόρα. [...] Για την ομαλή λειτουργία της φυλακής «τα φάρμακα» δίνονται με το κιλό από την υπηρεσία σε όποιον κρατούμενο τα ζητήσει ή κόβονται άμα δεν είσαι «καλό παιδί»! Πολλές απαγορεύσεις με πρόσχημα την διακίνηση ναρκωτικών σταματούν αυτομάτως να υπάρχουν στους δικούς τους ανθρώπους και δεν χρειάζεται να αναφέρω από ποιόν ξεκινάει αυτή η διακίνηση. Όπως και κάθε επιχείρηση που σέβεται τον εαυτό της έτσι κι η φυλακή στοχεύει στο μονοπώλιο. Εννοείται ότι και τα ελεύθερα επισκεπτήρια αποτελούν ζήτημα κι απόφαση του συμβουλίου της φυλακής και εδώ πρέπει «να τηρείς τις προϋποθέσεις»! Μια έκφραση που ακούγεται τόσο συχνά εδώ μέσα, που σου επαναλαμβάνεται συνεχώς, σε ό,τι αποτελούσε μέσα από αγώνες αναφαίρετο δικαίωμα σου. [...] Όλα τα παραπάνω είναι κάτι περισσότερο από εμφανή από τις πρώτες μέρες που αναγκάζεσαι να ζεις μέσα σε αυτή τη φυλακή. Οι φυλακές Αλικαρνασσού είναι μια μικρή επιχείρηση που θέλει να είναι κερδοφόρα και να λειτουργεί σα ρολόι μέρα-νύχτα μέσα από τον καθημερινό και στυγνό έλεγχο. Ελάχιστοι είναι εκείνοι που μιλούν. Γιατί η υπηρεσία έχει φροντίσει να κάνει ακόμα πιο δύσκολη την κράτηση τους. Για τους υπόλοιπους και όταν εκείνοι δεν σωφρονίζονται, σε σχέση πάντα με τα συμφέροντα της, τους στέλνει αλλού. Κατά αυτόν τον τρόπο έχουν εξασφαλίσει την σιωπή μέσα στη φυλακή. Από την μια οι άνθρωποι της υπηρεσίας που πλειοψηφούν και από την άλλη ο φόβος μην σου κάνουν τη φυλακή ακόμα πιο δύσκολη!». (Β. Σταθόπουλος. 20/11/17)

ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ! ΩΣ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

✎/ ανίδεος

* Υπό ανέγερση βρίσκεται και 4η φυλακή στο νησί ,στην περιοχή Κουρούνες-Λασιθίου, χωρητικότητας 600 ατόμων. Το έργο είναι στην ίδια λογική της ανάπτυξης που φέρνει η κυβέρνηση με τη μεταφορά των φυλακών Κορυδαλλού στον Ασπρόπυργο. (βλ. Απατρίς, φύλλο #43). Η νέα αντεγκληματική πολιτική της Ν.Δ μαζί με την υπαγωγή των φυλακών στην εξουσία του ΠΡΟΠΟ περιλαμβάνει τη δημιουργία τεσσάρων νέων καταστημάτων κράτησης (Ιωάννινα, Χαλκίδα, Μεγαλόπολη και Κρήτη II, όπως και ένα σχεδόν ετοιμοπαράδοτο κοντά στη Δράμα) Στο θέμα «μοιράζουμε καταδίκες και σπέρνουμε φυλακές» σκοπεύουμε να αναφερθούμε σε επόμενο φύλλο της εφημερίδας.

athens.indymedia.org/post/1580653

athens.indymedia.org/post/1577574

efsyn.gr/efkriti/koinonia/257731_menoyme-stoibagmenoi-sto-keli

Γράμμα από τη φυλακή: Δεν υπάρχει υγεία χωρίς ελευθερία

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί συρραφή αποσπασμάτων, από κείμενο που έγραψε ένας αιχμάλωτος των ελληνικών φυλακών, και το οποίο λόγω περιορισμών χώρου στο έντυπο φιλοξενείται ολόκληρο στον ιστότοπο της εφημερίδας.

Η πλήρης εκδοχή μπορεί να βρεθεί εδώ:

apatris.info/gramma-aro-ti-fylaki-den-yparchei-ygeia

Τον χειμώνα του 2019 άρχισε η παγκόσμια εξάπλωση του πρωτοεμφανιζόμενου ιού SARS-CoV-2. Παρότι κανείς μέχρι σήμερα δεν έχει αποδείξει για την ακριβή προέλευση αυτού του ιού, είναι δεδομένο ότι η κερδοσκοπική βιομηχανική λεηλασία και εκμετάλλευση του ζωικού και φυτικού κόσμου δημιουργούν παθογόνες συνθήκες, και ειδικότερα νέους ιούς (π.χ. νόσοι «των αγελάδων», «των χοίρων», «των πτηνών»). Επιπλέον όμως, υπάρχουν ενδείξεις επιστημονικές (η σύσταση του συγκεκριμένου ιού) και άμεσες ενδείξεις (η πειραματική δραστηριότητα του βιοτεχνολογικού εργαστηρίου της Πιούχαν), ότι ο CoV-2 αποτελεί εργαστηριακό υβρίδιο. Ενδεχομένως, η βιασύνη των τεχνοκρατών να αποδώσουν την πατρότητά του στους παγκολίνους (ένα άγριο ζώο που είχε γίνει αντικείμενο πολυτελούς κατανάλωσης), αναγνωρίζοντας εμμέσως τα ζημιόγωνα παράγωγα της βιομηχανικής κυριαρχίας και της λεηλασίας της ζωντανής ύλης, να οφείλεται στη βασιμότητα της υπόθεσης ότι ο CoV-2 αποτελεί πειραματικό κατασκευάσμα. Είτε έτσι είναι είτε αλλιώς, είναι καταφανές ετούτη τη στιγμή ότι ο πολιτισμός του κέρδους είναι παθογόνος και παράγει θάνατο. Είναι ο ίδιος πολιτισμός που θέσπισε τη μαζική αιχμαλωσία ως απάντηση στις παραβιάσεις του νόμου.

Η παγκόσμια εξάπλωση του CoV-2 έγινε η αφορμή για να εξαπολυθεί από το ελληνικό και από πολλά άλλα κράτη, ένας ολοκληρωτικός μετασχηματισμός των κοινωνικών σχέσεων, με τα εξής χαρακτηριστικά:

Περαιτέρω εμπορευματοποίηση και πλήρης ιδιωτικοποίηση της υγείας

Η ήδη υποβαθμισμένη δημόσια πρωτοβάθμια περίθαλψη εκμηδενίστηκε. Η μετατροπή των κρατικών νοσοκομείων σε, κατά κύριο λόγο, κέντρα διαχείρισης των ασθενών με CoV-2, διέλυσε το ήδη εγκαταλελειμμένο σύστημα δημόσιας παροχής ιατρικής φροντίδας. Το σύνολο των ιατρικών αναγκών, και ειδικότερα των θανατηφόρων ασθενειών που σαρώνουν τις αστικές κοινωνίες και αυξάνονται στατιστικά, λόγω των νοσογόνων παραγόντων του πολιτισμού του κέρδους (όπως ο καρκίνος και οι καρδιοαγγειακές), έγιναν δώρο προς εκμετάλλευση στους επιχειρηματίες της αρρώστιας. Η ίδια η διαχείριση όλων των ασθενών από CoV-2 με διαδικασίες ΜΕΘ, συρρίκνωσε τη δημόσια ιατρική φροντίδα στην αποκλειστική σφαίρα της διαχείρισης στατιστικά αναπόφευκτων θανάτων (σύμφωνα με τις συνθήκες και τις στατιστικές που διαμορφώνουν τα ίδια τα κράτη), και μάλιστα από μία και μόνο αιτία. Άλλωστε αρκετοί πνευμονολόγοι που έχουν εργαστεί με ασθενείς από CoV-2, στην Ελλάδα και αλλού, έχουν σχεδόν απόλυτη επιτυχία εφαρμόζοντας κατάλληλη ανάσθεση φαρμακευτική αγωγή, και ορισμένοι έχουν επισημάνει ότι η τυπική διαδικασία της ΜΕΘ είναι ένας φαύλος κύκλος που πολλαπλασιάζει τις πιθανότητες θανάτου.

Η κατάργηση όλων των υποδομών πρόληψης και η επιβολή μέσω πρωτοκόλλου, μιας ιατρικής αντιμετώπισης στα όρια του θανάτου, άνοιξε τον δρόμο για τη μονοπώληση της αγοράς γύρω από τον CoV-2, από το εμβολιαστικό ΚΑΡ-ΤΕΛ.

Κατασκευή μιας κοινωνίας-φυλακής

Τα πρώτα μέτρα του ελληνικού κράτους με αφορμή τον ιό, δεν ήταν μέτρα υγείας, αλλά επιβολής ενάντια στην κοινωνία. Εμείς οι κοινωνικοί αιχμάλωτοι των φυλακών, αμέσως αναγνωρίζουμε ότι οι απαγορεύσεις κυκλοφορίας και συναθροίσεων, ο ηλεκτρονικός ή γραφειοκρατικός έλεγχος κάθε κίνησης, η στρατιωτική κατοχή του δημόσιου χώρου από την αστυνομία, η τρομοκρατία των προστίμων και οι κάθε είδους τεχνικές πειθάρχησης, αποτελούν γενίκευση του συστήματος της φυλακής. Στο όνομα ενός κινδύνου επιβλήθηκε η πιο ολοκληρωτική χούντα που έχει περάσει από τη χώρα. Βιώνοντας το σύστημα της φυλακής, μπορούμε αμέσως να βεβαιώσουμε ότι ο εγκλεισμός αποτελεί εχθρό της υγείας. Ήταν αυτονόητο εξαρχής, όταν κλειδώθηκαν τα πάρκα, έγιναν πογκρόμ και στρατιωτική κατοχή στις πλατείες και απαγορεύτηκε κάθε υπαίθρια δραστηριότητα, ότι το κράτος, όχι μόνο αδιαφορεί για την υγεία των λαϊκών ανθρώπων, που δεν έχουν ιδιωτικές επαύλεις και πρόσβαση σε ιδιωτικά νοσοκομεία, αλλά επιπλέον, επενδύει στη μαζική εξασθένηση της υγείας.

Τα αντικοινωνικά, καταπιεστικά και αντιθεραπευτικά μέτρα δεν είναι και δεν γίνεται να είναι ισότιμα. Κάτω κάτω γίνεται σφαγή. Η χουντική αξιοποίηση της παρουσίας του CoV-2, αποτελεί έμμεση μορφή ευγονικής, και η ευγονική είχε πάντα ταξικό υπόβαθρο.

Η φυλακή αποτελεί το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα για την αντίθεση ανελευθερίας και υγείας. Και αποδεικνύει κραυγαλέα ότι το κράτος μετράει την υγεία των υποτελών του μόνο με όρους κέρδους, αφού το σύστημα του μαζικού εγκλεισμού έχει επινοηθεί προκειμένου να κρύβει τη φτώχεια και την παράβαση, μέσα στην κοινωνικά αδιόρατη μακρόσυρτη εξόντωση.

Οι σφαίρες, τα ρόπαλα και οι ποινές, δεν πέφτουν για την υγεία, αλλά ενάντια στην υγεία. Αν χρειάζεται εξηγήσεις για την ανάδειξη της αντίθεσης υγείας και κρατικής τρομοκρατίας, σημαίνει ότι ο φασισμός έχει μπολιάσει τις καρδιές και τη γλώσσα. Στις ελληνικές φυλακές, η ιατρική πρόληψη και περίθαλψη ήταν ανέκαθεν ανύπαρκτες. Η κατάσταση δεν άλλαξε μετά την έλευση του CoV-2. Αντιθέτως, αφότου ο ιός έγινε το πρόσχημα του ολοκληρωτικού γύψου, οι συνθήκες εγκλεισμού αμέσως επιδεινώθηκαν.

Ο μηχανισμός της φυλακής έχει έναν αυτοτελή τρόπο ανταπόκρισης σε οποιοδήποτε πρόβλημα εγείρεται μέσα στο κοινωνικό σώμα: περισσότερη απομόνωση.

Μέσα στις παρανοϊκές αφηγήσεις της εξουσίας, η ελευθερία έχει στιγματιστεί σαν δημόσιος κίνδυνος. Κάθε νόμιμη προσωρινή έξοδος απ' τη φυλακή (ακόμη κι αν είναι

από κάγκελο σε κάγκελο), τιμωρείται πλέον με απομόνωση κατά την επιστροφή. Με τα πρόσφατα διατάγματα, όποιος έχει δίκη διαρκείας, θα εκτίει στο ίδιο διάστημα ποινή απομόνωσης.

Η ολοκληρωτική ακινητοποίηση ως αποκλειστικό, κατ' όνομα προληπτικό μέτρο, μπροστά σε μια επιδημία στη φυλακή, είναι παράγωγο της γενικής ακινητοποίησης που επιβλήθηκε σ' όλη την κοινωνία, ως μέτρο στατιστικής διαχείρισης. Ο τραγικός παραλογισμός της εφαρμογής αυτής της μεθόδου στις φυλακές καταδεικνύει το γενικό αδιέξοδό της ως ιατρική πρακτική. Η ιατρική καραντίνα μέχρι το 2019 ήταν ένα μέτρο που εφαρμόζοταν μόνο κατά χωροχρονική εξαίρεση. Τα μέτρα καθολικού αποκλεισμού (η λεγόμενη αποστασιοποίηση) είναι εξωπραγματικά: Δεν γίνεται να αυτοκαταργηθεί ο κοινωνικός βίος και η επιβιωτική δραστηριότητα μιας κοινωνίας, ειδικότερα αν βρεθεί αποκλεισμένη. Η επιβολή και η διαχείριση του καθολικού αποκλεισμού αποτελούν εργαλεία του κέρδους και της καταστολής. Η στατιστική πρόληψη δεν είναι υγεία – είναι ισοπέδωση της υγείας· δείχνει μια κοινωνία που έχει εγκαταλείψει την υγεία της κι έχει αφεθεί στην οικονομία συσσώρευσης εξουσίας. Όλ' αυτά δείχνουν ότι η φυλακή είναι δομή εγγενώς απάνθρωπη κι αντικοινωνική.

Η φυλακή αποτελεί έναν στρατοκρατούμενο τόπο το πρότυπο αντιμετώπισης της κοινωνικής απειθαρχίας. Όλοι οι αιχμάλωτοι ξέρουμε ότι μέχρι να γκρεμίσουμε τη φυλακή, οι σφαίρες, τα ρόπαλα κι οι ποινές θα πλεονάζουν, ενώ οι θεραπείες θα σπανίζουν.

Τουλάχιστον να επαναλάβω την κοινή διεκδίκηση όλων των εξεγερμένων αιχμαλώτων της Γης, μετά την εμφάνιση του CoV-2, αλλά και πριν, για την οποία πολλοί θυσιάστηκαν:

Μέχρι να φτιάξουμε μια κοινωνία αλληλεγγύης κι όχι κέρδους, και να καταστραφεί το απάνθρωπο σύστημα φυλακή, αποκλειστικό μέτρο μείωσης των παθογόνων συνθηκών που επιβαρύνουν τους αιχμαλώτους είναι η μαζική αποφυλάκιση και η κατάργηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Περισσότεροι άνθρωποι ελεύθεροι, όλοι πιο υγιείς.

Επίθεση στην εργατική τάξη και άλμα στον ολοκληρωτικό ψηφιακό έλεγχο

Με πρόσχημα τις οικονομικές συνέπειες του αντικοινωνικού παγώματος, το ελληνικό κράτος μετασχηματίζει ριζικά το σύνολο των ταξικών σχέσεων. Ο νέος νόμος για τη μισθωτή εκμετάλλευση κατάργησε και τις στοιχειωδέστερες εργατικές εγγυήσεις, και συμπλήρωσε τον αντισυνδικαλιστικό νόμο του ΣΥΡΙΖΑ, ποινικοποιώντας εξολοκλή-

► ρου τα μέσα της εργατικής αντίστασης.

Η ληστροκότητα του κράτους εναντίον των ταξικά αδύνατων εντείνεται με κάθε ευκαιρία. Η ολοκληρωτική καταστολή που εξαπολύθηκε εξ αφορμής του CoV-2 αποτέλεσε χρυσή ευκαιρία. Κρατική τρομοκρατία και ληστροκότητα πάνε χέρι-χέρι. Ξεκινώντας από τα εξοντωτικά πρόστιμα για την παραβίαση του καθολικού εγκλεισμού, σήμερα οι ταξικά προνομιούχοι υφίστανται το εκβιαστικό δίλλημα: εμβολιασμός (δηλαδή, παράδοση στο ΚΑΡΤΕΛ) ή ατέρμονη χρηματική αφαιμάξη μέσω μικροβιολογικών test, ώστε να μην αποκλειστούν από τα πεδία διαβίωσής τους, τα οποία ως επί τω πλείστον ελέγχονται από το κράτος και τα αφεντικά.

Ο εκβιασμός που έχει επιβληθεί σ' όλο τον λαϊκό κόσμο, χτυπάει τους αιχμαλώτους στο πιο αδύναμο σημείο τους: Για να σου επιτραπεί να υπερασπιστείς τον εαυτό σου σ' ένα δικαστήριο, απαιτείται να συμμετάσχεις τουλάχιστον στην υποκρισία της στατιστικής διαχείρισης του θανάτου.

Δεν αποκλείεται τα κράτη να επιχειρήσουν να επιβάλουν τον δια της βίας εμβολιασμό. Από τη σκοπιά του αστικού δικαίου, το ζήτημα του αυτεξούσιου πάνω στο σώμα μας ήταν γαρνιτούρα, αφού τα πάντα μετριοούνται σε χρήμα. Έμμεσα, όλες οι σχέσεις εξουσίας κι εκμετάλλευσης δεν παραβιάζουν την αυτονομία μας επί των σωμάτων μας; Η στρατιωτική κι αστυνομική τρομοκρατία, που θεμελιώνει την κρατική κυριαρχία, δεν επεμβαίνει άμεσα στη σχέση των υπηκόων με τα σώματά τους, και στα ίδια τα σώματα; Γιατί να εξακολουθούμε να μιλάμε με τη νεκρή γλώσσα περί δικαιωμάτων, που θεσπίζονται και καταργούνται κατά βούληση των δημίων; **Μπορεί σήμερα να διεξαχθεί αντικαπιταλιστικός αγώνας, αν δεν προτάσσει την αποαποίκιση της ύπαρξης;**

Η κεραυνοβόλα και παρατεταμένη έφοδος της εξουσίας, για την άλωση των ανθρώπινων οργανισμών σε γενετικό βάθος, που έχει το δικό της μακρύ ιστορικό προετοιμασίας του εδάφους (ιδεολογικά, πολιτικά, φαντασιακά, τεχνολογικά...) αφορά στην καπιταλιστική ιδιοποίηση του βασικότερου υλικού της κερδοσκοπικής παραγωγής: του εργαζόμενου σώματος.

Η στρατηγική της μικροβιολογικής αποίκησης, αλληλοσυμπληρώνεται με τη στρατηγική της ψηφιοποίησης όλων των σχέσεων και των δραστηριοτήτων της ανθρωπότητας.

Το κεφάλαιο ποτέ δεν χρειαζόταν τους εργάτες ελεύθερους: χρειάζεται μόνο μια δεξαμενή πλεονάζουσας εργατικής δύναμης, κι αυτή εξασφαλίζεται δομικά λόγω της συσσωρευτικής φύσης του. Όμως, η περισσευούμενη εργατική δύναμη είναι επικίνδυνη. Για τον έλεγχό της έχει φτιαχτεί το σύστημα της φυλακής. Ο απόλυτος οικονομικός αποκλεισμός της εγγυάται ότι ο έλεγχος της φτώχειας θα γίνει εξ ολοκλήρου στρατοκρατικός.

Έχουμε κάθε λόγο να αρνηθούμε την ψηφιακή και βιοτεχνολογική αποικιοκρατία. Για να επιβιώσουμε, πρέπει να χτίσουμε ασύνορες κοινότητες άμεσης αυτοδιεύθυνσης στην υγεία, την οικονομία και κάθε πτυχή της διαβίωσής μας, διαμορφώνοντας αυτόνομες πρακτικές, ελέγχοντας τις πρακτικές του κράτους, επιβάλλοντάς του κοινωνικούς όρους, κι απαλλοτριώνοντας πόρους για όλα αυτά.

Ο κύριος εχθρός μας είναι η ιδιότητα, η ηθική του κέρδους και η συνθηκολόγηση με τις δομές εκμετάλλευσης.

Οι φαινόμενες στρατιωτικές ήττες των κινημάτων είναι αντικατοπτρισμοί της καπιταλιστικής αποσύνθεσης της κοινωνικής βάσης. Πάλι η κατάσταση των αιχμαλώτων είναι ενδεικτική. Ποιες είναι οι αιτίες της μακράς σιωπής στις ελληνικές φυλακές; Πού χάθηκε σταδιακά η κοινότητα εκείνων που δεν φοβήθηκαν το φάντασμα της φυλα-

κής; Ποτέ δεν νικήθηκε από την κρατική βία, που πίσω από τα κάγκελα έπαιρνε πάντα τις πιο βάνουσες μορφές της. Απλά, αφομοιώθηκε στον πολιτισμό του εχθρού.

Υπάρχει διέξοδος; Παλιό μάθημα: Αντίσταση στην τρομοκρατία των εκμεταλλευτών και των ανθρωποφυλάκων. Μάχες για την κοινωνικοποίηση των αναγκαίων πόρων, για την ευζωΐα όλων. Συλλογική ανάπτυξη ελεύθερης γνώσης και θωράκιση της ελευθερίας του λόγου, μέσα από τις οριζόντιες κι ανοιχτές δομές αντιπληροφόρησης.

Διαμόρφωση μιας κοινωνίας γενικευμένου αμοιβαίου φόβου και φασιστικού κανιβαλισμού

Οι αιχμάλωτοι του κράτους είναι γνώστες της ευπάθειας: μας επιβάλλεται καθημερινά, ως εκβιασμός σωφρονισμού. Όποτε η ανθρώπινη ευπάθεια εισέρχεται στον δημόσιο διάλογο, το κάνει εκρηκτικά, με τον τρόπο της εξέγερσης. Οι αγώνες των αιχμαλώτων, που και στην τρέχουσα φάση χτυπήθηκαν με δολοφονικά μέσα, είναι αμιγώς φωνή της ευπάθειας. Γιατί όμως το κράτος επένδυσε στην έμφαση της ευπάθειας κατά την άφιξη του CoV-2;

Ο αδιάλειπτος βομβαρδισμός με καταμετρήσεις και στατιστικές θανάτων, είναι χυδαία υποκρισία. Οι καθημερινοί θάνατοι πάνω στη Γη, λόγω της ταξικής κυριαρχίας και των φυσικών συνεπειών της ενάντια στη βίωση και την ανθρώπινη υγεία, είναι πολλαπλάσιοι απ' όσους προκαλεί ο CoV-2 κι η καθεστωτική αξιοποίησή του, και πάραυτα παραμένουν κουκουλωμένοι. Η επιλεκτική υποκριτική ευαισθησία αποτελεί παράμετρο ενός ιδιαίτερου πλαισίου αντικοινωνικού ελέγχου. Η εξουσία «ανακάλυψε» την ευπάθεια, όταν θεώρησε ότι έχει οργανώσει τους όρους για την ολοκληρωτική αξιοποίησή της ερήμην των πασχόντων και του κοινωνικού σώματος. Οι ευπαθείς βγήκαν στο προσκήνιο ως παθητικά αντικείμενα, πάνω σ' ένα υπόστρωμα καθολικής άγνοιας και συστηματικής τρομοκρατίας. Ο CoV-2 έγινε αμέσως ένα φάντασμα, ο «αόρατος εχθρός» που θα εξασφάλιζε τη σκοταδιστική επιβολή κάθε βούλησης των πολιτικών και οικονομικών αρχόντων, οι οποίοι ντύθηκαν με τα λευκά ράσα της τεχνοκρατικής αυθεντίας.

Ο τεχνοκρατικός μυστικισμός ενεργοποίησε τη δυνατότητα των media να πλάσουν ένα κλειστό σύμπαν ολοκληρωτικού πολέμου, μοριακού, με την έννοια της διεΐσδυσης σ' όλες τις κοινωνικές σχέσεις, και κυριολεκτικά, ως πρόσχημα για την αποίκηση του ανθρώπινου σώματος. Ο τέλειος συνδυασμός για μια εκστρατεία εκφασισμού πάνω στο ριζικότερο πεδίο αυτοπροσδιορισμού του φασισμού: η κοινωνία ως παθολογικό αντικείμενο, ο άλλος σαν εξ ορισμού φορέας ασθένειας, και η υγειονομία ως κύρια πολιτισμική πρακτική (πολιτικοστρατιωτική, οικονομική, ιδεολογική, αισθητική κ.λπ.). Το άρμα γι' αυτή τη βουτιά ήταν η σαρωτική εμπέδωση της παθολογικοποίησης των σχέσεων και του εαυτού. Καθαρή τρομοκρατία, θεμελιωμένη σε μια κοσμοκατασκευή που αντανάκλα αυτούσια την κυριαρχία των ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων πάνω στην επι-

στήμη. Κυριαρχία σε τέτοιο βαθμό, ώστε τα συγκροτητικά κριτήρια της επιστήμης ν' αντικαθίστανται πραξικοπηματικά από τις ανάγκες της πολιτικής κυριαρχίας. Μέχρι σήμερα, μόνο ο γερμανικός ναζισμός είχε επιτύχει τέτοια ιδεολογική ενσωμάτωση της επιστήμης. Έτσι και σήμερα, ο υγειονομισμός λάδωσε τους στρατιωτικούς και ποινικούς μηχανισμούς.

Περνώντας η υγεία στην αρμοδιότητα της καταστολής, δεν υπόκειται μόνο υποβάθμιση: μεταμορφώνεται σ' ένα αντεστραμμένο εργαλείο εξόντωσης.

Κάθε αιχμάλωτος (νυν ή πρώην) μπορεί να περιγράψει εμπειριστικά πώς η ασθένεια αξιοποιείται σαν δίκαιο ποινικό συμπλήρωμα και εκβιασμός. Επί CoV-2, η αστυνομία αναγορεύτηκε σε Εθνικό Σύστημα Υγείας, ωστόσο οι ανθρωποφύλακες είχαν ανέκαθεν την ιατρική πρωτοκαθεδρία στις φυλακές.

Τιτλοφορώντας τον εμβολιαστικό πόλεμο, «Επιχείρηση Ελευθερία», το κράτος διαμήνυσε τη βούλησή του να επιβάλει μιαν ολοκληρωτική σκλαβιά. Ένας ειρωνικός τίτλος, αποκλειστικά για τα πειραματόζωα του φαρμακευτικού μονοπωλίου. Η δικτατορία του 1967 έκανε σημαία της την κοινωνιολογική ορθοπεδική («γύψος»). Η σύγχρονη δικτατορία επιστράτευσε τη μικροβιολογική μεταφυσική. Κάθε εποχή έχει τις γλώσσες της. Κάθε εποχή της εξουσίας αφήνει τις δικές της καταστροφές. Η επικινδυνότερη συνέπεια της επιχείρησης «Ελευθερία» δεν είναι τα βιολογικά παρεπόμενά της. Η ανθρωπότητα έχει αντέξει όλες τις καταστροφικές μαλακίες της αλαζονείας της εξουσίας. Κρισιμότερη είναι η σκοταδιστική υποτέλεια. Ας φανταστούμε ένα παιδί που γνωρίζει ότι γνωρίζει ελάχιστα, και βρίσκεται αιχμάλωτο στα χέρια ενός παρανοϊκού εκμεταλλευτή. Η ανασφάλεια που παράγει αυτή η συνθήκη σπρώχνει το παιδί πιο βαθιά στην αγκαλιά του τέρατος. Από ένα σημείο και μετά, το ευκολότερο είναι να εναποθέτει τις ελπίδες του στον δολοφόνο του. Τέτοια είναι η κοινωνική κατάστασή μας. Έτσι βέβαια, δουλεύει κι ο σωφρονισμός.

Υπάρχει διέξοδος; Παλιό μάθημα: Αντίσταση στην τρομοκρατία των εκμεταλλευτών και των ανθρωποφυλάκων. Μάχες για την ευζωΐα όλων. Συλλογική ανάπτυξη ελεύθερης γνώσης και θωράκιση της ελευθερίας του λόγου, μέσα από τις οριζόντιες κι ανοιχτές δομές αντιπληροφόρησης. Εμπιστοσύνη στη δύναμη της ζωής, εμπιστοσύνη στον διπλανό μας και στη συνάντησή μας. Καμία εμπιστοσύνη στους ολιγάρχες και τους υποταγμένους διπλωματούχους τους.

Στις φυλακές, ο πιο ανθυγιεινός αποκλεισμός που επιβλήθηκε με αφορμή τον CoV-2 είναι η κατάργηση των ανοιχτών επισκεπτηρίων. Επί ενάμιση χρόνο, παιδιά και γονείς δεν αγγίζονται. Οι αιχμάλωτοι δεν αγκαλιάζονται πλέον από τους ανθρώπους που τους αγαπούν. Αφότου επιβλήθηκε το δίλημμα, εμβολιασμός ή χαράτσωμα (test), το κράτος δεν έχει προσχήματα για την παράταση αυτού του βασανιστηρίου εναντίον ενός συνόλου που είναι ευπαθές, μόνο και μόνο επειδή είναι δια της βίας δέσμιο. Να μην αφήσουμε αυτόν τον απάνθρωπο πολιτισμό να τον αποδομήσουμε σήμερα εμείς. Αν δεν αγωνιστούμε τώρα για την πρωταρχική σχέση της ζωής, το άγγιγμα, θ' ανοίξουμε τον δρόμο στο χτίσιμο μιας νέας φυλακής, όπου το ανθρώπινο σώμα θ' αξιοποιείται σαν αναίσθητο ανακυκλώσιμο σκουπίδι.

■ Sol

**ένας αιχμάλωτος των ελληνικών φυλακών
(Κρατούμενοι είμαστε όλοι)**

Συνέντευξη με το Grup Yorum

Μιλήσαμε με 2 μέλη του συγκροτήματος, την Sena και την Berrak που ήρθαν στην Ελλάδα στα πλαίσια των συναυλιών διεθνιστικής αλληλεγγύης στους Grup Yorum σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη που πραγματοποιήθηκαν τον περασμένο Ιούλιο.

Οι G.Y. είναι ένα είναι ένα συγκρότημα με μεγάλη ιστορία. Ένα συγκρότημα που επέλεξε να συγκρουστεί με την εξουσία και τον φασισμό μέσω της μουσικής του και των στίχων του. Όλες αυτές τις δεκαετίες ουκ ολίγα από τα μέλη του έχουν φυλακιστεί, βασανιστεί, διωχθεί αλλά και κάνει απεργία πείνας μέχρι θανάτου.

Βρεθήκαμε και μιλήσαμε για την ιστορία του συγκροτήματος, πως μίληκαν στον δρόμο του πολιτικοποιημένου τραγουδιού, για τις άπειρες πολιτικές διώξεις που δέχονται ή και απαγόρευση των συναυλιών τους ακόμα και εκτός των συνόρων της Τουρκίας. Μας αφηγήθηκαν τις σχέσεις που έχουν δομήσει όλα αυτά τα χρόνια με την εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους λόγω των τραγουδιών τους αλλά και λόγω της συνέπειας τους ως αγωνιστές και συμφωνήσαμε στο πόσο σημαντικό είναι η οργάνωση ενός διεθνιστικού αντιπολεμικού κινήματος που θα σπάει τους εθνικισμούς και από τις δυο μεριές του Αιγαίου.

- Πώς και πότε ιδρύθηκε το συγκρότημα Grup Yorum; Όταν ιδρύθηκε ήταν «απόφαση» από την αρχή ότι θα ασχοληθεί με το πολιτικό τραγούδι-δράση (ήταν δηλαδή αυτός ο στόχος εξαρχής) ή πρόέκυψε μετέπειτα ως ανάγκη λόγω της κοινωνικής κατάστασης στην Τουρκία;

Το Grup Yorum (G.Y.) γεννήθηκε μέσα στη χούντα, με σκοπό να αντιπαρατεθεί με τον φασισμό την δεκαετία του '80. Τότε ο σκοπός των εχθρών μας ήταν να σταματήσουν τον επαναστατικό αγώνα και οτιδήποτε είχε δίπλα του. Παντού γίνονταν πραξικοπήματα και παντού προσπαθούσαν να εξαφανίσουν τους επαναστάτες, οπότε η επίθεση αρχικά στόχευσε τους επαναστάτες και έπειτα ήρθε και σε εμάς. Το G.Y. εκείνη την εποχή ξεκίνησε μια μεγάλη απεργία πείνας, γνωστή και στην Ελλάδα, με αίτημα να μην φοράνε στολή οι κρατούμενοι. Τότε λοιπόν οι οικογένειές των κρατουμένων είχαν ξεκινήσει έναν αγώνα έξω απ' τα κελιά. Το G.Y. συμμετείχε σε αυτόν τον αγώνα, και έτσι γεννήθηκε σιγά σιγά το γκρουπ. Στην αρχή το G.Y. αποτελούσαν από ανθρώπους που ήταν οργανωμένοι, ήταν ήδη δηλαδή στρατευμένοι: Λίγοι, μια χούφτα 4-5 ανθρώπων, οι οποίοι ήταν κοντά με τον κόσμο και τις ανάγκες του, ζούσανε και μιλούσαν μαζί τους (κοιτούσαν στον λαό, πώς θα μιλήσουν στον λαό, και πώς θα ζήσουμε με τον λαό). Αυτό το πράγμα στην εξέλιξη του άρχισε να παίρνει τη μορφή κολεκτίβας.

Κάθε τρεις και λίγο ο κρατικός μηχανισμός του ελληνικού κράτους (φανταζόμαστε και του τουρκικού) μάς βομβαρδίζει με τις διακρατικές εντάσεις μεταξύ των δύο κρατών. Στη λογική του «διαίρει και βασίλευε» δημιουργούν ένα πολεμικό κλίμα ανάμεσα στους καταπιεσμένους των δύο χωρών με διάφορες αφορμές π.χ. την «παραβίαση» των συνόρων στο Αιγαίο ή την αγορά πολεμικού εξοπλισμού που μπορεί να έκανε η μία από τις δύο χώρες – όπου δαπανούνται εκατομμύρια την ίδια στιγμή που περίθαλψη, παιδεία, κοινωνικές παροχές είναι ανεπαρκείς. Συγχρόνως όλο αυτό το κλίμα θρέφει τον φασισμό της κάθε χώρας. Πιστεύετε πως υπάρχει αναγκαιότητα ενός διεθνιστικού-αντιπολεμικού κινήματος από τα κάτω, για να αντιμετωπίσει και να πολεμήσει αυτό το φαινόμενο; Και αν ναι, βλέπετε να υπάρχει ελπίδα για κάτι τέτοιο;

Αυτό που μπορούμε να πούμε για αρχή είναι ότι ο ιμπεριαλισμός έχει δομήσει έτσι τον κόσμο ώστε να είναι πολ-

λά διακριτά κομμάτια υπό τον έλεγχό του, και να μπορεί να τροφοδοτεί τα κομμάτια αυτά με εθνικισμούς. Αυτό που συμβαίνει, λοιπόν, όταν ο ιμπεριαλισμός καταλαμβάνει μια χώρα, είναι ότι προσπαθεί να δημιουργήσει στους λαούς το αίσθημα ότι εκείνοι [οι ιμπεριαλιστές] είναι οι φίλοι, και ότι οι λαοί αναμεταξύ τους έχουν προβλήματα. Οπότε,

πε να ζητήσει κάποια στιγμή λογαριασμό, όπως και έκανε. Αυτό είναι κάτι το οποίο για εμάς είναι νομιμοποιημένο, είναι κάτι δίκαιο, είναι ο δίκαιος πόλεμος τον οποίο εμείς οφείλουμε να διεξάγουμε, παρ' όλα αυτά ταυτόχρονα για τους εχθρούς προσπαθεί να περαστεί το μήνυμα ότι είναι νομιμοποιημένο το να σκοτώνουν έναν 15χρονο μαθητή και να μην δικάζονται. Πρέπει σιγά σιγά να πολεμήσουμε ενάντια σε αυτές τις άδικες νομιμοποιήσεις των καθεστώτων, ώστε να φτάσουμε πιο κοντά στην αλήθεια και τον λαό. Αυτό είναι ένα από τα βασικά καθήκοντα στον αντιπολεμικό αγώνα. Να προσπαθήσουμε να βρούμε τις αλήθειες και να πολεμήσουμε για τη δικαιοσύνη μέσα απ' αυτό.

- Είστε καλλιτέχνες. Από τα δικά σας βιώματα και τις δικές σας εμπειρίες, πόσο και με ποιον τρόπο μπορεί να επηρεάσει πολιτικά η τέχνη –οποιασδήποτε μορφής– την ευρύτερη κοινωνική βάση προς μια επαναστατική κατεύθυνση, ειδικά σε κρίσιμους καιρούς όπως αυτούς που διανύουμε τώρα (μόνιμο φιλοπολεμικό κλίμα, οικονομική κρίση, υγειονομική κρίση, ακραία καταστολή, όξυνση των ταξικών αντιθέσεων κ.λπ.);

για παράδειγμα, μεταξύ των Τούρκων και των Κούρδων τονώνει περισσότερο το κουρδικό αίσθημα, το ίδιο μπορούμε να πούμε και για την Ελλάδα και την Τουρκία, ότι δεν έχει να κάνει με άλλου τύπου συμφέροντα, αυτό που στοχεύουν είναι να έχουν αυτές τις δυο χώρες σε καθεστώς εθνικισμού, όσον αφορά την ευρεία προπαγάνδα για τις μάζες. Σε μια εμπόλεμη περίπτωση τα πεδία που θα πρέπει να αντισταθούμε είναι ποικίλα, είναι πολλά. Θα πρέπει να πολεμήσουμε εκ των πραγμάτων με όλα τα μέσα. Το πρώτο καθήκον μας είναι να κοιτάξουμε πώς μαζί θα πολεμήσουμε με όλα τα μέσα, και να είναι ξεκάθαρο αυτό. Αυτό είναι κάτι που εμείς πρέπει να νομιμοποιήσουμε πρώτα στη λαϊκή συνείδηση, γιατί μέχρι στιγμής αυτό που τείνει να νομιμοποιείται, να θεωρείται φυσιολογικό δηλαδή, είναι ο εθνικισμός, οπότε ο δικός μας στόχος είναι να βάλουμε τις δικές μας νομιμοποιήσεις, τα πράγματα που εμείς θεωρούμε δίκαια ώστε να φτιάξουμε έναν κόσμο με ειρήνη, έναν κόσμο χωρίς πολέμους. Για παράδειγμα με τον Berkin Elvan, τον 15χρονο μαθητή που σκότωσαν, οι φονιάδες του δεν δικάστηκαν ποτέ, και αναγκαστικά ο λαός έπρε-

Εμείς βλέπουμε την τέχνη από ταξική σκοπιά. Έτσι βλέπουμε και όλο τον κόσμο, οπότε αντιλαμβανόμαστε ότι υπάρχει η πλευρά της μπουρζουαζίας –της ολιγαρχίας– των πλουσίων, και η πλευρά των εργατών – των προλετάρων. Εμείς απευθυνόμαστε στην πλευρά του λαού. Το να τραγουδάμε τα τραγούδια του λαού, να είμαστε οι καλλιτέχνες του λαού, αυτός είναι ο σκοπός μας. Προφανώς και θέλουμε να επηρεάσει, και ήδη επηρεάζει. Για παράδειγμα, όταν οι εργάτες που δουλεύουν στα βαμβάκια στην Τουρκία τραγουδάνε τα τραγούδια τους, έχουν τη συλλογική μνήμη και παράδοση στο τραγούδι της εργατιάς. Όλα είναι ταξικά, εμείς έτσι βλέπουμε την κατάσταση, αυτή είναι η ιδεολογία μας.

Φανταστείτε στην Ελλάδα να γίνεται μια εξέγερση και ένας καλλιτέχνης να μην παίρνει θέση απέναντι σε αυτή την εξέγερση. Αυτό σημαίνει ότι ο καλλιτέχνης εκ των πραγμάτων έχει πάρει θέση υπέρ του φασισμού –των ισχυρών– οπότε με κάποιον τρόπο έχει μια παθητική, μια φιλειρηνική, ουδέτερη, φιλελεύθερη (όλα αυτά που ακού-

► με συχνά) στάση απέναντι σε μια εξέγερση. Έτσι, κάπως επηρεάζει η τέχνη τον κόσμο. Εμείς το ξέρουμε αυτό γιατί ζούμε μαζί [με τον κόσμο/λαό], μαζί του δημιουργούμε τα τραγούδια μας, μαζί του δουλεύουμε, οπότε μπορούμε να καταλάβουμε πώς είναι οι στιγμές που αλλάζουν οι ιδέες του, η κοσμοθεωρία του, και πώς παίρνει κουράγιο και δύναμη. Βλέπεις πως σιγά-σιγά έχει τη δύναμη και την αυτοπεποίθηση να πάρει πίσω αυτά που του έχουν στερήσει.

Φυσικά όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα να μπορούμε σε λίστες τρομοκρατών στην Τουρκία, φανταστείτε όλες οι στιγμές μας είχαν επιθέσεις: Ο ίδιος ο Ιμπράημ Γιόκσεκ συνελήφθη σε μια από τις δομές μας, στο πολιτιστικό κέντρο. Οτιδήποτε και να κάναμε είχε αυτή τη συνέχεια-εξέλιξη, εμείς όμως επειδή έχουμε αυτή την παράδοση δεν μπορούμε να κάνουμε κανένα βήμα πίσω, οπότε στα δικαστήριά μας και τις διώξεις μας απέναντι στον φασισμό, ο μόνος δρόμος που έχουμε για να πορευτούμε είναι το να μην υποχωρήσουμε, αυτή είναι η κουλτούρα μας, αυτή είναι και η παράδοσή μας. Να μην υποχωρήσουμε απέναντι στον φασισμό και σε καταστάσεις κρίσης, αλλά ακόμα περισσότερο, ακόμα πιο γρήγορα, με ακόμα μεγαλύτερη ένταση να ανταποκριθούμε.

- Δυο λόγια για το τώρα: Υπάρχουν αυτή τη στιγμή μέλη του G.Y. στη φυλακή;

Ζούμε μια περίοδο που προσπαθούμε να κάνουμε ξανά συναυλίες, παλεύουμε δηλαδή για να γίνουν οι συναυλίες μας, και αυτό το ζούμε και έξω από την Τουρκία και μέσα στην Τουρκία. Μέσα στην Τουρκία συγκεκριμένα, πριν λίγες μέρες, μια διαδικτυακή συναυλία μας, δέχτηκε ιντερνετική επίθεση, και άνοιξε καινούργια υπόθεση-κατηγορία για αυτή την συναυλία. Εμείς μέσα σε όλες αυτές τις συνθήκες συνεχίζουμε. Συνεχίζουμε να παράγουμε, δεν μπορούμε να σταματήσουμε, όπως είπαμε και πριν αυτή είναι η παράδοση και το καθήκον μας: Συνεχίζουμε να παράγουμε τραγούδια, προσπαθούμε για τις συναυλίες μας, και γνωρίζουμε ότι θα χρειαστεί να ξαναπληρώσουμε το τίμημα για αυτούς μας τους στόχους, θα ξαναδιωχθούμε, θα ξαναβασανιστούμε, θα ξαναφυλακιστούμε, και για οτιδήποτε άλλο μπορεί να συμβεί είμαστε έτοιμοι να πληρώσουμε το τίμημα. Πάντα ήμασταν και θα είμαστε, και αυτό δεν είναι κάτι που μας φοβίζει, ίσα ίσα αυτό έχουμε μάθει από την ιστορία του αγώνα μας, ότι δεν μπορείς να κερδίσεις ποτέ το δικό σου, κανένας λαός δεν μπορεί να κερδίσει το δικό του άμα δεν είναι έτοιμος να πληρώσει το τίμημα του αγώνα του. Έχουμε μάθει ότι το δικό μας το κερδίζουμε μέσα

από τη θυσία και τον ανυποχώρητο αγώνα, οπότε έτσι θα συνεχίσουμε.

Είμαστε σε μια περίοδο που παράγουμε πολλά τραγούδια, κάνουμε τις δουλειές μας για τις ταινίες που θα βγούνε. Σκεφτείτε, αν δεν υπήρχε αντίσταση δεν θα μπορούσε να γραφτεί ποτέ κανένα τραγούδι, ποτέ κανένα ποίημα. Ειδικά αυτή τη στιγμή στην Τουρκία η κυβέρνηση του ΑΚΡ βρίσκεται σε μεγάλη κρίση, και οικονομική και πολιτική, και εμείς ξέρουμε ότι αυτή είναι μια στιγμή που και εκείνοι θέλουν να επιτεθούν ακόμα περισσότερο στους επαναστάτες γιατί φοβούνται, και εμείς πρέπει να γεμίσουμε ακόμα περισσότερους επαναστάτες ώστε να χτυπήσουμε. Αυτά είναι τα καθήκοντά μας.

Πιστεύουμε ότι αυτή τη στιγμή είναι 5 ή 6 οι φυλακισμένοι μας, αλλά δεν μπορούμε να δώσουμε ποτέ ακριβή αριθμό, γιατί αυτός ο αριθμός αλλάζει κάθε εβδομάδα, δηλαδή κάθε εβδομάδα μπορεί να γίνονται συλλήψεις για το G.Y., και κάποιος να βγαίνει από τη φυλακή, κάποιος άλλος να μπαίνει. Αυτό συμβαίνει ήδη εδώ και 4-5 χρόνια· εδώ και 3-4 χρόνια η Μπερκιούν και ο Μπαρίς είναι δύο σύντροφοι που παίζουν κρουστά, και δεν έχουν συναντηθεί ποτέ σε πρόβα, γιατί ο ένας έμπαινε στη φυλακή, η άλλη έβγαινε και το αντίστροφο. Υπάρχει ένα άλλο παράδειγμα όπου η Σουλταν με την Σερέμ δεν έχουν γνωριστεί ποτέ έξω, γνωρίστηκαν μόνο μέσα στη φυλακή, δεν έχουν παίξει ποτέ μαζί έξω γιατί, όταν απελευθερώθηκε η Σουλτάν μετά την απεργία πείνας, η Σεχρέμ είχε ήδη μπει μέσα. Αυτή είναι μια συνεχής κατάσταση που συμβαίνει με τα μέλη του G.Y. Εδώ και πολύ καιρό είχαν μια σειρά διεκδικήσεων, μέχρι να φτάσουν στο σημείο να πουν ότι ξεκινάν απεργία πείνας, ή τη μετατρέπουν σε απεργία πείνας μέχρι το τέλος. Ο αριθμός αυτή τη στιγμή μπορούμε να πούμε ότι είναι 6, αλλά μπορεί την επόμενη εβδομάδα να είναι 8 και τη μεθεπόμενη 4.

* Αυτή τη στιγμή κάνουμε καμπάνια για τον επαναστάτη Αλί Οσμά Κιουσέ, ο οποίος είναι 37 χρόνια στις φυλακές, 22 εξ αυτών στα λευκά κελιά. Είναι ένας άρρωστος κρατούμενος πλέον, έχει καρκίνο στα νεφρά, έκανε πρόσφατα μετά από μια γιγαντιαία διεθνή καμπάνια μια εγχείρηση, παρ' όλα αυτά την αποθεραπεία και τη συνέχεια της εγχείρησης δεν την δρομολογούν, όπως δεν θέλανε και την ίδια την εγχείρηση. Για την ακρίβεια 4 διαφορετικά νοσοκομεία είχαν δώσει πραγματογνωμοσύνη ότι ο Αλί είναι καλά. Ο φασισμός, όταν δεν μπορεί να αλλάξει την ιδεολογία στους επαναστάτες, να τους κάνει να μετανιώσουν, να τους αλλάξει την κουλτούρα, να τους συνθλίψει και να τους κάμψει, βρίσκει διάφορους τρόπους να τους εξοντώ-

σει φυσικά. Παρ' όλα αυτά ο Αλί είναι ένας ελεύθερος κρατούμενος. Αυτοί οι κρατούμενοι είναι οι κρατούμενοι που γεννήθηκαν στις μεγάλες αντιστάσεις και απεργίες πείνας· εκείνοι που κατάφεραν να κρατήσουν και το μυαλό και την ιδεολογία τους, και το καθημερινό τους πρόγραμμα, και να μην τους λυγίσει η απομόνωση και οι σφαγές που έγιναν στις φυλακές. Αυτό είναι ένα παράδειγμα των τούρκικων φυλακών. Γενικά, όλη η Τουρκία θα λέγαμε ότι είναι μια ανοιχτή φυλακή, έχουν δημιουργηθεί πάρα πολλές φυλακές, έχουν δοθεί υπέρογκα ποσά, και οι εκτάσεις των φυλακών είναι τεράστιες.

- Για το τέλος, θα θέλαμε να περάσουμε ένα δικό σας μήνυμα στην εδώ πλευρά των συνόρων. Τι θα θέλατε να πείτε στους καταπιεσμένους, στους αγωνιστές και τις αγωνίστριες, και γενικά σε όλο αυτόν τον κόσμο που όταν κοιτάζει την απέναντι πλευρά του Αιγαίου βλέπει συντρόφους, συναγωνιστές και συναγωνίστριες, και ταξικά αδέρφια που αντιλαμβάνονται ότι έχουμε όλους τους λόγους του κόσμου να είμαστε ενωμένοι, και απολύτως τίποτα να είμαστε χωρισμένοι;

Το κάλεσμά μας στον ελληνικό λαό αφορά αυτό το ιδιαίτερο παράδειγμα διεθνιστικής αλληλεγγύης που βιώσαμε, που ήταν μοναδικό λόγω της έκτασης του και της εγγύτητας που έχουν οι δύο λαοί. Η Helin και ο Ibrahim δεν έπεσαν μάρτυρες για να λέμε τα τραγούδια τους, έπεσαν μάρτυρες γιατί υπηρετούν συγκεκριμένες ιδέες, υπηρετούν συγκεκριμένα συμφέροντα και αυτά είναι τα λαϊκά συμφέροντα. Εμείς βλέπουμε τον κόσμο από ταξική σκοπιά· τα συμφέροντα που υπηρετούν οι μάρτυρές μας είναι τα λαϊκά συμφέροντα, οπότε τα δικά τους αιτήματα ήταν ταυτόχρονα και αιτήματα των λαών. Εμείς δηλαδή μιλάμε για πολιτική νίκη, αυτό προκύπτει επειδή κερδίσαμε ένα τόσο μεγάλο έδαφος διεθνιστικής αλληλεγγύης, και όλοι μαζί οικοδομήσαμε αυτόν τον αγώνα.

Εμείς λοιπόν λέμε ότι είμαστε αδέρφια με τους λαούς όλου του κόσμου, και αυτό που θέλουμε να προτάσσουμε είναι η διεθνιστική αλληλεγγύη. Έχουμε 11 επαναστάτες κρατούμενους στην Ελλάδα. Καλούμε τον ελληνικό λαό να οικειοποιηθεί και να κάνει δικό του τον αγώνα αυτών των κρατουμένων. Εκείνοι φυλακίστηκαν με εντολή του φασισμού και του ιμπεριαλισμού, για εμάς αυτό είναι ξεκάθαρο σε όλη μας την πορεία, και ειδικά σε αυτή την περίπτωση θα καλούσαμε τον ελληνικό λαό να μην τους αφήσει μόνους.

Ο Μπακούνιν και η μουσική

Η μουσική ήταν και είναι η αγαπημένη μου τέχνη· πάντα μου ξυπνούσε ένα θρησκευτικό αίσθημα, πίστη στη ζωή και το κυνήγι της ζωής μέσα μου. [...] πρώτα η μουσική, μετά τα πούρα ή τα τσιγάρα τούρκικου καπνού, μετά τα βιβλία και μετά ο επιούσιος άρτος.

~Μιχαήλ Μπακούνιν

Τι ήταν αυτό που ο διαβόητος ρώσος αναρχικός του 19ου αιώνα άκουγε στη μουσική για να της προσδώσει αυτή την εξέχουσα θέση ανάμεσα στις τέχνες, αλλά και ανάμεσα στις αγαπημένες ασχολίες του; Ποια μουσική ήταν αυτή και πώς ήρθε σε επαφή μαζί της; Ο André Reszler γράφει στην Αναρχική Αισθητική:

Ο Μπακούνιν δεν έχει αφιερώσει κάποια συγκεκριμένη μελέτη στην τέχνη. Για να κατανοήσουμε την αισθητική του σκέψη, είναι απαραίτητο να συσχετίσουμε τις περιστασιακές παρατηρήσεις που έχει κάνει σε μαχητικά άρθρα και φυλλάδια με το συνολικό του όραμα, και να τις αντιπαραβάλλουμε τόσο με τη μαρτυρία των δικών του ενεργειών, όσο και με τις μαρτυρίες της οικογένειας και των φίλων του.

Αν σε αυτά τα γραπτά προσθέσουμε κάποια σχετικά αποσπάσματα από φιλοσοφικά κείμενά του, καθώς και από κάποια γράμματα της πλούσιας αλληλογραφίας του, συνδέοντάς τα με ιστορικά/βιογραφικά στοιχεία (ιδίως τις συναντήσεις και τις φιλίες του με μουσικούς) τότε θα έχουμε μια πληρέστερη εικόνα της αντίληψής του για την τέχνη, και ειδικά για τη μουσική. Το υλικό αυτό εκτείνεται από πρώιμα μουσικοφιλοσοφικά αποσπάσματα (όπως π.χ. για το Ρέκβιεμ του Μότσαρτ και τον καθολικισμό) μέσα από γράμματα προς αδέρφια και φίλους όπως ο Ράιχελ, μέχρι αισθητικές φιλοσοφικές παρατηρήσεις στα ώριμα γραπτά του. Η μουσική στην οποία αναφέρεται είναι η έντεχνη ευρωπαϊκή μουσική κυρίως της κλασικής και της ρομαντικής εποχής, και σπανιότερα η έντεχνη μουσική παλιότερης εποχής. Σε ένα από τα κείμενα της τελευταίας περιόδου αναφέρεται στα λαϊκά τραγούδια των σοσιαλιστών εργατών που «ανοίγουν μια νέα εποχή και προφητεύουν έναν νέο κόσμο, αυτόν της καθολικής απελευθέρωσης».

Ήδη από την παιδική ηλικία ο Μπακούνιν έκανε μαθήματα μουσικής ως μέρος της γενικότερης εκπαίδευσής του στο οικογενειακό σπίτι στο Πρεμούκιν. Ως νέος ενήλικος θα γνωρίσει στην Αγία Πετρούπολη την οικογένεια μουσικών Λβωφ. Εδώ θα παρακολουθήσει αρκετές συναυλίες που δεν θα τον αφήσουν ανεπηρέαστο. Η προτίμησή του στον Μπετόβεν, που θα εξελιχθεί σε πάθος, είναι κίολας φανερή. Ακούει συμφωνίες, κουαρτέτα, σονάτες και λήντερ του. Η μουσική του είναι γι' αυτόν μια «γιορτή του πνεύματος». Δεν λείπουν και αναφορές θαυμασμού για τον Μότσαρτ (Ρέκβιεμ), τον Χάυντν (Επτά Λόγοι του Ιησού) και την αγαπημένη του όπερα του Γκλουκ (Ιφιγένεια εν Ταύροις) καθώς και για τον Μάγερμπεερ. Ακόμη και πιο άγνωστοι σήμερα συνθέτες, όπως ο Όνσλοου και ο Λασκόφσκι, βρίσκονται στην αλληλογραφία του αυτής της περιόδου. Μεταγενέστερα γράμματα μαρτυρούν και τη γνώση παλαιότερων ιταλών συνθετών, όπως ο Μαρτσέλο, ο Ντουράντε και ο Πόρπορα, αλλά και πιο σύγχρονων όπως ο Μπελίνι. Ο γάλλος ρομαντικός Φερντινάντ Ερόλντ είναι από τους προτιμώμενους συνθέτες του πρώιμου μέντορά του στη Μόσχα (όπου βρίσκεται από το 1835), Νικολάι Στάνκεβιτς. Στον κύκλο του τελευταίου μοιράζεται τον θαυμασμό των υπολοίπων μελών (ανάμεσα τους ο Μπελίνσκι και ο Μπότκιν) για τον Μπετόβεν και τον Σούμπερτ. Οι φιλοσοφικές, λογοτεχνικές και κατ' επέκταση μουσικοαισθητικές καταβολές του Μπακούνιν θα σμιλευτούν μέσα σ' αυτόν τον κύκλο των νεαρών ρώσων διανοούμενων, που στοχάζονταν, συζητούσαν και έγραφαν με θέρμη για τους φιλοσόφους του γερμανικού ιδεαλισμού, τους λογοτέχνες της Βαϊμάρης και τους συνθέτες της Βιέννης.

Δυο γερμανοί μουσικοί της Μόσχας είναι αυτοί με τους οποίους θα συνδεθεί στενά ο Μπακούνιν αυτόν τον καιρό: Ο Λάνγκερ, πιανίστας και συνθέτης που ήταν μαθητής του Χούμπελ στη Βιέννη, και ο βιολιστής Παλ. Άλλοι μουσικοί που θα γνωρίσει εδώ είναι ο Φραντς Ξάβερ Γκέμπελ (δάσκαλος μουσικής του Στάνκεβιτς) και ο Ιβάν Μπιλίμπιν (μαθητής του Λάνγκερ και ανιψιός του Μπότκιν).

Το 1840 φεύγει από τη Μόσχα για να σπουδάσει φιλοσοφία στο Βερολίνο. Μαζί του είναι και ο Ιβάν Τουργκένιεφ, τον οποίο θα μνησει στη λατρεία του Μπετόβεν. Ο Τουργκένιεφ θα συνδεθεί αργότερα με την τραγουδίστρια και συνθέτρια Πωλίν Βιαντό-Γκαρσία, την οποία θα γνωρίσει ο Μπακούνιν στο Παρίσι. Το 1842 θα γνωριστεί στη Δρέσδη με τον συνθέτη Άντολφ Ράιχελ, ο οποίος θα γίνει ο στενότερος φίλος του και ο συγκάτοικός του μέχρι το 1848. Ο Μπετόβεν ήταν ένας βασικός συνδετικός κρίκος ανάμεσά τους. Ο Ράιχελ, ένας κλασικιστής μουσικοθεωρητικός ήταν ο κατάλληλος ειδικός της τέχνης που ο Μπακούνιν χρειαζόταν στις αισθητικές αναζητήσεις του. Προφανώς και μια τόσο στενή, μακροχρόνια και δυνατή φιλία δεν μπορεί απλώς και μόνο να υπαχθεί στο εργαλειώδες στοιχείο. Οι επιρροές και οι βοήθειες, υλικές και ηθικές, ήταν αμφίδρομες. Ο Ράιχελ μέσω του Μπακούνιν θα γνωρίσει πολλούς επαναστάτες, ανάμεσά τους τον Χέρτσεν, τον Μαρξ και τον Προυντόν. Ο πρώσος συνθέτης θα υποστεί παρακολούθηση και κατ' οίκον επιδρομή από την αστυνομία του Παρισιού λόγω της σχέσης του με τον Μπακούνιν και των συχνών αποστολών γραμμάτων, βιβλίων, πούρων και χρημάτων από το 1849 μέχρι το 1851, όταν ο τελευταίος ήταν φυλακισμένος στη Γερμανία και την Αυστρία.

Ο Μπακούνιν συνελήφθη για τη συμμετοχή του στην εξέγερση της Δρέσδης τον Μάιο

του 1849. Σ' αυτήν, καθώς και σε όλο το προηγούμενο διάστημα που βρισκόταν στην πόλη (αρχές του 1849), είχε συνδεθεί φιλικά με άλλους δύο μουσικούς. Ο πρώτος ήταν ο Άουγκουστ Ρέκελ, ένας αρχιμουσικός και πολύ δραστήριος δημοκρατικός εκδότης, στον οποίο το σπίτι έμενε ο Μπακούνιν. Ο Ρέκελ έμελε να είναι ο τελευταίος από τους πολιτικούς κρατούμενους της εξέγερσης που απελευθερώθηκαν το 1862, μετά από 13 χρόνια φυλάκισης. Ο δεύτερος από αυτούς είναι ο Ρίχαρντ Βάγκνερ, μια συνάντηση που βρήκε συχνά το δρόμο της στην ιστορική και μουσικοϊστορική φιλολογία, δεδομένου ότι και ο Βάγκνερ αφιερώνει αρκετές σελίδες της αυτοβιογραφίας του στον ρώσο αναρχικό, μιλώντας γι' αυτόν με μεγάλο ενθουσιασμό. Είναι εδώ, στην γενική πρόβα της σημαδιακής (και μουσικοϊστορικά) εκτέλεσης της 9ης του Μπετόβεν, στην παλιά όπερα της Δρέσδης τον Απρίλη του 1849, όταν πηγαίνει στο πόντιουμ για να πει στον Βάγκνερ πως αν έπρεπε όλη η μουσική να χαθεί μέσα στον επερχόμενο Αρμαγεδδώνα, εμείς έπρεπε να σταθούμε ενωμένοι και με κίνδυνο της ζωής μας για τη διατήρηση αυτής της συμφωνίας.

Σ' αυτή τη συμφωνία ο Μπακούνιν ακούει την επαναστατική διάθεση και τη θέληση για δράση (όπως μεταφέρουν και οι βιογράφοι του Στέκλντ και Χουχ) ή ακόμη βαθύτερα το «ανθρώπινο φως» προς το οποίο κοιτά φιλοσοφικά. Αργότερα, από τη φυλακή θα γράψει στον Ράιχελ: μόνο η μουσική έχει σήμερα το πολιτικό δικαίωμα στον κόσμο. [...] Η μουσική μονάχα έχει μια θέση στο σύγχρονο κόσμο, ακριβώς γιατί δεν έχει την πρόθεση να πει κάτι συγκεκριμένο, παρά μόνο εκφράζει τη γενική διάθεση, τη μεγάλη επίπονη λαχτάρα, η οποία κυριαρχεί στο παρόν και γι' αυτό πρέπει να είναι μια μεγάλη τραγική τέχνη.

Ο Βάγκνερ εντυπωσιάστηκε από την προσωπικότητα του Μπακούνιν και από τον ριζοσπαστισμό των ιδεών του. Κατά κάποιους (όπως ο Μπέρναρντ Σω) βρήκε σ' αυτόν την έμπνευση για το μηδενιστικό/εικονοκλαστικό υπόβαθρο της φιγούρας του Ζίγκφριντ, ήρωα της τετραλογίας Το Δαχτυλίδι του Νίμπελουνγκ, την οποία άρχισε να συνθέτει από το 1849. Σ' αυτά τα χρόνια ο Βάγκνερ θα γράψει και τα επαναστατικά (πολιτικά και καλλιτεχνικά) κείμενα του, εκ των οποίων η Τέχνη και Επανάσταση θα εκδοθεί πρώτη φορά στα γαλλικά το 1895 από τις εκδόσεις της αναρχικής εφημερίδας του Ζαν Γκραβ, Les Temps Nouveaux, και θα συμπεριληφθεί από τον Κροπότκιν και τον Μαξ Νέτλαου στα καλλιτεχνικά και λογοτεχνικά έργα ελευθεριακής έμπνευσης. Άλλωστε ο βαγκνερισμός στον 19ο αιώνα ήταν συχνά συνυφασμένος με τον επαναστατικό σοσιαλισμό, αφενός λόγω της πολιτικής στάσης και δράσης του νεαρού Βάγκνερ, και αφετέρου λόγω της μουσικοσυνθετικής πρωτοπορίας στο έργο του και του άρρηκτα συνδεδεμένου με αυτό πολιτισμικού/κοινωνικού οράματός του.

Ο Μπακούνιν όμως, πολέμιος κάθε (πολιτικού ή αισθητικού) συστήματος, δεν ήταν μουσικοαισθητικά βαγκνερικός, αλλά κλασικιστής και «διαιτέρως μπετοβενικός» όπως ο φίλος του Άντολφ Ράιχελ, τον οποίο θα ξανασυναντήσει στη Βέρνη 20 χρόνια αργότερα, το 1868, στα χρόνια που είχε συνδεθεί με την «Λίγκα για την Ειρήνη και την Ελευθερία». Σε αυτά τα πολύ παραγωγικά χρόνια πολιτικής θεωρίας και πράξης για τον Μπακούνιν θα παραμείνουν σε στενή επαφή μέχρι τον θάνατό του το 1876. Ο Ράιχελ ήταν επίσης ο μάρτυρας των τελευταίων λόγων του Μπακούνιν, τους οποίους διέσωσε σ' ένα γράμμα του στον Κάρλο Γκαμπούτσι. Ο Τζέιμς Γκυγιώμ αναφέρει μια συνάντησή τους το 1873, στην οποία γνώρισε τον Ράιχελ και άκουσε λήντερ του πάνω σε ποίηση του Χαφέζ. Ο ίδιος αναφέρει αλλού το τραγούδι των Ωκεανίδων που ο Μπακούνιν οραματιζόταν μουσικά ως άλλος Προμηθέας Δεσμώτης, περιτριγυρισμένος από τη θάλασσα μέσα στη φυλακή του Σλύσελμπουργκ.

✍ Πιάννης Μαλλούχος

1 Γράμμα του Μπακούνιν στον αδελφό του Αλεξέι (16/5/1852).

2 Reszler, André: L'esthétique anarchiste, Παρίσι: PUF 1971.

3 Adolf Reichel (1816-1896).

4 Φεντεραλισμός, Σοσιαλισμός, Αντιθεολογισμός (1867/68), Φιλοσοφικές θεωρήσεις πάνω στο θεϊκό φάντασμα, τον πραγματικό κόσμο και τον άνθρωπο (1870), Θεός και Κράτος (1870/71).

5 Η κνυτογερμανική αυτοκρατορία και η κοινωνική επανάσταση (1871/72).

6 Leopold Langer (1802-1885).

7 August Röckel (1814-1876).

8 Για την αντίληψη της συμφωνίας στην αναρχική φιλολογία γενικότερα βλ. και τη σχετική θεώρηση από τον Γκούσταβ Λαντάουερ, στο: Η Επανάσταση, Θεσσαλονίκη: Πανοπτικόν 2020, σ. 111.

9 Knowles, R.: Human Light: The mystical Religion of Mikhail Bakunin, in: The European Legacy 7/1 (2010).

10 Reszler, André: L'esthétique anarchiste, Παρίσι: PUF 1971.

11 Reszler, André: L'esthétique anarchiste, Παρίσι: PUF 1971: «Είναι στη «μεγάλη τέχνη» του παρελθόντος, αιώνια και ανυπότακτη, όπου αντιλαμβάνεται μια πραγματικά επαναστατική δυναμική: την «επιστροφή της αφάρειας στη ζωή».

12 IISG: Adolf Reichel Papers, Reichel, A.: Lebenserinnerungen, Βέρνη 1892, S. 22a.

* Το παρόν άρθρο είναι μια εισαγωγή στο θέμα. Για εκτενέστερη ανάγνωση υπάρχει το βιβλίο: Πιάννης Μαλλούχος: Το τραγούδι των Ωκεανίδων, ο Μιχαήλ Μπακούνιν και η μουσική, Αθήνα: Ελευθεριακή Κουλτούρα 2016.

200 χρόνια νέα εθνική μυθολογία - μέρος III

Ιστορίες ελληνικού υλισμού

Οι εικόνες του παρελθόντος καθορίζονται από τις ανάγκες του παρόντος και έχουν άμεση επίπτωση στις πραγματικότητες του μέλλοντος.
~Svetlana Boym, The future of nostalgia

Ποια είναι τα κίνητρα που καθορίζουν τις πράξεις των ιστορικών υποκειμένων; Είναι η εκάστοτε ιδεολογία ανεξάρτητη από τις υλικές (οικονομικές) συνθήκες της ζωής, ή είναι ακριβώς η προσπάθεια για εξασφάλιση καλύτερων συνθηκών που διαμορφώνει την ιδεολογία. Ένα κλασικό σημείο τριβής στους κύκλους της φιλοσοφίας της ιστορίας είναι η αντιπαράθεση υλισμού-ιδεαλισμού. Η ιστοριογραφία του έθνους-κράτους –όχι μόνο η ελληνική– αντιμετωπίζει την ιδεολογία ως αυθύπαρκτη, ως ένα σύνολο ιδεών που ξεπετάγονται εδώ και εκεί, χωρίς καμία σύνδεση με το υλικό κοινωνικό γίγνεσθαι· χωρίς καμία αναγνώριση πως οι κοινωνικές αντιθέσεις γεννούν ανταγωνισμούς, και αντίστοιχα αντικρουόμενες ιδεολογίες.

Σε αυτό το –τελευταίο– μέρος της στήλης «200 χρόνια νέα εθνική μυθολογία» θα επιχειρήσουμε μια υλιστική προσέγγιση κάποιων σημείων της «Επανάστασης του '21» και της πρότερης ελληνικής ιστορίας. Ο σκοπός μας είναι να αναδείξουμε τα οικονομικά οφέλη πίσω από την επιτυχή έκβαση των εχθροπραξιών των ραγιαδών του Αιγαίου απέναντι στο σουλτανικό καθεστώς, και πώς αυτά ακριβώς τα οφέλη επισκίαστηκαν στις μετέπειτα αφηγήσεις, τοποθετημένα κάτω από τη στέγη του πατριωτισμού.

Η Φιλική Εταιρία

Στα σχολικά βιβλία Ιστορίας, που αποτελούν το επίσημο και πλέον προσιτό μέσο αφήγησης της ιστορίας του ελληνικού κράτους, η Φιλική Εταιρία παρουσιάζεται ως μία «συνωμοσία» πατριωτών που σκάρωσε τις «επαναστατικές διεργασίες» του 1821, παρακινούμενη από το «ελληνικό ιδεώδες». Σε μια εποχή που το ελληνικό στοιχείο όπως το εντοπίζουμε σήμερα δεν είχε διαμορφωθεί ούτε στο ελάχιστο, και –ίσως– αποκλειστικό χαρακτηριστικό του αγέννητου ελληνισμού ήταν η ορθοδοξία, η Εταιρία των Φιλικών παρουσιάζεται ως ένα συσσωμάτωμα ανθρώπων που κατάφερε να συγκροτήσει εθνική ιδεολογία, και βάσει αυτής να ενεργήσει. Το υπόδειγμα της πατριωτικής στάσης «διδάσκεται» και σε αυτή την αφήγηση, ενισχύοντας την εθνική ιδεολογία, και αποκρύπτοντας τα κίνητρα και τις ενέργειες των Φιλικών.

Η Φιλική Εταιρία δεν ήταν ένα συνεκτικό μόρφωμα, όπως αφήνεται να εννοηθεί στις επίσημες ιστορικές αφηγήσεις. Από την πρώτη ίδρυσή της (από τους Ξάνθο, Τσακάλωφ και Σκουφά) δεν υπάρχει απόλυτη εμπιστοσύνη μεταξύ των μικροεμπόρων που τη «διευθύνουν». Τουλάχιστον για έναν εξ αυτών, τον Ξάνθο, υπάρχουν καταγεγραμμένες μαρτυρίες ότι «ασώτευε τα χρήματα της Εταιρίας». Ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που η εταιρία ιδρύθηκε εκ νέου, λίγους μήνες μετά την πρώτη φορά, με τον Ξάνθο απών αυτή τη φορά. Οι καταγραφές θέλουν και άλλα μέλη της Φιλικής Εταιρίας, όπως π.χ. τον Γαλάτη, να καλοπερνούν με τα χρήματα που συγκέντρωναν για τους σκοπούς της.¹

Είναι αλήθεια πως η Εταιρία των Φιλικών αναζήτησε πολλές φορές μετά την ίδρυσή της αρχηγούς, κάνοντας προτάσεις σε επιφανείς προσωπικότητες της εποχής (Άνθιμος Γαζής, Ιωάννης Καποδίστριας κ.ά.). Η απειρία των ανωτέρων στελεχών της εταιρίας, τόσο σε οργανωτικό, όσο και σε στρατιωτικό επίπεδο, όπως και η αφερεγγυότητά τους αποτέλεσαν αποτρεπτικούς παράγοντες για την αποδοχή μιας ηγετικής θέσης στην ιεραρχία της. Κατ' επέκταση, η απουσία ηχηρών ονομάτων από τα κατάστιχά της, δεν βο-

ηθούσε στην επιστράτευση νέων μελών. Η αρχή της Εταιρίας το γνώριζε αυτό, όταν στις μετέπειτα διαπραγματεύσεις της με τους Πελοποννήσιους οπλαρχηγούς άφηνε ψευδώς να εννοηθεί πως είχε την υποστήριξη του ρώσου διπλωμάτη Καποδίστρια.

Το ρωσικό στοιχείο, όπως έχουμε επισημάνει και στο δεύτερο μέρος της στήλης, έπαιξε σημαντικό ρόλο στις διαδικασίες της ελληνικής εθνεγερσίας! Χαρακτηριστική η πρώτη στρατιωτική επιχείρηση που οργανώθηκε στο πλαίσιο της Εταιρίας, αυτή στις Παραδουνάβιες Ηγεμονίες τον Φεβρουάριο του 1821, που προηγήθηκε του «ξεσηκωμού στον Μοριά». Στις περιοχές της Μολδοβλαχίας, λοιπόν, ο στρατός των Φιλικών, αποτελούμενος κυρίως από μισθοφόρους, εξοντώνει μερικές δεκάδες Τούρκων κατοίκων και καταληστεύει την περιουσία τους, στη συνέχεια διαλύεται σταδιακά όταν οι επαφές με τη ρωσική διπλωματία αποβαίνουν άκαρπες, και οι ηγέτες του φυλακίζονται ή τρέπονται σε φυγή προς την Πελοπόννησο. Η πρώτη πράξη των φιλικών στρατιωτικών επιχειρήσεων, με επικεφαλής τον έτερο ρώσο διπλωμάτη, Αλέξανδρο Υψηλάντη, θυμίζει περισσότερο παραστρατιωτική δύναμη που ενεργεί στο εσωτερικό της οθωμανικής αυτοκρατορίας με τις ευλογίες (και υπέρ των συμφερόντων) της ρωσικής αυτοκρατορίας, παρά μια οργανωμένη συμμαχία εθνικιστών που έχει ως στόχο της απελευθέρωση της Ελλάδας. Εν τέλει, κάτι τέτοιο ήταν η περιβόητη Φιλική Εταιρία.

Οι εμφύλιοι οπλαρχηγών-πολιτικών: Ένας «εθνικός διχασμός» που πέρασε στα ψιλά

Το νεοσύστατο ελληνικό «κρατίδιο» που προέκυψε μετά τις πολεμικές επιχειρήσεις της «Επανάστασης», αποτέλεσε ένα φιλέτο που θα απέφερε παχυλές απολαβές στους κυβερνήτες του. Μεταξύ των επιφανών προσώπων του 1821, πολλοί ήταν αυτοί που ένωσαν «ριγμένοι» από τη νέα κατάσταση στην οποία περιήλθε το τμήμα αυτό της βαλκανικής εσχατίας, και όπως φάνηκε εκ των υστέρων, το πατριωτικό φρόνημα δεν αρκούσε για να χορτάσουν.

Τα παραδείγματα είναι πολλά: Από τα αλισβερίσια και τους δυσβάσταχτους φόρους των αρματολών, που αντιλήφθηκαν πως τα οικονομικά τους ίσως ήταν καλύτερα στο οθωμανικό καθεστώς, ως τις διαμάχες μεταξύ των πολιτικών ηγετών, διαμάχες που αντικατόπτριζαν αντίπαλα [οικονομικά] συμφέροντα μεταξύ των πόλων επιρροής της Γαλλίας, της Αγγλίας και της Ρωσίας.

Μία περίοδος βαθιάς έντασης υπήρξε το διάστημα από το 1825 έως και περίπου το 1828. Τα αντίπαλα ελληνικά στρατόπεδα ορίστηκαν χωροταξικά μεταξύ της Ρούμελης (Στερεά Ελλάδα) και του Μοριά (Πελοπόννησος), εκπροσωπούμενα στρατιωτικά από τα αντίστοιχα ένοπλα σώματα των ντόπιων αρματολών των γεωγραφικών διαμερισμάτων. Πολιτικά, οι Πελοποννήσιοι, μέσω του Κολοκοτρώνη, διατηρούσαν επαφή με τον ρωσικό δάκτυλο στις ελληνικές υποθέσεις, Ιωάννη Καποδίστρια, ενώ στο αντικαποδιστριακό στρατόπεδο ο Μαυροκορδάτος ήταν ο βασικός εκφραστής της αγγλικής πολιτικής.

Αμφότερες οι «παρατάξεις» λυμαίνονταν το νεοσύστατο κράτος, με πρωταρχικό σκοπό να ενισχύσουν τα συμφέροντα που ήδη διατηρούσαν· συμφέροντα όμως που ευθυγραμμίζονταν με τις εξωτερικές παρεμβάσεις των Μεγάλων Δυνάμεων, όπως ήδη είχαν συμφωνηθεί. Στις μεταξύ τους συγκρούσεις, όταν αυτές πήραν και στρατιωτικό χαρακτήρα, δεν έλειπε το πλιάτσικο, οι σφαγές, οι εκτελέσεις, οι φυλακίσεις «ομοεθνών», αλλά ακόμα και οι υπόγειες συμφωνίες και συνθηκολογήσεις με «προαιώνιους εχθρούς», όταν –έστω και προσωρινά– συνέπιπταν οι πολιτικές βλέψεις ή τα οικονομικά συμφέροντά τους.

Η αντιπαράθεση αυτή αμβλύθηκε το 1828, για να κορυφωθεί ξανά με τα γεγονότα που ακολούθησαν τις ταυτόχρονες ανταγωνιστικές εθνοσυνελεύσεις, τη δολοφονία του Καποδίστρια το 1831, την έλευση του βασιλιά Όθωνα, την εκπόνηση συντάγματος, την εκδίωξη του Όθωνα κ.ο.κ.

Με μια κριτική ματιά στα ιστορικά πεπραγμένα του τόπου, προκύπτει πως η εθνική ενότητα, όπως αυτή υφαίνεται στις επίσημες ιστοριογραφικές μηχανογραφίες, διδάσκεται και διαχέεται στην κοινωνία, δεν υπήρξε ούτε καν στις «ηρωικές μέρες του '21». Η ιστορικοϋλιστική ερμηνεία των γεγονότων δείχνει πως η κύρια δύναμη που κινητοποιούσε τους πρωταγωνιστές ήταν η κάλυψη των προσωπικών αναγκών τους. Τα ιδεολογήματα ήρθαν εκ των υστέρων για να νομιμοποιήσουν τη δράση τους...

■ Τρελή Βοσκός

1. Ο Βρετανός ιστορικός Τζωρτζ Φίνλεϋ αναφέρει πως «οι πόροι εξανεμίζονταν σε ταξίδια των Αποστόλων και στα καφενεία»...

Για μια ενδελεχή τεκμηρίωση των γραφόμενων, και για ακόμα περισσότερες ιστορικές πληροφορίες γύρω από την ιστορία των πρώτων χρόνων του ελληνικού κράτους, προτείνεται το βιβλίο «1821 - Ιστορικά ζητήματα στις απαρχές του ελληνικού κρατικού και καπιταλιστικού σχηματισμού», που αποτελεί προϊόν επισταμένης έρευνας και ανάλυσης από την αυτόνομη ομάδα έρευνας και αυτομόρφωσης «πρότζεκτ*21», εκδόσεις Traverso.

Άντρες, αγόρια και τοξική αρρενωπότητα

Ένα νέο φάντασμα πλανάται πάνω από την Ευρώπη. Αυτήν τη φορά δεν είναι το φάντασμα ενός κινήματος ταξικής αλλαγής, αλλά μιας αρκετά έως πολύ σημαντικής κοινωνικής αλλαγής. Εναλλακτικά ένα κίνημα που επιθυμεί να μετουσιώσει και να επέμβει επάνω στο κοινωνικό φαντασιακό, μετασχηματίζοντας τις υπάρχουσες σαθρές κοινωνικές σχέσεις που έχουν χτιστεί για χρόνια από τον κόσμο της κυριαρχίας. Το εν λόγω «φάντασμα» είναι το φάντασμα του φεμινισμού με όλα τα διαφορετικά κύματα και αντιλήψεις εντός του. Ενώ καλώς ή κακώς ο χώρος το φεμινισμού δεν διακατέχεται από ένα συνεκτικό και ενωτικό καθολικό πρόταγμα πέραν των βασικών αιτημάτων περί ισότητας των δύο φύλων, έχει καταφέρει να ανοίξει μια μείζονος σημασίας συζήτηση περί ταυτότητας, προτύπων και σχέσεων εξουσίας. Δεδομένου λοιπόν ότι περάσαμε ένα καλοκαίρι που χαρακτηρίστηκε από απανωτές περιπτώσεις γυναικοκτονιών, ακραίων περιστατικών κακοποίησης και σεξουαλικών παρενοχλήσεων θα ήταν σφόδρα εφόσον και εάν θέλουμε πραγματικά να λύσουμε το πρόβλημα, να αναλογιστούμε την κοινωνική/συλλογική ευθύνη ή αλλιώς τα λεγόμενα «κοινωνιολογικά αίτια» που δημιουργούν κακοποιητικές συμπεριφορές όπως αυτές που ζήσαμε το καλοκαίρι του 2021.

Θα πρέπει να αναλογιστούμε λοιπόν τα κοινωνικά αίτια και ευθύνες γιατί, εφόσον ως νοήμοντα όντα που τείνουν και επιλέγουν να οργανώνονται σε κοινωνίες και κοινότητες δεν έχουμε πραγματικά την δυνατότητα ούτε και την ευχέρεια να επεμβαίνουμε στο απομονωμένα ατομικό. Από την άλλη θα ήταν παράλογο να θεωρήσουμε πως ένα πρόβλημα που φαίνεται να επιμένει να εμφανίζεται ανα τακτά χρονικά διαστήματα είναι απόρροια μονομερών ατομικών ευθυνών των ιθυνόντων. Μια πράξη, πέραν του ότι μετά και εφόσον έχει πάρει μέρος δεν υπάρχει πραγματικά σοβαρός λόγος να εμμένουμε στο μεμονωμένο του περιστατικού, δεν μπορεί να κριθεί εκτός του πλαισίου εντός του οποίου διαπραγματώθηκε. Ειδικότερα δε όταν αυτή η πράξη είναι εξόφθαλμα μη μεμονωμένη, άλλα γίνεται σειρά πράξεων όπου και την συνιστά «φαινόμενο». Το φαινόμενο λοιπόν των γυναικοκτονιών, βιασμών, παρενοχλήσεων και κακοποιητικών συμπεριφορών - όπου εάν και διαφορετικής κλίμακας έχουν κοινό παρονομαστή - δεν μπορούν να απομονωθούν από την ελληνική πραγματικότητα ούτε και από την πραγματικότητα της πατριαρχίας και των ιδεολογικών της καταλοίπων. Αρά αυτό που επείγει να συζητηθεί δεν είναι κατά πόσο ήταν καθαρά ο εκάστοτε βιαστής ούτε και μονάχα πως θα τους αντιμετωπίσουμε. Το ζήτημα είναι το πως και υπό ποια πραγματικότητα δημιουργείται ο βιαστής.

Προφανώς σε καμία περίπτωση δεν επιχειρεί το εν λόγω άρθρο να δικαιολογήσει αλλά να αιτιολογήσει, να εισχωρήσει εις βάθος στην ταυτότητα που επιβάλλεται στα αγόρια και την ταυτότητα και προσωπικότητα που οικοδομείται κατά αυτόν τον τρόπο διαπαιδαγώγησης που ξέρουμε και ξέρετε. Το να μεγαλώνεις και να γίνεσαι άντρας είναι μια διαδικασία σκληραγώγησης και πλύσης εγκεφάλου όπου είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τους εθνικούς μας μύθους και την μανία αυτού του κόσμου με την δύναμη και την εξουσία.

Αναλύουμε και μαθαίνουμε την ιστορία σαν μια αφήγηση συγκρούσεων δυνάμεων και εξουσιών. Εξαίσιων αντρών και χαρισματικών ηγετών. Η ρώμη, η δύναμη και η εξουσία είναι οι κινητήριες δυνάμεις πίσω από τον μοχλό της ιστορίας, σύμφωνα με την κυρίαρχη αφήγηση. Αν θεωρείτε ότι η σχέση του ατόμου με την αντίληψη του για το κοινωνικό ιστορικό γίνεσθαι είναι άτοπη σε σχέση με το συγκεκριμένο θέμα, θα ήσασταν λάθος. Η φαινομενική αυτή ανάγκη επιβολής, η όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, ρώμη των ηγετικών μας προτύπων είναι δομικό συστατικό της οικοδομηθείσας αντρικής ταυτότητας. Αν και απαρχαιωμένη ως αντίληψη δεν παύει να καθορίζει την ανατροφή των αγοριών

ακόμη και στο σήμερα. Δημιουργείται κατά αυτόν τον τρόπο μία υποτιθέμενη ανάγκη σκληραγώγησης ειδικότερα των αγοριών σε συνάρτηση με τα ήδη υπάρχοντα πατριαρχικά πρότυπα. Το γεγονός ότι κατά κανόνα η βιολογική υπόσταση των αντρών τους προσάπτει σχεδόν αναμφισβήτητα φυσική υπεροχή σε καμία περίπτωση δεν είναι βοηθητικό σε συνδυασμό με την εξιδανίκευση της εξουσίας από την παιδαγώγησή μας.

Δευτερευόντως, η ιστορία, σύμφωνα με την κυρίαρχη αφήγηση, φαίνεται να είναι μία αμιγώς αντρική υπόθεση. Προφανώς δεν μπορούμε να αρνηθούμε πως όλοι όσοι φέρονται να είναι σημαντικοί ή μάλλον σημαντικότεροι από όλα τα υπόλοιπα μέλη του συνόλου είναι κατά κανόνα άντρες. Προφανώς πρέπει να παραδεχτούμε ότι το γεγονός αυτό δεν είναι τίποτα παραπάνω από φυσική απόρροια της ιστορίας της πατριαρχίας που για χρόνια απέτρεπε γυναίκες από το να αποκτήσουν θέσεις εξουσίας. Παρά ταύτα, αυτή η αντίληψη περί της ιστορίας είναι απολύτως ψευδής και αγνοεί την συμβολή των από κάτω στην πορεία της ανθρωπότητας.

Αυτό λοιπόν το ιστορικό βάρος καλείται να σηκώσει ένα «αγόρι» στην πορεία του να γίνει «άντρας». Γενικότερα η ανατροφή ενός αγοριού χαρακτηρίζεται από πολλά τέτοια βάρη και απαιτήσεις, οι οποίες οδηγούν στην πεποίθηση ότι χρήζει ειδικής εκτίμησης και φροντίδας από τον περίγυρο του. Αυτό γιατί φαινομενικά ένα αγόρι πρέπει να μάθει να είναι σκληρό, όχι μόνο γιατί είναι αξιακά σωστό, αλλά γιατί παρουσιάζεται σαν απαραίτητο για τον άντρα να είναι, εάν πρόκειται να επιβιώσει έξω στην κοινωνία. Όπως αναφέρει η Alice Miller ότι κατά κανόνα σε κάποιο βαθμό είμαστε όλοι τραυματισμένα παιδιά, έτσι και τα περισσότερα αγόρια μεγαλώνουν με έναν τρόπο που σίγουρα θα ήταν τραυματικός. Ένα αγόρι θα αφεθεί να κλαίει χωρίς στήριξη από τους γονείς του ή ακόμα χειρότερα αυτή του η έκφραση αγνού συναίσθηματος θα ποινικοποιηθεί καθώς ένας άντρας δεν δύναται να αφήνεται στα συναισθήματά του κατά αυτόν τον τρόπο.

Η απόσταση από το συναίσθημα - τουλάχιστον σε βαθμό που είναι ειλικρινής - και η υποτιθέμενη αυτή δυνατότητα να παραμένεις ανεπηρέαστος και βαρύς είναι δύο από τους πολύ βασικούς πυλώνες που συνιστούν τον μύθο του άντρα. Θεωρητικά και ειδικότερα μετά την ανάδυση του καπιταλισμού και της «πυρηνικής οικογένειας» αυτό θα αποσκοπούσε στην προετοιμασία του να σηκώσει το βάρος της ηγεσίας της οικογένειας. Στην σύγχρονη κοινωνία, μετά τις αλλαγές που επακολούθησαν της βιομηχανικής επανάστασης, οι ήδη υπάρχοντες πατριαρχικοί συσχετισμοί μεταξύ αντρών και γυναικών απέκτησαν και μια αναβαθμισμένη οικονομική και ταξική υπόσταση και συσχετισμούς. Με την μαζική μετανάστευση στα αστικά κέντρα και την μετάβαση από την αγροτική εργασία στην βιομηχανική, υποτιμάται η οικιακή εργασία προς όφελος της «αντρικής» εργασίας στο εργοστάσιο. Κατά αυτούς του καιρούς ο άντρας πατέρας γίνεται ο εν αγγλιστί «breadwinner» του σπιτιού, αυτός που δηλαδή φέρνει το κεφάλαιο στο σπίτι και την οικογένεια και κατ' επέκταση, η ίδια οικογένεια θεωρείται κατά αυτόν τον τρόπο κτήμα/ιδιοκτησία του.

Προφανώς αυτή η εξέλιξη έχει κατά κύριο λόγο τρομακτικά αρνητικές επιπτώσεις στον γυναικείο πληθυσμό όπου θεωρείται «αγαθό» που επιβραβεύει τον επιτυχημένο άντρα ως φαινομενικά του αξίζει. Επιπροσθέτως όμως, η διαδικασία υποταγής των αγοριών σε αυτό το μοντέλο άντρα δημιουργεί ένα ιδιαίτερα εύθραυστο και πληγωμένο εγώ, ενός ανθρώπου που δεν μπορεί να διαχειριστεί το συναίσθημά του καθώς έχει εξαναγκαστεί μέσω της γαλούχησής του, να μάθει να παίρνει απόσταση από αυτό. Το μόνο συναίσθημα που επιτρέπεται είναι αυτό του θυμού και η μόνη συναισθηματικά φορτισμένη συμπεριφορά αυτή της επιβολής δύναμης.

Σύμφωνα με πολλαπλές έρευνες που έχουν διεξαχθεί επάνω στο ζήτημα - αυτό της καταπίεσης των συναισθημάτων - έχει πολυποίκιλες επιπτώσεις στην υγεία του ατόμου όχι μόνο επί του ψυχολογικού αλλά και στην σωματική του υγεία. Πέραν όμως αυτών των σχετικά αποδεδειγμένα αντικειμενικών επιπτώσεων, μεγαλώνοντας τα αγόρια μας με τον τρόπο με τον οποίο το κάνουμε τα οδηγούμε με σχεδόν μαθηματικό τρόπο στην αποτυχία και στην απομόνωση. Στον κόσμο των ενηλίκων τα αντρικά αυτά πρότυπα των επιβλητικών αντρών δεν είναι όσο αποδεκτά όσο το πολιτισμικό zeitgeist μας έχει δώσει να καταλάβουμε. Ο σκληρός και μοναχικός καουμπούι τύπου Τζον Γουέιν, στην πραγματική κοινωνία είναι ένας φοβερά δυσλειτουργικός και απωθητικός άνθρωπος. Ταυτοχρόνως όμως στην σχιζοφρενική πραγματικότητα του άντρα, το αντίστροφο, δηλαδή ένα εναλλακτικό πρότυπο ενός ευαίσθητου και ανοικτά ευάλωτου άντρα φαίνεται να μην είναι ούτε αυτό αποδεκτό - ή τουλάχιστον αυτό νιώθει ένα αγόρι που έχει μεγαλώσει να γίνεται «άντρας».

Πάνω σε αυτή την παράνοια του αντρικού φαντασιακού, έρχεται να προστεθεί η ανάλωσιμότητα του αντρικού πληθυσμού που καλείται να ανταποκριθεί στις προσαγές της εξουσίας σε όλους του εν δυνάμει πολέμους, είτε μιλιταριστικούς είτε στις πολεμικού τύπου συνθήκες της σύγχρονης μισθωτής εργασίας εντός των οποίων συνθηκών η άρνηση του να συμμορφωθεί ποινικοποιείται παράφορα, καθώς όπως αναφέρθηκε προηγουμένως είναι αυτός που καλείται να σηκώσει το βάρος της οικογένειας. Προφανώς βέβαια αυτός ο ρόλος είναι τοξικός για όλους καθώς λειτουργεί ως δικαιολογία της εξουσίας του επί των θηλυκοτήτων στην ζωή του, τις οποίες φέρεται να «προστατεύει». Παρά το αυξημένο αυτό άγχος που αναγκάζεται να αντιμετωπίσει, το ίδιο το σύστημα που τον τοποθετεί σε αυτή την δυσμενή θέση, δεν του παρέχει τις απαραίτητες δομές συναισθηματικής και ψυχολογικής υποστήριξης. Ταυτοχρόνως ή ίδια του η διαπαιδαγώγηση δεν αφήνει τον ίδιο αυτό άντρα να αποδεχτεί το πως αυτή η πραγματικότητα τον καταπιέζει ή και τον πληγώνει/επιζημιώνει ψυχολογικά, όχι μονάχα για λόγος ιδεοληψίας όπου δεν

«πρέπει» να δείξει αδυναμία, αλλά γιατί φτάνει στο σημείο να μην μπορεί να το νιώσει, το οποίο εξυπηρετεί την ενίσχυση βιαιότερων συμπεριφορών.

Όσο επίσης η κοινωνία εξελίσσεται τόσο λιγότερο αποδεκτό γίνεται αυτό το παλιό στύφνο θέαμα της αντρικής πραγματικότητας που προβάλλεται. Προφανώς αυτή η εξέλιξη δεν είναι η ουσία του προβλήματος αλλά το πραγματικό πρόβλημα έγκειται στην άρνηση αυτού του παλιού κόσμου να πεθάνει κάτι το οποίο οφείλεται και στις παθογένειες αυτού του παλιού πατριαρχικού κόσμου και φαντασιακού. Το πρότυπο του άντρα ιππότη - που νομοτελειακά σχεδόν καταλήγει στην ματσό εξουσία - βρίσκεται στο μεταίχμιο μεταξύ του αποδεκτού και μη και η άρνηση του να τοποθετηθεί στο χρονοντούλαπο της ιστορίας οδηγεί σε μύρια επιπλέον προβλήματα. Η σχιζοφρενική αυτή λοιπόν πραγματικότητα, όπου ένα μέρος της κοινωνίας αδυνατεί να αφήσει πίσω της δημιουργεί το τέρας που καλούνται να αντιμετωπίσουν οι θηλυκότες αυτού του κόσμου, κάτι που είδαμε να αποτυπώνεται ξεκάθαρα στο πέρας αυτού το αιματηρού καλοκαιριού.

Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία δεν είναι μονάχα ο αγώνας ενάντια στο αποτελέσμα του κοινωνικού της φαντασιακού - τους βιαστές, κακοποιητές «ματσό» άντρες - αλλά ο αγώνας ενάντια στα πλαίσια και τις δομές που τους δημιουργούν. Εάν και εφόσον θεωρούμε ότι είναι απαραίτητο - και προφανώς και θεωρούμε πως είναι - να λυθεί πραγματικά το πρόβλημα της έμφυλης βίας και κακοποίησης είναι καιρός να σκοτώσουμε τον «ματσό εξουσιαστή άντρα» που κουβαλάμε μέσα μας, τα δηλητηριώδη αυτά ιδανικά της παλιάς και απαρχαιωμένης αρρενωπότητας που μας εμψύσωνε.

Ας μάθουμε επιτέλους να μεγαλώνουμε τα αγόρια μας αλλιώς, να τα εκπαιδεύσουμε στην αλληλεγγύη και την αδερφοσύνη και όχι στην επιβολή και στην εξουσία.

✍️ **Αρσέν Λου(μ)πέν**

Η επανάσταση, όποτε υπήρξε, ήταν πάντα το ρήγμα στη διαδικασία «παραγωγή για την παραγωγή» και «πρόοδος για την πρόοδο», σ' αυτή την τρελή αλυσίδα της προοδευτικής συσσώρευσης - ήταν ένα ξαφνικό (και προσωρινό) σταμάτημα. Στη συνέχεια η Ιστορία «οφείλει» και πάλι να «προχωρήσει»: η επανάσταση θα ηττηθεί ή θα «νικήσει» - θα γίνει Μνήμη ή θα γίνει Κράτος, θα γίνει φάντασμα ή θα γίνει υπηρέτρια της πολιτικής οικονομίας, και τότε όλο το χυμένο και χαμένο αίμα θα γίνει αίμα κερδισμένο, κομματικό φολκλόρ, «κόκκινος ψαλμός», τελετουργικό πλακάτ, άρτος και θέαμα των μαζών, όπιο και αντίδωρο των εθνικών ποιητών.

Μετά τις επαναστάσεις έρχονται οι εξουσίες να πουν στους επιζήσαντες προς χάριν τίνων σκοπών έπεσαν αυτοί που έπεσαν. Μετά τους νεκρούς έρχονται οι συγγενείς στα ταμεία συντάξεων. Μετά τα τραγούδια του έρωτα και του θανάτου έρχονται οι εθνικές επέτειοι με τα γεροντικά φληναφήματα των φιλοσόφων, οι οποίοι αν δεν έγιναν άρχοντες της πλατωνικής Πολιτείας, που ονειρεύτηκαν ή edίδαξαν ως ιδεατή κομμούνα και εβίωσαν ως σύγχρονο στρατώνα, τα κατάφεραν

επιτέλους να γίνουν πρόεδροι της αστικής Δημοκρατίας.

Μετά το «χάος» έρχεται πάντα η «τάξη». Αυτή είναι η μοίρα της επανάστασης - και αυτή είναι η μοίρα των νεκρών της - να τους αλλάζουν το νόημα του θανάτου τους προς όφελος των ζωντανών και προς όφελος της εξουσίας.

Γιατί ό,τι επιζεί είναι η εξουσία

Αυτή θα μας πει τι ήταν το παρισινό 1871, το ρωσικό 1917 και το ουγγρικό 1956. Αυτή θα μας πει τι ήταν η επανάσταση στο παρελθόν και τι «οφείλει» να είναι στο μέλλον. Αυτή θα στήσει αγάλματα στον Μαγιακόφσκι, στον Γκεβάρα, στο Πολυτεχνείο.

και αυτή θα ξαναστήσει τα πολυβόλα μπροστά στ' αυριανά Πολυτεχνεία

Γ. Λυκιαρδόπουλος

**17 Νοέμβρη
Ραντεβού στους δρόμους
6 Δεκέμβρη**

Νέα Πατριαρχικής Πραγματικότητας

«Δικό μου σώμα, δική μου επιλογή!»

Στις 28 Σεπτέμβρη στην πόλη του Μεξικό πάνω από 37 άτομα τραυματίστηκαν κατά τη διάρκεια μαζικών διαδηλώσεων ενάντια στην ποινικοποίηση/απαγόρευση της έκτρωσης. Διεθνή μέσα μιλούν για έναν υπαλλήλο του Υπουργείου Εσωτερικών, 9 πολίτες και 27 αστυνομικούς (γυναίκες και άντρες) μεταξύ των οποίων οι 4 βρίσκονται στο νοσοκομείο. Η θωράκιση της αστυνομικής δύναμης και η αντίδραση των εξεγερμένων αποτυπώνονται στις φωτογραφίες.

«Black Trans lives matter».

Μερικές εκατονταδες εργαζόμενοι του Netflix εγκατέλειψαν τα γραφεία τους ως ένδειξη διαμαρτυρίας για τη στάση που κράτησε η εταιρία σχετικά με τρανσοφοβικό περιεχόμενο σε κωμική σειρά του Dave Chappelle. Την περασμένη χρονιά μόνο, στις Ηνωμένες Πολιτείες έγιναν τουλάχιστον 41 γνωστές δολοφονίες τρανς ατόμων. Η Αμερικανική Ιατρική Οργάνωση προειδοποιεί ότι το φαινόμενο παίρνει τη μορφή επιδημικής βίας με δεκάδες να δολοφονούνται κάθε χρόνο, συχνά με κτηνώδεις τρόπους και συχνά από άντρες που τους αηδίαζε η ίδια τους η έλξη για τα άτομα αυτά.

«Χτίστε οδοφράγματα για δολοφόνους, όχι για γυναίκες»

Αυτό το σύνθημα ένωσε τις φωνές χιλιάδων γυναικών πίσω από τα μπλόκα της αστυνομίας στην τουρκική πόλη Ιζμίρ. Παρόμοιες διαδηλώσεις και πορείες πραγματοποιήθηκαν σε διάφορες πόλεις της Τουρκίας και το περασμένο καλοκαίρι ενάντια στην αποχώρηση της χώρας από τη συνθήκη της Ιστανμπούλ, αφήνοντας τις γυναίκες χωρίς δικαιώματα και προστασία απέναντι στην έμφυλη βία. Δακρυγόνα, βία και σκληρή η στάση της αστυνομίας στις περισσότερες περιπτώσεις.

Δεν ήταν αυτοκτονία ήταν άλλη μια γυναικοκτονία. Τέσσερα χρόνια μετά, ξεκίνησε με αναβολές το δικαστήριο που πρωτόδικα άφησε ελεύθερο με αμφιβολίες τον κατηγορούμενο για ανθρωποκτονία και ενδοοικογενειακή βία.

Αφορά την υπόθεση στα Χανιά τον Μάρτιο του 2016, όπου μια γυναίκα βρίσκεται νεκρή και κακοποιημένη στο σπίτι όπου διέμενε με τον σύζυγό της κρατώντας ένα πιστόλι στο αριστερό της χέρι. Το όπλο ανήκει στο σύζυγό της. Αυτός εργαζόταν στην ασφάλεια κάποιου υψηλά ιστάμενου προσώπου και ήταν πρώην υποψήφιος βουλευτής με τη Χρυσή Αυγή. Παρ' όλο που η γυναίκα ήταν δεξιόχειρας και είχε κακοποιηθεί, οι ένορκοι αποφαινόμενοι ότι μιλάμε για μια ακόμη αυτοκτονία, και ο σύζυγος αθώος. Ενώ ο ιατροδικαστής του δημόσιου ανέφερε στους αστυνομικούς ότι πρόκειται για δολοφονία, δεν κατέθεσε την έκθεση παρά μόνο δύο μέρες πριν τη δίκη ενάμιση χρόνο μετά. Η δίκη πραγματοποιήθηκε σε κλίμα φόβου που δημιουργήθηκε από τις απειλές προς την οικογένεια, την ιατροδικαστή και τον δικηγόρο. Χαρακτηρίστηκε ο αδελφός του θύματος δήλωσε «'έβλεπα μαύρα αυτοκίνητα να με ακολουθούν, κάτω από το σπίτι μου στην Αθήνα. Τύπος με κασέτο με περίμενε στην τράπεζα και μου έλεγε να φύγεις στο εξωτερικό και να μην ξαναέρθεις». Θα μπορούσαν όλα τα παραπάνω να είναι σενάριο φθηνής αστυνομικής σειράς, από αυτές που καταλαβαίνεις από τους τίτλους αρχής ποιος είναι ο δολοφόνος. Είναι όμως μια πραγματική δικαστική υπόθεση της οποίας η πρώτη πράξη διεξάχθηκε στο πρωτοδικείο Ρέθυμνου, ενώ μετά την έφεση του εισαγγελέα εφετών αναμένουμε τη δίκη της έφεσης, στο εφετείο Χανίων το προσεχές διάστημα.

«Εργασία, Ψωμί, Εκπαίδευση»

Αυτό ήταν το κεντρικό σύνθημα στη διαδήλωση γυναικών τέλη Οκτωβρίου, στην πρωτεύουσα του Αφγανιστάν, Καμπούλ. Η πορεία διαμαρτυρίας πέρασε μπροστά από το υπουργείο Παιδείας, όπου οι Ταλιμπάν επιτέθηκαν σε δημοσιογράφους και συμμετέχοντες που απαιτούσαν να επιστρέψουν τα κορίτσια στα σχολεία.

«Έτσι καθαρίζουν τις δουλειές στη Μάνη»

Αυτά είπε κρατώντας το πιστόλι στο χέρι ο δράστης βγαίνοντας από την κουζίνα έχοντας σκοτώσει τη γυναίκα του στο θώρακα. «Αφού είμαστε να χωρίσουμε, φύγε από δω από το πατρικό μου», φέρεται να του έχει πει εκείνη, και πήγε στη Σωτηρίτσα στη Λάρισα.

«Χάλασε η φάση»

Είπε στην ομολογία του ο άντρας που δεν «άντεξε» τις προσβολές της κοπέλας του στη Φολέγανδρο. Σύμφωνα με τον ιατροδικαστή που την εξέτασε, τη χτύπησε στο πρόσωπο, την έσυρε στα βράχια και αφού έχασε τις αισθήσεις της, την πέταξε στη θάλασσα.

«Ακούστηκαν δύο πυροβολισμοί νομίζαμε κάποιο λάστιχο»

Αιμόφυρτη στο δρόμο βρήκαν την νεαρή εκπαιδευτικό στη Ρόδο. Ο άντρας με τον οποίο είχε δύο μήνες σχέση, αυτοκτόνησε μετά τη γυναικοκτονία που διέπραξε.

“Τη ζήλευε παθολογικά, σε σημείο να μην την αφήνει να μιλάει με άνθρωπο”

Γιαυτό λοιπόν και μαχαίρωσε στον λαιμό τη νεαρή σύζυγό του, μέσα σε διαμέρισμα στη Δάφνη, όπου ζούσαν με το 8χρονο γιο τους. Το ζευγάρι τσακωνόταν αρκετά συχνά και μάλιστα μία γειτόνισσα είχε καλέσει την αστυνομία, καθώς άκουγαν τα όσα γίνονται.

Η Zackie ζει τσακίστε τους ναζί

Τρία χρόνια μετά τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου στο κέντρο της Αθήνας ξεκίνησε στις 20 Οκτώβρη η πολύκροτη δίκη στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο με κατηγορούμενους δύο πολίτες και τέσσερις αστυνομικούς, με αναβολές εξ αναβολών, με προβλήματα για την παρακολούθηση από κοινό και με προκλητικές ερωτήσεις των δικηγόρων υπεράσπισης των κατηγορουμένων. 41 συνολικά μάρτυρες παρουσιάστηκαν για εξέταση και την ίδια στιγμή ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις έδωσαν το παρόν στα δικαστήρια λόγω των διάφορων προγραμματισμένων συγκεντρώσεων αλληλεγγύης. Πορείες και συγκεντρώσεις στη μνήμη της Ζάκι, ενάντια στην πατριαρχία, την έμφυλη βία, στη μη αναγνώριση των δολοφονιών ως γυναικοκτονίες, την κουλτούρα βιασμού και την κρατική καταστολή πραγματοποιήθηκαν και συνεχίζουν να γίνονται ορατές στους δρόμους πολλών ελληνικών πόλεων από το καλοκαίρι μέχρι και τώρα.

Αποχαιρετισμός στον σύντροφο Νίκο Πετράκη

Ο σύντροφος Νίκος Πετράκης έφυγε από κοντά μας νικημένος από την επάρατη νόσο. Ο Νίκος αποτέλεσε παράδειγμα ανιδιοτελούς αγωνιστή, πρωτοστάτη πάντα στον χώρο εργασίας του, στους εργατικούς και συνδικαλιστικούς αγώνες. Χρόνια εργάτης στα τσιμέντα Χάλυψ, όλοι είχαν να λένε για την ακεραιότητά του, τον χαρακτήρα του και το αγωνιστικό του πνεύμα. Αγκάλιασε εξαρχής το ανταγωνιστικό κίνημα της πόλης της Ελευσίνας, και ήταν δίπλα στους νέους κινηματίες της πόλης, συζητώντας μαζί τους, διαφωνώντας ενίοτε αλλά πάντα πορευόμενος στους ίδιους δρόμους. Ένα αποχαιρετιστήριο κείμενο δεν αρκεί, για να περιγράψει επαρκώς ούτε το πόσο μας θλίβει η απώλειά του ούτε το μεγαλείο του χαρακτήρα του. Στη μνήμη μας ο Νίκος

Πετράκης θα είναι πάντα στην πρώτη γραμμή, όπως ήταν στις μάχες της πλατείας Συντάγματος, όπως δυνατά κρατούσε την περιφρούρηση της διαδήλωσης για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, όπως όταν χίμηξε να σώσει σύντροφο από την αστυνομία στην Ελευσίνα έπειτα από σύγκρουση με ακροδεξιούς, με αποτέλεσμα την απελευθέρωση του συντρόφου και τη σύλληψη του ίδιου. Θα είναι πάντα δίπλα μας στους αγώνες που θα έρθουν, και τίποτα από όσα προσέφερε δεν θα πάει χαμένο. Ο σπόρος φυτεύτηκε και θα ανθίσει... Μέχρι να ανταμώσουμε ξανά...

■/ Σύντροφοι/Συντρόφισσες από την Ελευσίνα

Νέες Εκδόσεις

«Τυφλοπόντικας 03 / που σκάβει επίμονα», κατάληψη
Φάμπρικα Υφανέτ

«Μικρές ιστορίες για τη διάσωση της μνήμης», κατάληψη
Φάμπρικα Υφανέτ

“(sometimes) Truth is stranger than fiction”, συμβούλιο
για τη διάχυση της απειθαρχίας

Θέσεις απέναντι στα lockdown, τις απαγορεύσεις, την οργανωμένη θέσμιση των διακρίσεων, την «επιχείρηση ελευθερίας», τον επιβαλλόμενο εμβολιασμό και τη δυστοπία της κυριαρχίας.

«Από την καραντίνα στην “Ελευθερία”», Antitriage

Σημειώσεις για το υγειονομικό κράτος, την επιστήμη και τους εμβολιασμούς.

«Η μόνη μας ευθύνη, σαμποτάζ στο υγειονομικό απαρτχάιντ», εκδόσεις Traverso

«Η γυνή ζωή και το εμβόλιο», Γ. Αγκάμπεν, εκδόσεις Παρέγκλισις

«Έτσι όπως δεν έχει νόημα να θυσιαστεί η ελευθερία στο όνομα της ελευθερίας, έτσι δεν είναι δυνατό να απαρνηθούμε, στο όνομα της γυνής ζωής, αυτό που κάνει τη ζωή άξια να τη ζει κανείς».

«Ο γεωπολιτικός μεντεσές», Π. Γεωργιάδης, εκδόσεις Ασύμμετρη Απειλή

Κείμενα από τη φυλακή, του Π. Γεωργιάδη, για το ένστολο κράτος και τους γεωστρατηγικούς ανταγωνισμούς.

«Το διαβατήριο του Φίχτε», G. Chamayou, εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες

Ο Φίχτε, εκπρόσωπος μιας από τις πλέον θεωρησιακές εκφράσεις της φιλοσοφίας του Εγώ, το 1797 κατέρχεται από τα υψίπεδα του φιλοσοφικού του στοχασμού για να προτείνει συγκεκριμένα μέτρα, μέτρα αστυνομικά, οδηγώντας με ουσιαστικό τρόπο στην επινόηση ενός αστυνομικού μηχανισμού ταυτοποίησης, στη συγκρότηση μιας αστυνομικής τεχνολογίας του Εγώ.

«Πού πήγε το μέλλον», D. Graeber, P. Thiel, εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες

Τον Σεπτέμβριο του 2014 πραγματοποιείται μια δημόσια συζήτηση ανάμεσα σε δύο εκ διαμέτρου αντίθετες προσωπικότητες. Ένας δισεκατομμυριούχος επενδυτής, συνιδρυτής της PayPal και της Palantir, πρωτοπόρος στη δημιουργία κατασκοπευτικού λογισμικού σε συνεργασία με μυστικές υπηρεσίες, χρηματοδότης της εκστρατείας για την εκλογή του Τραμπ το 2016 -ο οποίος δηλώνει φιλελεύθερος- συνομιλεί με έναν ιδιαίτερα δημοφιλή και πολυμεταφρασμένο αναρχικό και ανθρωπολόγο για τις ματαιωμένες προσδοκίες και για ένα μέλλον που παραμένει σκοτεινό. Ο Ντέιβιντ Γκρέμπερ συναντά τον Πίτερ Τιλ σε μια ανοιχτή συζήτηση-σύγκρουση που φέρνει αντιμέτωπες τις αντιλήψεις δυο άσπονδων κόσμων.

«Η αναγέννηση ενός επαναστάτη», D. Danvers, εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες

Στις 8 Φεβρουαρίου του 1921, ο Πιοτρ Κροπότκιν, γνωστός ήδη στην εποχή του, αναρχικός επαναστάτης και επιστήμονας, λίγο πριν από το θάνατό του δέχεται στο νεκροκρέβάτο του την επίσκεψη ενός μυστηριώδους άντρα που του δίνει μια επιλογή: Να ξαναζήσει στο μέλλον ή να πεθάνει. Ένα βιβλίο για τις ανθρώπινες επιλογές και τις επιπτώσεις τους στο μέλλον και για τα σκοτεινά μονοπάτια που μπορεί να πάρει η επιστήμη.

«Γκαγκάν Μυτεράν», Θ. Μπασιάκος, εκδόσεις Πανόπτικον

Συγκεντρωτική έκδοση των ποιημάτων του Θόδωρου Μπασιάκου.

«Yes, I spit fire», Β. Καρατζής, εκδόσεις Απρόβλεπτες

Το βιβλίο αυτό ανιχνεύει τα 30 χρόνια διαδρομής του συγκροτήματος Rage Against the Machine που αναδιαμόρφωσε την έννοια της στρατευμένης μουσικής, ιχνηλατώντας παράλληλα τις ζωές και το υπόβαθρο των «τεσσάρων ένοχων μελών» καθώς και το κοινωνικοπολιτικό περιβάλλον εντός του οποίου αναδείχθηκαν, επηρεάστηκαν και έδρασαν ως φορείς μιας εξεγερσιακής καλλιτεχνικής πρωτοπορίας.

«Ειρωνίες», Ο. Τζήμου, εκδόσεις Καμιονέτα

Ποιητική συλλογή της Όλγας Τζίμου, μέρος της οποίας υπάρχει διαθέσιμη στο eirwnies.blogspot.com. Μετά την κάλυψη των εκτυπωτικών εξόδων τα συλλεχθέντα χρήματα θα αποδοθούν στο Ταμείο Αλληλεγγύης Φυλακισμένων & Διωκόμενων Αγωνιστριών.

«Από την τρομοκρατία στην πανδημία. Υποχρεωτικές ιατρικές πράξεις στον πόλεμο κατά του αόρατου εχθρού», Κ. Βαθιώτης, εκδόσεις Αλφειός

«Συναντήσεις στην αυλή της Rosa Nera», συλλογικό, εκδόσεις των Ξένων

Αποσπάσματα από τη σπορά της κατάληψης Μαύρο Ρόδο.

«Humba», τεύχος 41

Τριμηνιαίο περιοδικό για το κοινωνικό και πολιτικό νόημα των σπορ, την εμπειρία του γηπέδου, την οπαδική κουλτούρα και τον κόσμο της κερκίδας.

«Το μανιφέστο του αρσενικού λεσβιασμού», Α. Ματσάγος, εκδόσεις *oposito*

Σχέδιο και φιλοσοφία της απόδρασης από τη φαλλική απάτη.

«Κριτική της Ιδεολογίας και άλλες Ανταγωνιστικές Προσεγγίσεις», εκδόσεις *Shades Magazine*

Ένα τεύχος αφιερωμένο στην Κριτική Θεωρία, την Ιστορία και τις πανδημίες του μέλλοντος,

«Στη Γάζα τολμώ να ονειρεύομαι», Shubair Rana, εκδόσεις *Antifa Sisterhood*

«Μια συζήτηση για τις ανάγκες», T. Adorno / G. Adorno / F. Pollock, εκδόσεις *Ελευθεριακή Κουλτούρα*

«Σπόροι και τσιμέντο: Αντιεξέγερση, αντίσταση και ο αγώνας για διατροφική κυριαρχία στις φαβέλες του Ρίο ντε Τζανέιρο», T. Bartholl, Α. Βραδής, Χ. Φιλιππίδης, Μ. Urbanas, εκδόσεις *Futura*

■ Γυναίκες Ζαπατίστας: Ο αγώνας συνεχίζεται

Με αφορμή το ταξίδι των Ζαπατίστας στην Ευρώπη, έχουν ανοίξει πολλές συζητήσεις γύρω από τον τρόπο αυτοοργάνωσής τους. Η αυτοοργάνωση των ζαπατιστικών κοινοτήτων αποτελεί δομικό λίθο για τη διαχείριση και την αντιμετώπιση ζωτικής σημασίας προβλημάτων που είχαν πριν την εξέγερση το 1994. Φωτεινό παράδειγμα είναι η εξέλιξη της θέσης της γυναίκας μέσα στην κοινότητα, και ο τρόπος αντιμετώπισης των έμφυλων ζητημάτων.

Οι ιθαγενείς γυναίκες βιώνουν εδώ και αιώνες αυτό που ονομάζουν τριπλή εκμετάλλευση: είναι γυναίκες, φτωχές και ιθαγενείς.

Η καταπίεσή τους υφίσταται από την προαποικιακή περίοδο, καθώς οι φυλές των Μάγια, των Αζτέκων και των Ίνκας ήταν βαθιά πατριαρχικές. Αν και στις φυλές αυτές καλλιεργήθηκε ο κοινοτισμός, ο οποίος έχει αποτελέσει τη βάση για την εξέλιξη του ζαπατιστικού κινήματος, ο ρόλος της γυναίκας ήταν συνήθως η φροντίδα του νοικοκυριού και η ανατροφή των παιδιών.

Μετά την αποικιοκρατία, η καθημερινότητα για τις γυναίκες έγινε ακόμα χειρότερη. Αναπτύχθηκαν οι χασιέντες¹, δηλαδή μεγάλες εκτάσεις γης υπό την κατοχή ενός μεγαλοτσιφλικά. Αυτός και η οικογένειά του είχαν στην ιδιοκτησία τους, υπό καθεστώς δουλείας, τις οικογένειες των αυτόχθονων (φεουδαρχικό κατάλοιπο). Η γυναίκα ιθαγενής επωμιζόταν τις δουλειές του σπιτιού του αφεντικού, του χωραφιού αλλά και του δικού της νοικοκυριού. Το αφεντικό, μεταξύ άλλων, είχε και απόλυτη εξουσία πάνω της. Συνηθιζόταν μάλιστα το «έθιμο της πρώτης νύχτας»: το αφεντικό μπορούσε, εάν το ήθελε, να πάει με τη γυναίκα του δούλου του την πρώτη νύχτα του γάμου τους.

Σου λέγαμε ότι πριν λίγα χρόνια, πριν την εξέγερση και την αρχή του πολέμου ενάντια στη λήθη, εκεί στα τσιφλικάκια ένα κοτόπουλο άξιζε περισσότερο από τη ζωή μιας ιθαγενούς γυναίκας. Δεν μπορείς να το πιστέψεις; Λοιπόν, ναι, έτσι έλεγαν οι τσιφλικάδες.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, οι ιθαγενείς έφευγαν σιγά σιγά από τις χασιέντες και πήγαιναν στα βουνά, αφού αυτή ήταν η μόνη γη, άγρονη και δυσπρόσιτη, που δεν ήθελαν οι τσιφλικάδες. Σταδιακά επέστρεψαν στον κοινοτικό τρόπο ζωής. Όμως, οι γυναίκες δεν απελευθερώθηκαν. Πλέον τα αφεντικά τους ήταν οι άντρες τους.

Οι πατριαρχικές κοινότητες που δημιουργήθηκαν με αυτό τον τρόπο δεν έχουν ακόμα και σήμερα πρόσβαση σε υποτυπώδεις δομές υγείας και εκπαίδευσης. Συνήθως βρί-

σκονται σε απομακρυσμένες και δύσβατες περιοχές, για τις οποίες οι κρατικοί φορείς δεν ενδιαφέρονται. Επιπλέον, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, οι ιθαγενείς δεν μιλάνε την ισπανική γλώσσα, επομένως αδυνατούν να επικοινωνήσουν με τον δάσκαλο ή τη γιατρό.

Στο σπίτι στο οποίο εργαζόμουν ως υπηρέτρια δεν έπαιρνα μισθό, δεν ήξερα ισπανικά και δεν μπορούσα να σπουδάσω. Έμαθα μόνο κάποια λίγα για να μπορώ να μιλάω.

Αργότερα πληροφορήθηκα πως υπήρχε μια οργάνωση που αγωνίζεται και άρχισα να συμμετέχω ως βάση στήριξης. Έφευγα τις νύχτες για να πάω να σπουδάσω και επέστρεφα το ξημέρωμα, αφού εκείνη την εποχή κανείς δεν ήξερε για τον αγώνα μας. Όλα ήταν παράνομα.

Μαζί με άλλες γυναίκες ζαπατίστας συμμετείχαμε σε συλλογικές εργασίες, όπως για παράδειγμα στη χειροτεχνία, ή στα χωράφια όπου καλλιεργούσαμε φασόλι και καλαμπόκι καθώς και στις φάρμες.

Και τα κάναμε όλα σε συνθήκες άκρας μυστικότητας. Χρησιμοποιούσαμε διάφορες δικαιολογίες για να πάμε στις συνελεύσεις και τα πολιτικά μαθήματα, αφού αρκετοί, ακόμα και μέσα από τις οικογένειές μας, δεν γνώριζαν τίποτα για τον αγώνα.

Γεννήθηκα και μεγάλωσα ωστόσο και μετά την έναρξη του πολέμου.

Από το 1984, που αρχίζει να συγκροτείται στη ζούγκλα Λακαντόνα ο πυρήνας της ζαπατιστικής εξέγερσης, οι γυναίκες Ζαπατίστας έχουν ενεργό και ισότιμο ρόλο στην εξέγερση αυτή, καθώς συνειδητοποιούν ότι η **οργάνωση** είναι το κλειδί για την απελευθέρωσή τους. Με την Ελίζα να είναι η πρώτη διοικήτρια ζαπατίστας, και τη διοικήτρια Άννα Μαρία να καταλαμβάνει μία από τις σημαντικότερες πόλεις στην Τσιάπας, το San Cristobal de las Casas, την ημέρα της εξέγερσης οι γυναίκες συμπεριλαμβάνονται σε όλες τις θέσεις του αγώνα.

Ήδη από τον Δεκέμβρη του 1993, η διοικήτρια Ραμόνα καταθέτει τον **Επαναστατικό Νόμο των Γυναικών**. Απαιτεί το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση του σώματος των γυναικών, να μπορούν δηλαδή να αποφασίζουν οι ίδιες ποιον και εάν θα παντρευτούν, να κάνουν όσα παιδιά, και εάν βέβαια το θέλουν. Μιλάει για δικαίο μισθό στην εργασία, δικαίωμα γνώμης και ψήφου, δικαίωμα να εκλέγουν και να εκλέγονται. Στον αγώνα να βρίσκονται όσο και όπως θέλουν εκείνες, σε οποιαδήποτε ηγετική θέση, εάν το θελήσουν. Απαιτούν να έχουν ισότιμη πρόσβαση στην υγεία και την εκπαίδευση. Τέλος, τονίζει ότι για τις παραβατικές συμπεριφορές θα πρέπει να προβλέπονται αυστηρές τιμωρίες.

Καταλάβαμε ότι η επανάσταση δεν μπορεί να γίνει μόνο από τους άντρες. Πρέπει να γίνονται συζητήσεις σε κάθε χωριό, ώστε όλοι, γυναίκες, άντρες και παιδιά να κατανοήσουν τον αγώνα.

Αυτά αποτέλεσαν τα εχέγγυα για τη χειραφέτηση των γυναικών στις ζαπατιστικές κοινότητες. Στηριζόμενες λοιπόν σε αυτό το πλαίσιο, έμαθαν να οργανώνονται και να στέκονται αλληλέγγυες η μία δίπλα στην άλλη. 27 χρόνια μετά την εξέγερση, οι γυναίκες της τελευταίας γενιάς των Ζαπατίστας χαρακτηρίζουν τη θέση τους ως **ισότιμη**. Βρίσκονται σε όλες τις θέσεις μέσα στην κοινότητα, από λειτουργοί υγείας και εκπαίδευσης μέχρι αγρότισσες και δικηγόρες.

Εκπροσωπώντας οι ίδιες τον εαυτό τους **με τον δικό τους λόγο**, συνδέονται με τους αγώνες και τις αντιστάσεις των γυναικών σε όλο τον κόσμο. Έχουν ήδη οργανώσει δύο διεθνείς συναντήσεις γυναικών στις ζαπατιστικές κοινότητες και υπόσχονται να κάνουν το ίδιο ερχόμενες στην Ευρώπη.²

Αυτά ισχύουν πλέον για τις περισσότερες γυναίκες Ζαπατίστας. Δυστυχώς όχι ακόμα για όλες. Υπάρχουν γυναίκες, κυρίως μεγαλύτερης ηλικίας, που ακόμα φοβούνται να αφήσουν το σπίτι τους.

Υπάρχουν περιπτώσεις που οι γυναίκες, καταπιεζόμενες για χρόνια, δεν τολμούν να λάβουν θέσεις ευθύνης για την πολιτική ζωή της κοινότητάς τους. Φοβούνται ότι αυτές δεν ξέρουν να μιλούν όπως πρέπει, ότι θα μείνει πίσω η δουλειά που τους αναλογεί στην οικογένεια, στα χωράφια, στο σπίτι, στα παιδιά. Είναι λογικό, πρόκειται για κοινωνίες στις οποίες ηγετικό ρόλο είχε πάντα ο σοφός παππούς, ή ο δυνατός άνδρας της οικογένειας. Επίσης πολλές γυναίκες δεν συμμετέχουν στην αυτοδιοίκηση γιατί δεν έχουν βοήθεια στο σπίτι, γιατί δεν μιλούν ισπανικά, γιατί δεν πήγαν ποτέ στο σχολείο.

Όσον αφορά στις παραβατικές συμπεριφορές, αυτές συμβαίνουν πια με πολύ μικρότερη συχνότητα στις ζαπατιστικές κοινότητες. Τα ναρκωτικά και το αλκοόλ, ουσίες που συνήθως οδηγούν σε εγκλήματα κατά των γυναικών, είναι **απαγορευμένα** ήδη από την περίοδο της προετοιμασίας στη ζούγκλα. Επιπλέον, και σε αντίθεση με την αδιαφορία που δείχνουν οι κρατικοί θεσμοί, όταν καταγγέλλονται τέτοιες συμπεριφορές στις ζαπατιστικές κοινότητες, η ίδια η κοινότητα αναλαμβάνει να τις επιλύσει.

Σήμερα πλέον οι γυναίκες δεν επιτρέπουν να τις ταπεινώνουν όπως παλιά. Τώρα το καταγγέλλουν στις πολιτι-

Αριστερά: Εξεγερμένη ζαπατιστική κοινότητα, ζούγκλα Lacandona, Αύγουστος 1996
Δεξιά: Convención Nacional Democrática, Aguascalientes, Chiapas, Αύγουστος 1994

► **κές αρχές, στις γυναίκες του κοινοτικού συμβουλίου, οι οποίες υπάρχουν σε κάθε κοινότητα. Αν αυτές δεν καταφέρουν να το τακτοποιήσουν, τότε η καταγγελία πηγαίνει στις αρχές του αυτόνομου δήμου. Και επιλύεται γιατί κάθε κοινότητα έχει, σύμφωνα με τις αποφάσεις της, κανονισμούς.**

Το Μεξικό παρουσιάζεται ως πολιτισμένη χώρα, εκδημοκρατισμένη και απελευθερωμένη από τους αποικιοκράτες. Όμως, οι ιθαγενικές κοινότητες, και ακόμα περισσότερο οι ιθαγενείς γυναίκες, βιώνουν την εξαθλίωση και την πλήρη αδιαφορία των κρατικών θεσμών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ο τρομακτικός αριθμός γυναικοκτονιών στη χώρα, από τους μεγαλύτερους παγκοσμίως: **δέκα κάθε μέρα.**³ Αυτή η πραγματικότητα έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το γεγονός ότι στις ζαπατιστικές κοινότητες δεν έχει καταγραφεί, από την εξέγερση και μετά, **καμία γυναικοκτονία.**

Παρά το γεγονός ότι μία ολόκληρη πατριαρχική κουλτούρα φαίνεται σιγά σιγά να ανατρέπεται, με οργάνωση, εκπαίδευση, αλληλεγγύη και πολύ υπομονή, **τίποτα δεν έχει τελειώσει ακόμα, la lucha sigue!**

***Τα αποσπάσματα είναι από τον λόγο γυναικών ζαπατίστας, τα οποία περιέχονται στο βιβλίο «Η κριτική σκέψη απέναντι στη λερναία ύδρα του καπιταλισμού Ι» τόμος Α, Εκδόσεις στο Περιθώριο (2019)**

Προτεινόμενη αρθρογραφία από τον λόγο των γυναικών ζαπατίστας, στη σελίδα enlacezapatista.ezln.org.mx:

- Λόγος των γυναικών ζαπατίστας στην έναρξη της δεύτερης διεθνούς συνάντησης των γυναικών που αγωνίζονται, 03/03/2020
- Γράμμα των γυναικών ζαπατίστας προς τις γυναίκες του κόσμου που αγωνίζονται, 15/02/2019
- Ομιλία εκ μέρους των γυναικών ζαπατίστας κατά την έναρξη της πρώτης διεθνούς, πολιτικής, καλλιτεχνικής, αθλητικής και πολιτιστικής συνάντησης γυναικών που αγωνίζονται, 21/03/2018

Κλινική “La Guadalupeana”, Oventic, Chiapas, Αύγουστος 1996

Ενημέρωση για το ταξίδι των Ζαπατίστας στην Ελλάδα

Πριν από έναν περίπου χρόνο, οι Ζαπατίστας ανακοίνωσαν το ταξίδι τους στην Ευρώπη, προκειμένου να γνωρίσουν τους αγώνες και τις αντιστάσεις της. Η Ευρώπη των από τα κάτω, η *Ανυπότακτη Γη* (Slumil K'ajchemk'op) όπως την ονομάζουν, αγκάλιασε με μεγάλο ενθουσιασμό αυτό το ταξίδι. Οργανώθηκε με συντονιστικές ομάδες ανάλογα με τη γεωγραφία ή/και τη θεματική που θα συζητήσει με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες από το Μεξικό.

Εξεγερμένη ζαπατιστική κοινότητα, ζούγκλα Lacandona, Αύγουστος 1996

Την ίδια στιγμή στο Μεξικό, οι κοινότητες των Ζαπατίστας βρίσκονται, όπως συμβαίνει εδώ και χρόνια, περικυκλωμένες. Παραστρατιωτικές οργανώσεις απαγάγουν και δολοφονούν με κάθε ευκαιρία, έχοντας την πλήρη ανοχή των αρχών της Τσιάπας και του Μεξικό. Επιτίθενται όχι μόνο σε μέλη του EZLN ή των ζαπατιστικών κοινοτήτων, αλλά ακόμα και σε αγωνιστές φίλα προσκείμενους στον ζαπατισμό.⁴

Από την άλλη, οι Ζαπατίστας συνεχίζουν να κάνουν αυτό που ξέρουν καλά. Δημοσιοποιούν τις επιθέσεις, κάνοντάς τις ορατές σε όλο τον κόσμο, ζητούν στήριξη και αλληλεγγύη από τους αγώνες και τις αντιστάσεις του κόσμου. Ταυτόχρονα, ακολουθούν τις νόμιμες διαδικασίες, αντιμετωπίζουν τα εμπόδια που βάζουν οι κυβερνήσεις και τελικά καταφέρνουν να φτάσει η αεροπορική τους αντιπροσωπεία στην Βιέννη τον Σεπτέμβριο του 2021.

Από εκεί, θα χωριστεί σε ομάδες οι οποίες θα επισκεφτούν τις γεωγραφίες που τις έχουν προσκαλέσει.

Για τη γεωγραφία που λέγεται Ελλάδα, όμως, αυτό δεν είναι εφικτό. Προς το παρόν τουλάχιστον.

Από τον Μάρτιο του 2020 και με πρόσχημα τον Covid-19, η Ελλάδα *απαγορεύει την είσοδο στη χώρα για μη ουσιώδεις λόγους, με εξαίρεση τους πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και 32 χωρών ακόμα.*

Ποια είναι τα κριτήρια σύμφωνα με τα οποία μία χώρα περιλαμβάνεται σε αυτή τη λίστα των επιτρεπόμενων χωρών; Ποιοι είναι οι ουσιαστικοί λόγοι για τους οποίους ένας πολίτης του κόσμου μπορεί να εισέλθει στην Ελλάδα, και ποιοι θεωρούνται αρμόδιοι να τους αξιολογήσουν;

Το ελληνικό κράτος επιλέγει να επιτρέψει την είσοδο σε χώρες με τις οποίες έχει εμπορικές συναλλαγές – για λόγους που, όπως είναι αναμενόμενο μέσα σε ένα καπιταλιστικό και νεοφιλελεύθερο πλαίσιο, αφορούν κυρίως την ελεύθερη διακίνηση του χρήματος, των εμπορευμάτων, του τουρισμού, καθώς και της παραοικονομίας και της φθηνής εργατικής δύναμης.⁵ Πολίτες από χώρες όπως το Μεξικό, θα πρέπει να αποδείξουν ότι έρχονται *για τέτοιους ουσιαστικούς λόγους στη χώρα.*

Μπορεί η Ελλάδα των από τα πάνω να εμποδίζει την **ελεύθερη μετακίνηση**, ωστόσο οι Ζαπατίστας δεν έχουν πει ακόμα την τελευταία τους λέξη. Πρόσφατα ανακοίνωσαν ότι **το 2022 θα υπάρξουν και άλλες αντιπροσωπείες από τις ζαπατιστικές κοινότητες προς την Ευρώπη!**

Θα συνεχίσουμε λοιπόν να αγωνιζόμαστε για τη ζωή, να αντιστεκόμαστε στα κλειστά σύνορα και τους αποκλεισμούς, τίποτα δεν έχει τελειώσει ακόμα, la lucha sigue!

■/ **Ντένη Μαρκορά**

Υποσημειώσεις:

1) Οι χασιέντες «έφτασαν» στην Αμερική με τους Ισπανούς αποικιοκράτες. Στις μέρες μας, οι περισσότερες έχουν γίνει μουσεία ή ξενοδοχεία. Έχει μεγάλο ενδιαφέρον το πώς παρουσιάζονται σήμερα οι χασιέντες εκείνης της εποχής: ως αξιοθέατο, ως «τάση» στην αρχιτεκτονική/διακόσμηση κ.λπ.

2) βλ. στο ίδιο φύλλο, τη στήλη «Μικρά μεγάλα διεθνή νέα».

3) Σύμφωνα με τα στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας της χώρας. Ο πρόεδρος, πάντως, απάντησε στις σφοδρές επικρίσεις που δέχτηκε ακόμη και από διεθνείς οργανώσεις δηλώνοντας πως «έχω ήσυχη τη συνείδησή μου... Εμείς προστατεύουμε τις γυναίκες» (από το άρθρο «Κλείνουν τα μάτια οι αρχές του Μεξικού στις γυναικοκτονίες» στην Εφημερίδα των Συντακτών, στις 20/02/20

4) Μια γεύση μόνο από τα τελευταία γεγονότα, από το karavanizapatista.espinblogs.net: Η Τσιάπας στα πρόθυρα εμφυλίου πολέμου (23/09/2021) & Δολοφονία του διεθνιστή αγωνιστή Michele Colosio στην Τσιάπας του Μεξικού (15/07/2021).

5) Από την ανακοίνωση του πανελλαδικού συντονισμού για την αναβολή του ταξιδιού των Ζαπατίστας στην Ελλάδα στο karavanizapatista.espinblogs.net.

Φωτογραφίες: V. & A.

Από τον κύκλο «Zapatistas - Φωτογραφικό οδοιπορικό στο νοτιοανατολικό Μεξικό 1994-1996».

KB' Μικρή φυσική ιστορία
Αργύρης Χιόνης

Το ταπεινό χορτάρι που φυτρώνει
ανάμεσα στις πλάκες των πεζοδρομίων μας

δεν είναι διόλου ταπεινό.

Είναι το δάσος που επιστρέφει.

Είναι η ζούγκλα που ποτέ δεν παραιτήθηκε
από αυτό που της ανήκει

και που της πήραμε με τόσο δόλο.

Η γάτα που μας γδέρνει τάχα παίζοντας το χέρι
δεν παίζει διόλου.

Είναι το αιλουροειδές που εκδικείται.

Για όλ' αυτά τα χάδια ανάμεσα στα μάτια
για όλα αυτά τ' αποφάγια της ζωοφιλίας μας.

Είναι η τίγρη που τη σάρκα μας γυρεύει.

Η χαλασμένη βρύση που στάζει αδιάκοπα στο νεροχύτη μας
δεν είναι καθόλου χαλασμένη.

Είναι ο ποταμός, ο καταρράχτης κι ο κατακλυσμός
που δεν υπέκυψαν ποτέ στο κεντρικό μας δίκτυο υδρεύσεως.

Είναι τα ύδατα που αμφισβητούν το διαχωρισμό τους από τη γη
που αμφισβητούν τη γένεσή μας.